

Tiểu Xuân Phong – Giản giới

Contents

Tiểu Xuân Phong – Giản giới	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	31
6. Chương 6	34
7. Chương 7	37
8. Chương 8	43
9. Chương 9	46
10. Chương 10	49
11. Chương 11	54
12. Chương 12	59
13. Chương 13	62
14. Chương 14	64
15. Chương 15	67

Tiểu Xuân Phong – Giản giới

Giới thiệu

Thể loại: Đàm mỹ (nam x nam), cổ phong nhã vậnEdit: Phong MyTà đạo chỉ chủ Tư Diệc Hành trong một dịp tình cờ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-xuan-phong-gian-gioi>

1. Chương 1

Ba tháng xuân, tại bình địa không khí bắt đầu ấm trở lại. Thịnh cảnh ngày xuân trăm hoa đua nở, oanh diều bay lượn. Thế nhưng trên núi tiết khí có vẻ chậm hơn, khí hậu còn lạnh bỗng nhiên ấm lên.

Đi ở trong rừng, nhìn lại một cái trước mắt là một mảng xanh nhạt như ngọc bích. Hoa đào hoa lê nở sớm xinh đẹp rực rỡ tràn đầy sơn cốc, thỉnh thoảng có bóng chim vút qua ngọn cây, tiếng hót uyển chuyển khiến cả vùng rừng núi càng thêm vẻ u tĩnh. Một dòng nước róc rách từ khe núi chảy ra, tiếng nước thanh lạnh minh tịnh. Trong nước đôi khi thấy vài con cá nhỏ bơi lội, hiện ra một chút sinh thú. Ngẩng mặt trông lên là bầu trời xanh trong, mây trắng như tuyết.

Chính Ngọ tuy là lúc ánh mặt trời chiếu mạnh nhất, thế nhưng cỏ mọc che phủ, chỉ một chút ánh sáng lọt qua khe hở, trong rừng vẫn mang đầy cảm giác mát mẻ như trước. Gió nhẹ lướt qua da hơi lạnh. Trên đường mòn có ba người, một trước hai sau, đang bước đi có vẻ vội vã.

Hình như nghe được tiếng nước, ba người ly khai sơn đạo, dọc đường tìm kiếm khe núi hai bên.

“Thiếu chủ có muốn rửa mặt không?” Tùng Kinh vừa nói vừa ngồi xuống, lấy khăn ra thấm ướt rồi đưa cho nam tử bên cạnh.

Tư Diệc Hành không nhận lấy khăn, chỉ thản nhiên nói “Các người không cần để ý ta.”

Tư Diệc Hành khoảng chừng hai ba hai tư tuổi, một thân bạch y khiến hắn có vẻ đĩnh bạt phiêu dật, ngũ quan xinh xắn tương xứng tạo thành một dung nhan cực kỳ tú lệ, mà giữa lông mày ẩn hiện vẻ cao ngạo càng làm cho phong tư thêm tuyệt diệu xuất chúng. Thế nhưng, trong đôi mắt sáng lại tràn đầy vẻ lạnh lùng cự tuyệt xa cách nghìn dặm.

Tùng Kinh và Di Hòa rửa mặt xong, nhìn Tư Diệc Hành có ý dò hỏi.

“Các người đi trước, ta sẽ theo sau.” Tư Diệc Hành phát tay, thản nhiên phân phó. Hắn cực kỳ ưa sạch, mỗi ngày đều phải tắm rửa thay y phục, không để mình bẩn thỉu dù chỉ là một chút. Có điều bọn họ ngày hôm qua chỉ lo chạy, bỏ qua mất tấc dầu (chắc là chỗ để tá túc qua đêm?), kết quả đành phải ngủ tạm một đêm trong ngôi miếu đổ nát bên đường, đến nước cũng không có, dĩ nhiên không cách nào rửa mặt được. Vừa nhìn thấy khe suối trong vạt này khiến hắn lập tức thấy trong người khó chịu

“Thiếu chủ, chúng ta trông coi ở chỗ này là được rồi” Di Hòa nói, có chút lo lắng nếu phải để Tư Diệc Hành ở lại một mình.

“Ta bảo các người đi trước không nghe thấy sao?” Tư Diệc Hành lạnh lùng quét mắt qua hai người, ngũ khí đầy không vui.

“Chúng ta đã hiểu, vậy chúng ta đi. Thiếu chủ, ra khỏi sơn cốc này là tới một thị trấn, chúng ta ở đó đợi người.”

Ngay sau đó Tùng Kinh và Di Hòa rời đi. Bọn họ theo Tư Diệc Hành từ nhỏ, biết Tư Diệc Hành rất ghét bị người khác gần gũi hay đụng chạm, bình thường tắm rửa bất luận kẻ nào cũng không được ở bên hầu hạ. Hiện tại ở trong núi không có gì che chắn, không muốn bọn họ ở gần cũng là lẽ thường. Dù sao thì hắn cũng là thiếu gia chủ võ công tuyệt cao, chắc chắn sẽ không có việc gì, tốt nhất là không nên làm cho hắn tức giận.

Đợi hai người đi xa, Tư Diệc Hành nhìn khắp chung quanh một lượt, thấy trái phải không có một ai mới chậm rãi cởi bỏ y vật trên người.

Lúc mặc y phục, vóc người cao lớn của Tư Diệc Hành có vẻ bớt nhỏ nhắn. Lúc này bỏ y vật ra, thân thể kiện mỹ của hắn hiện ra không sót một chút nào: vai rộng, hông hẹp, eo nhỏ, tất cả tạo thành một đường cong hoàn mỹ, biểu hiện ra tràn ngập nam tính nhu mỹ dẻo dai, mà khuôn ngực cường tráng cùng sống lưng thẳng khiến Tư Diệc Hành biểu hiện trọn vẹn sức mạnh nam tính sung mãn cùng mị lực dương cương.

Tư Diệc Hành chậm rãi đi vào trong nước. Tuy rằng lúc này là giữa trưa ấm áp, thế nhưng trên núi lại vừa qua mùa đông, hàn khí chưa tiêu tan hẳn, nước lại càng lạnh, rửa tay còn thấy lạnh thấu xương, nhưng Tư Diệc Hành không sợ nước lạnh, hiển nhiên là nội công trong người không hề yếu.

Cọ rửa qua thân thể, Tư Diệc Hành vén lên mái tóc ướt, xoay người đi lên bờ. Theo bước chân hắn đi, bọt nước trong suốt thỉnh thoảng lại từ trên người hắn chảy xuống, theo làn da trơn nhẵn xuống chân rồi chảy xuống tảng đá bên dưới. Mái tóc đen dài rối tung trên người che bớt thân thể xích lô nhưng càng thêm hấp dẫn.

Tư Diệc Hành đi tới bên y phục, với tay định lấy mặc lên. Không ngờ hắn vừa đụng tới thì bỗng nhiên từ trong y vật một con rắn nhỏ trườn ra. Có lẽ con rắn nhỏ này bởi vì tham luyến y vật ấm áp mà trón vào, đang nghỉ ngơi thì lại bị kinh động. Con rắn đột nhiên bị quấy rối bỏ ra, nhanh như chớp cắn một phát lên cổ tay Tư Diệc Hành. Tư Diệc Hành không kịp phòng ngự vừa vặn để cho bị cắn.

Cả kinh, Tư Diệc Hành xoay cổ tay nắm lấy đầu rắn, gờ tay ném một cái, quãng con rắn tới tảng đá bên cạnh. Thân rắn mềm mại, da rắn kiên cố không gì sánh được nếu không có dao sắc khó lòng mấy may đã thương, lúc này bị hắn tiện tay ném, biến thành một mảnh tan nát. Tư Diệc Hành võ công cao, người tập võ bình thường không thể bì được.

Tư Diệc Hành quẳng chết con rắn nhỏ xong, cúi đầu nhìn vết thương trên cánh tay. Trên tay ẩn hiện dấu răng hơi xanh tím.

Rắn này có độc. Tư Diệc Hành nhú mảy, tự phụ rằng nội công tuyệt cao, không muốn tại nơi sơn dã này tiếp tục xích lôa, không chút lưỡng lự quyết định mặc quần áo vào trước đã rồi mới vận công bức độc sau.

Vừa đem y phục khoác lên vai thì Tư Diệc Hành cảm thấy một trận choáng váng, trên ngực như bị một tảng đá lớn đè ép, bứt rứt buồn nôn. Trong lòng hắn biết không ổn, cấp tốc vận khí muốn bức trụ độc, thế nhưng đã không còn kịp. Trong nháy mắt, Tư Diệc Hành chỉ cảm thấy trước mắt trời đất tối sầm, tay chân tê liệt, lay động vài cái ngã xuống đất, nhất thời hôn mê.

Chẳng mấy chốc chỗ trên cánh tay Tư Diệc Hành bị rắn cắn đã sưng lên, da cũng chuyển sang màu xanh tím, con rắn nhỏ kia có độc, lại độc tới mức này. Hắn lặng lẽ nằm ở đây, nếu không ai tới cứu chỉ sợ hắn sẽ phải chết ở nơi sơn cốc trống trải.

Ước chừng thời gian một chén trà, trong rừng truyền đến tiếng động dậy. Một lát sau, một thanh niên áo lam xuất hiện tại sơn cốc, đi thẳng đến khe núi, có lẽ cũng là nghe được tiếng nước nên mới tới.

Thanh niên đó khoảng chừng hai ba hai tư tuổi, vóc người cao lớn, trên người một thân lam sắc khinh bào, dung nhan tú nhả tuấn lãng, khí chất trong sáng tinh khiết mà ôn hòa, làm cho người ta nhìn thấy cảm lòng không được cảm thấy thân thiết. Lúc này, tuy rằng hắn đi một mình trong núi, thế nhưng trên môi vẫn mang nụ cười ôn nhu, khiến người ta say mê không kìm được ngã vào nụ cười nhu hòa như xuân thủy đó.

Thanh niên áo lam thông thả đi tới bên bờ suối, còn chưa tới nơi thì liếc thấy Tư Diệc Hành đang nằm trên mặt đất. Hắn cả kinh, vội vàng chạy tới bên Tư Diệc Hành. Hắn đưa tay nâng Tư Diệc Hành dậy, xem xét hơi thở, xác định vẫn còn cảm giác hô hấp yếu ớt, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Thanh niên tỉ mỉ kiểm tra cánh tay bị sưng của Tư Diệc Hành, vừa ngược mắt liền nhìn thấy con rắn nhỏ bị ném đến nát bét đằng xa, lập tức minh bạch chuyện gì đã xảy ra. Hắn đưa tay rút trường kiếm bên người Tư Diệc Hành ra, gọn gàng vẽ ra một chữ thập trên cánh tay Tư Diệc Hành, không chút do dự cúi đầu hàm trụ vết thương, hút ra từng ngụm hắc bạch.

Thanh niên hút khoảng hơn mười lần, thấy tiên huyết đã chuyển sang đỏ tươi mới ngừng lại. Tiếp đó, hắn cẩn thận để Tư Diệc Hành nằm trên mặt đất, nhanh chóng chạy vào một bụi cỏ ven rừng tìm kiếm. Một lát sau, hắn cầm một nắm thảo dược vội vàng chạy ra, nhai nát, một nửa cho Tư Diệc Hành ăn, một nửa đắp trên miệng vết thương nơi cánh tay.

Làm xong tất cả những chuyện này, Thanh niên lại duỗi tay phải, để tại phía sau lưng Tư Diệc Hành, khoanh chân ngồi xuống thay hắn vận công bức độc.

Nửa canh giờ sau, Tư Diệc Hành hô hấp dần dần bình ổn, đôi môi tái nhợt cũng thoáng có chút huyết sắc. Thanh niên lúc này mới ngẩng đầu, lấy tay áo lau mồ hôi trên trán, thở nhẹ ra. Thoáng nhìn qua, lúc này hắn mới phát hiện người đang nằm trong lòng không một tác vãi.

Thanh niên không mang nụ cười cợt nhả, thuận tay cầm lấy y phục bị vứt lung tung một bên, mặc hộ vào cho Tư Diệc Hành đang hôn mê bất tỉnh, sau đó ôm lấy hắn hướng ra ngoài cốc.

Thân thể nặng trĩu, đầu óc choáng váng, trong ngực khó chịu, Tư Diệc Hành tại lúc này vô cùng không khỏe miễn cưỡng mở hai mắt. Lọt vào trong tầm mắt là một chiếc giường gỗ cũng cái màn vải thô màu trắng.

Đây không phải là ngọa thất (buồng ngủ) của mình. Tư Diệc Hành hơi nhú mảy, trực giác muốn xoay người, kết quả sau một trận chóng mặt cường liệt, hắn phát hiện bản thân căn bản không thể động dậy. Đầu choáng váng nặng nề không nói làm gì, thân thể cũng hư nhược mà cứng đờ, như thế không phải của mình, đến một động tác nhỏ như quay đầu cũng vô cùng gian nan.

Lúc này Tư Diệc Hành không có bất cứ một năng lực nào để tự bảo hộ, một tiểu hài tử cũng có thể dễ dàng đẩy hắn vào chỗ chết.

Hắn bị rắn cắn bị thương. Sau đó thì sao? Đã xảy ra chuyện gì?

Mất đến nửa ngày đầu óc của Tư Diệc Hành rốt cục mới hồi tưởng được chuyện xảy ra trước lúc hôn mê.

Theo như tình hình bây giờ thì hẳn là hẳn được người ngoài cứu, bằng không sớm đã chết rồi. Tư Diệc Hành nhìn tứ phía, cái trần cứng nhắc thô lậu chứng tỏ đây chỉ là một gian phòng phổ thông trong một nhà trọ bình thường.

Như vậy, hẳn là không phải thủ hạ của mình đã cứu mình. Vậy là ai nhỉ? Người cứu mình rốt cuộc là tốt bụng mà cứu hay là có âm mưu? Hiện tại không thể nhúc nhích là vì bị trúng độc hay còn nguyên nhân khác?

Tư Diệc Hành nhú mày suy nghĩ trầm tư, nhãn thần nghiêm nghị mà lạnh lùng, tràn ngập hoài nghi cùng cảnh giác.

Không thể trách hẳn đa nghi, ai bảo hẳn là Tư Diệc Hành – thiếu chủ Xích Vân cung.

Xích Vân cung hoành hành trên giang hồ hơn mười năm, trước sau chỉ làm theo ý mình, không để ý tới cái gì quy củ võ lâm. Tư Diệc Hành ba năm trước tiếp chiêu Xích Vân cung, hành sự không hề kiêng kỵ, chỉ làm theo hỉ nộ ái ố nhất thời của bản thân. Hẳn tính tình lạnh lùng, thủ đoạn tàn nhẫn, ai nếu chọc tới hẳn, không chết cũng bị thương, vậy nên kết thù kết oán cũng rất nhiều.

Trên giang hồ quan hệ dây dưa mơ hồ, Tư Diệc Hành giết một người, kết thành hận thù chỉ sợ có hơn trăm người. Hơn nữa có người thì là tuyên bố muốn thay võ lâm trừ hại, có người lại muốn nhân cơ hội giết hẳn để tiêu diệt Xích Vân cung, còn có người trong võ lâm hi vọng giết hẳn để được vang danh thiên hạ...

Cho nên số kẻ muốn giết hẳn phải nói là đếm không xuể. Thế nhưng bản thân Tư Diệc Hành võ công tuyệt cao, phía sau lại có Xích Vân cung trợ giúp, đừng nói là giết, thậm chí không ai có khả năng mảy may đả thương hẳn, cái kẻ cứu hẳn này rốt cuộc có biết thân phận của hẳn hay không? Nếu như biết, cứu hẳn hẳn là vì muốn dùng hẳn để khống chế Xích Vân cung, đem hẳn tới trước mặt cửu nhân (kẻ thù) để tranh công thỉnh phần thưởng, cũng có thể là muốn buộc hẳn truyền thụ cho tuyệt thế võ công?

Tư Diệc Hành đang suy đoán thì nghe bên ngoài cửa có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên. Hẳn cảnh giác quay đầu lại nhìn thì thấy một thanh niên áo lam đi tới. Thanh niên này mi mục tú nhả, phong thần tuấn lãng, mà khí chất hẳn trầm tĩnh nhu hòa cùng nụ cười bên môi nhu nhược như hòa phong (gió êm) càng làm cho người ta nhìn thấy thì khó quên, tâm thần đều say.

“Người cuối cùng cũng tỉnh? Người đã hôn mê một ngày một đêm.”

Thanh âm trong trẻo ôn hòa, giống như cơn gió êm ái nhất của mùa xuân vút qua tai Tư Diệc Hành. Chỉ tiếc nụ cười cùng ngôn từ ôn nhu như gió xuân kia không dao động được về lạnh lùng của Tư Diệc Hành.

“Người là ai?” Tư Diệc Hành lạnh lùng hỏi.

Đón lấy ánh mắt băng lãnh đầy hàm ý dò xét của Tư Diệc Hành, thanh niên thần tình vẫn như trước ung dung hòa nhã. Hẳn buông cái khay có bát cháo và thuốc lên bàn, hơi hơi cười, hỏi một đằng nói một nẻo.

“Người thấy thế nào? Có đói bụng không?”

Một hồi lâu cũng không nghe câu trả lời của Tư Diệc Hành, thanh niên nghiêng đầu nhìn, phát hiện đối diện mình là đôi mắt tràn ngập địch ý.

Đối với vẻ lãnh đạm thậm chí là căm thù ác ý của Tư Diệc Hành, thanh niên không hề phật lòng, nụ cười trên môi trước sau không hề biến mất, lần thứ hai ôn tồn hỏi “Người một ngày đêm không ăn gì, hẳn là đói bụng rồi? Người uống thuốc trước trước hay ăn chút cháo trước?”

“Người là ai?” Tư Diệc Hành lạnh như băng lặp lại vấn đề.

Thanh niên vẫn không đáp, đặt khay lên bàn, lấy bát cháo ra, thổi thổi, lại cười nói “Ta nghĩ người ăn chút cháo trước thì tốt hơn, tránh cho dạ dày trống không uống thuốc thì không ổn lắm. Tay người có thể động đây không? Có cần ta phải đút cho người không?”

“Ta đang hỏi người là ai?” Tư Diệc Hành truy vấn, không thèm liếc mắt đến bát cháo đã đặt đến bên môi.

Rõ ràng là mỗi người nói một nẻo, không ai đáp lại vấn đề của người kia hỏi.

Thở dài, thanh niên bất đắc dĩ nhìn Tư Diệc Hành. Cái người này rõ ràng là yếu đến độ nằm ở trên giường không động đậy được nhưng thái độ còn cường ngạnh vừa cổ chấp vừa ngang bướng. Xem ra nếu bọn họ muốn chung sống hòa bình thì phải có một người vứt bỏ sự kiên trì đi, bằng không loại đối thoại vô dụng và nhàm chán này chẳng biết sẽ đi tới đâu nữa.

Tính hắn luôn ôn nhu trầm tĩnh, chưa bao giờ cùng người khác tranh chấp âm ỉ, lại càng ít để ý tức giận. Lần này cứu Tư Diệc Hành, hắn vốn không định che giấu tung tích, có điều sau khi biết thân phận của Tư Diệc Hành hắn lại không muốn nói ra tên của bản thân. Hắn với Tư Diệc Hành không phải là có cái gì quá trọng yếu, chỉ là thân phận của hai người trên giang hồ coi như là đối lập. Hắn đối việc này cũng không quan tâm, vốn dự định cứu con người này xong thì lặng lẽ ly khai, vậy nên không muốn phức tạp mà thôi. Vả lại hắn cũng không muốn phải tạo ra một cái tên giả để gạt người, bằng không đã bịa bừa ra một cái tên cho qua chuyện.

Có điều hôm nay xem ra Tư Diệc Hành không chịu theo ý hắn, nếu không hỏi được thân phận của hắn thì không xong. Với tình huống này xem ra nếu hắn không nói ra tên mình, đoán chừng Tư Diệc Hành vẫn sẽ kiên trì hỏi cho được thì thôi.

Thanh niên bất đắc dĩ lắc đầu, hắn cũng không có tinh thần chơi trò “người không nói ta cũng không nói” với Tư Diệc Hành, lại càng không muốn vì loại chuyện này mà trực trặc không dứt.

“Ta là Mộ Dung Tả Ý.”

Kết quả là sự ngoan cố của Tư Diệc Hành thắng.

“Mộ Dung Tả Ý?” Con người Tư Diệc Hành co lại một chút, lãnh ý trong mắt càng đậm “Người là đại công tử của Mộ Dung thế gia?”

“Không sai, ta xuất thân từ Mộ Dung gia.” Mộ Dung Tả Ý cười cười, nói “Bây giờ người ăn cháo được chưa?”

“Người có biết ta là ai?”

Xem ra nếu hắn không trả lời xong vấn đề của Tư Diệc Hành thì Tư Diệc Hành tuyệt đối không thềm để ý đến bát cháo trong tay hắn. Mộ Dung Tả Ý thở dài đặt bát cháo lại lên bàn, nhận mệnh trả lời.

“Ta nghĩ ta biết người là ai. Tuy rằng ta không thích mấy vị danh nhân giang hồ, cũng không cảm thấy đem tên mấy người đó nhớ kỹ thì có gì lý thú, có điều danh tiếng của người quả là quá vang dội, ta không nhớ cũng khó.”

Mộ Dung Tả Ý cười nhạt, từ đầu giường Tư Diệc Hành rút ra một thanh trường kiếm, thưởng thức vỏ kiếm cổ xưa và hoa văn mây tía ở mặt trên, một lúc sau cảm thán nói “Hảo một thanh Xích Vân kiếm, nghe nói Xích Vân cung lấy kiếm làm tên, có thể thấy kiếm này mà nghĩ ngay đến tên. Mà người có thể có được thanh Xích Vân này trên đời hẳn là chỉ có một.”

Hắn cười nhạt, đặt thanh kiếm trở lại đầu giường, chấp tay nói “Xích Vân cung thiếu chủ – Tư Diệc Hành.”

Tư Diệc Hành sắc mặt trắng bệch, lãnh đạm nói “Vậy mà người còn cứu ta? Người có âm mưu gì? Vì sao ta không thể động đậy?”

Cứu người không những không nghe được nửa tiếng cảm tạ còn bị người ta dùng khẩu khí hoài nghi rắp tâm bất lương như vậy gây sự, người có chút cá tính hẳn là sẽ tức giận.

Tư Diệc Hành lạnh lùng nhìn Mộ Dung Tả Ý, chờ hắn tức giận phát hỏa. Không hiểu vì sao, thanh niên đáng ghét này luôn mỉm cười, Tư Diệc Hành ghét cái vẻ mặt tươi cười của hắn, ghét đôi mắt trong suốt của hắn, ghét thần thái ôn hòa của hắn, thậm chí ghét cả lúc hắn nhìn mình, nhân thân nhu hòa mà thân thiết...

Tư Diệc Hành biết khí thế mình luôn sắc bén, rất nhiều người bị hắn áp bức thậm chí nói không nên lời, thế nhưng lãnh lệ của hắn đụng tới Mộ Dung Tả Ý thì như băng tan thành nước, một chút hiệu quả cũng không có.

Hơn nữa Mộ Dung Tả Ý đối hẩn thái độ tự nhiên ôn hòa, càng khiến hẩn không tự chủ được thấy không vui. Vì sao người này không như những kẻ khác trong giang hồ sợ hãi hẩn, hận hẩn? Biết hẩn là Tư Diệc Hành lại có thể bình tĩnh như thế? Như thế cái tên Tư Diệc Hành cũng chỉ như Trương Tam Lý Tứ trên đường mà thôi, không có chút gì đáng kinh ngạc. Nghĩ đến đó, Tư Diệc Hành vô thức cảm thấy bị thất bại.

Hẩn không tin mình không thể khiến Mộ Dung Tả Ý tức giận. Tư Diệc Hành nghĩ có chút khó chịu.

Mộ Dung Tả Ý đối với thái độ ác liệt của Tư Diệc Hành cũng chẳng phạt ý chút nào, nụ cười bên môi nhạt như phù vân trước sau không đổi, ngôn ngữ cũng vẫn như hòa nhược xuân phong.

“Lúc ta gặp người đã quá muộn, người trúng độc quá nặng, mà trong tay ta lúc đó không có thuốc trị xà độc, chỉ có thể hái chút thảo dược trước tiên chế trụ độc tính. Tuy rằng cứu được mạng người trở về, thế nhưng xà độc đã lan tràn toàn thân. May là nội công của người đủ mạnh, vậy nên không có trở ngại gì, chỉ là trong hơn nửa tháng này sợ rằng không động đậy được. Nếu là người khác sợ là từ nay về sau liệt toàn thân không đứng lên nổi.”

Tư Diệc Hành biết Mộ Dung Tả Ý nói thực, hơn nữa ngôn ngữ cũng thành khẩn. Hẩn hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa. Mộ Dung Tả Ý nhìn Tư Diệc Hành không hề khiêu khích, nhanh tay đỡ hẩn để Tư Diệc Hành có thể ngồi dậy.

Tư Diệc Hành vô tình thấy y phục trên người chỉnh tề, đột nhiên nhớ tới một chuyện nguy hiểm. Hẩn nhớ trước khi té xỉu thì chưa kịp mặc quần áo, vậy y phục này là ai mặc vào cho hẩn? (còn hỏi sao ==)

“Y phục của ta...” xong bốn chữ này Tư Diệc Hành không nói thêm được nữa.

“Là ta mặc vào giúp người.”

Thân thể Tư Diệc Hành cứng đờ, trên mặt chợt hiện một tia ngượng ngùng đỏ ửng khó thấy. Nói cách khác, lúc Mộ Dung Tả Ý cứu hẩn, toàn thân hẩn xích lõa. Rõ ràng hẩn không chỉ nợ tình với nam nhân này, mà còn trong một tình huống xấu hổ để cho lõa thể bị thấy được.

Tư Diệc Hành từ lúc bảy tuổi đã không thay y phục trước mặt người khác, hiện tại cư nhiên lại bị nam nhân này nhìn sạch sành sanh. Vừa nghĩ tới mình trần trụi bị Mộ Dung Tả Ý sờ tới sờ lui, Tư Diệc Hành mặt từ trắng chuyển sang xanh, thân thể có chút run rẩy giận dữ.

“Người... ai cần người cứu ta? Các người không phải đều muốn giết ta hay sao? Hừ, muốn giết thì cứ động thủ đi, đừng nghĩ muốn làm nhục ta” Vừa thẹn vừa giận, Tư Diệc Hành chẳng còn nhớ đến đạo lý gì nữa, trút tất cả tức giận lên đầu Mộ Dung Tả Ý.

Mộ Dung Tả Ý thở dài một tiếng, cá tính ôn nhu trầm ổn đã tới cực hạn.

“Ta cái gì cũng không làm, ta chỉ là vừa lúc từ trong sơn cốc đi qua, bởi vì tay không cẩn thận bị bắn nên muốn đi rửa một chút, sau đó mới đụng phải một người bị trúng độc té xỉu ở đó, mà người kia trùng hợp lại là người mà thôi.”

“Ta là người như thế nào người chẳng lẽ không biết? Ta không thêm tin mấy lời quỷ thoại của người.”

Tâm tình Tư Diệc Hành càng lúc càng bất ổn. Hẩn bình thường mặc dù không phải người tiếu lòi, nhưng cũng rất ít khi cùng người khác nói nhiều như vậy, nhất là một người xa lạ. Thế nhưng đối mặt với nam nhân luôn tươi cười ôn nhu này, không biết vì sao cứ luôn làm hẩn tức giận, muốn đánh cho cái nụ cười ôn hòa kia vĩnh viễn biến mất khỏi bộ mặt đó.

“Ta không có quỷ thoại gì hết, là nhân thoại, nếu không người nghe cũng thành quỷ chẳng?” Mộ Dung Tả Ý tự nhiên lại rất chăm chú sửa lời Tư Diệc hành, sau đó thở dài “Hơn nữa, ý nghĩ của người quả là khủng khiếp.

Lẽ nào theo như lời người thì trước khi cứu người phải xem xem tổ tiên tám đời của hẩn với cả hẩn là người tốt hay xấu, gia thế làm sao hả? Sau đó là người tốt thì cứu, là người xấu thì chém cho cho một phát? Đùng nói cứu người như cứu hỏa, đâu có thời gian để lo lắng nhiều như vậy? Dù biết đối phương là người xấu cũng không thể thấy chết không cứu được a. Theo lời người nói thì không phải là cứu người, mà là quan phủ phá án đó.

Ta không thể thấy chết không cứu, hơn nữa, người đẹp thế, không cứu cũng tiếc, sẽ có nhiều người thấy thương tâm...”

Nghĩ vậy lần cũng không ngờ Mộ Dung Tả Ý lại đột nhiên nói ra câu cuối đó. Lần này, gương mặt nguyên bản tái nhợt của Tư Diệc Hành biến thành trắng bệch, thân thể run nhẹ.

Dung mạo Tư Diệc Hành tuy rằng cực kỳ xinh đẹp tú lệ, thế nhưng cá tính hần lạnh lùng cùng thân phận cao cao tại thượng khiến không ai dám có bất cứ ngôn từ nào về dung mạo của hắn, thế mà hôm nay lại bị cái tên này dùng thái độ như thế để trêu đùa. Tư Diệc Hành cắn chặt môi, đôi mắt hung hăng trừng Mộ Dung Tả Ý. Tin rằng nếu hắn động thủ, Mộ Dung Tả Ý chắc chắn biến thành cái xác luôn.

Mộ Dung Tả Ý chợt phát giác ánh mắt sát nhân của của Tư Diệc Hành, chỉ mỉm cười tiếp tục đẩy bát cháo tới cạnh miệng hắn.

“Vấn đề của người ta đã trả lời xong, giờ người ăn cháo được chưa hả? Để lâu cháo cũng nguội luôn rồi.”

Tư Diệc Hành hừ một tiếng, quay đầu không thèm nhìn Mộ Dung Tả Ý.

Mộ Dung Tả Ý cười cười, ôn nhu nói “Đừng làm trò nữa, người không muốn phải nằm cả đời ở trên giường chứ hả? Nào, ngoan ngoãn ăn cháo đi, rồi uống thuốc một cái, sau đó hảo hảo nghỉ ngơi.”

Mộ Dung Tả Ý khẩu khí như thể dễ tiểu hài tử khiến Tư Diệc Hành tức muốn xì khói. Hắn là cung chủ Xích Vân cung, thủ hạ đối với hắn muôn phần kính nể, người trong giang hồ thì vừa hận vừa sợ hắn... Thế nhưng cái tên này, coi hắn như trẻ con, lại còn dùng cái giọng dụ dỗ để nói với hắn, khiến hắn thấy mình như tiểu hài tử quậy phá vừa ấu trĩ vừa tức cười.

Thế nhưng, Tư Diệc Hành không thể phủ nhận rằng bên ngoài thì phần nộ cùng phiền muộn nhưng đồng thời lại sinh sôi một tâm tình bí ẩn mà nhu nhược. Từ nhỏ hắn đã được bồi dưỡng để thành bá chủ, đối mặt hắn chỉ có thể cung thuận và kính nể, hắn chưa từng biết cảm giác được yêu thương, được sủng nịch như thế nào. Chưa từng có người nào nữa ôn nhu nữa bất đắc dĩ dễ dàng hắn như thế, càng không có ai dùng thái độ thân thiết dung túng này đối đãi hắn...

Lúc này ngoài ý muốn, Mộ Dung Tả Ý lại cho hắn.

Tư Diệc Hành nỗ lực muốn bình tĩnh lại, khôi phục vẻ lãnh đạm ổn định, nhưng vẫn không làm được.

Rõ ràng mình luôn lãnh tĩnh, không có chuyện khó khăn gì có thể khiến mình phải xung động, thế nhưng vì sao gặp phải nam nhân này thì hắn không thể duy trì được như thế nữa? Các loại tâm tính ào ạt kéo đến khiến hắn căn bản là không thể khống chế.

Nhìn đôi mắt hàm tiếu vẻ bất đắc dĩ mà khoan dung của Mộ Dung Tả Ý, lòng Tư Diệc Hành tràn đầy bức bối không đè nén được. Hắn thực sự muốn biết, nếu hắn dùng kiếm kề vào cổ Mộ Dung Tả Ý thì người này còn có thể cười đến đáng ghét như thế không. Thế nhưng nghĩ cũng chỉ là nghĩ, mặc kệ Tư Diệc Hành khát vọng thế nào, hắn vẫn là không thể động đây.

“Xem ra người không thể cử động tay được, để ta đút cho người.”

Mộ Dung Tả Ý đỡ Tư Diệc Hành tựa vào mình, sau đó múc từng thìa cháo đưa tới bên môi hắn.

Tư Diệc Hành đóng chặt môi, đầu quay vào trong giường, không mở miệng cũng không nhìn Mộ Dung Tả Ý.

Mộ Dung Tả Ý nở nụ cười bất đắc dĩ. Nam nhân trước mặt đây rõ là sát tinh trong giang hồ thủ đoạn tàn nhẫn tâm lạnh mặt lạnh, thế nhưng hôm nay xem ra đâu có đáng sợ chút nào a? Căn bản chỉ là một hài tử thất thường, tính tình kỳ quặc, nóng nảy lại còn kiêu căng. Hơn nữa hiếu thắng sĩ diện, nói không được người ta thì nổi giận...

Hướng hồ Tư Diệc Hành dung mạo tú lệ, làm mặt lạnh như thế, lắc lắc đầu, mím môi hình dáng không được tự nhiên, ngược lại lại khiến vẻ lãnh lệ của hắn tất cả đều hóa thành dạng hài tử khả ái, chỉ làm cho người ta càng thêm thương tiếc yêu thương,

Mộ Dung Tả Ý biết Tư Diệc Hành rất muốn khiến mình tức giận, dù sao hắn làm cũng quá rõ ràng. Thế nhưng đáng về Tư Diệc Hành không đạt được mục đích thì gây khó dễ cho mình thật là đáng yêu, thực sự

khiến hắn bất đắc dĩ đứng ngoài còn thấy thật thú vị, ngoại trừ buồn cười ra thì một chút cảm giác tức giận cũng không có.

Có phải tất cả người đẹp đều khó đối phó như thế không nhỉ? Mộ Dung Tả Ý không khỏi nhớ tới một người cũng làm cho mình nhức đầu là Mộ Dung Kinh Diễm, nhìn không được khẽ cười, yêu ai yêu cả đường đi, đối Tư Diệc Hành lại thêm phần nuông chiều.

Có điều, hiện tại quan trọng hơn hết chính là cho hắn uống thuốc. Nhìn tới thức ăn trong tay cả nửa ngày vẫn chưa tống xuất được chút nào, Mộ Dung Tả Ý cười nhẹ. Loại người vừa kiêu ngạo vừa khó tính này thực ra rất dễ đối phó.

“Nếu ngươi thật sự không mở miệng ra ăn cháo, ta cần phải đánh vào mông ngươi.”

Thanh âm như trước trong sáng nhu hòa, nhưng nói ra khiến Tư Diệc Hành bị uy hiếp đến gần như thổ huyết. Tư Diệc Hành quay mạnh đầu lại nhìn Mộ Dung Tả Ý, không thể tin được lỗ tai mình vừa nghe thấy gì.

“Đối phó với người kỳ quặc thì phải dùng biện pháp kỳ quặc.” Mộ Dung Tả Ý cười nhạt, giải thích một cách tự nhiên.

“Ngươi dám!” Tư Diệc Hành tức đến độ tái cả môi. Mộ Dung Tả Ý mà lại uy hiếp hắn, hơn nữa lại dùng biện pháp hạ lưu như thế.

“Ngươi không ăn thì ta dám đấy, nếu ngươi không tin, chúng ta thử một lần xem sao.”

Hai người nhìn nhau chằm chằm, nhân thần Mộ Dung Tả Ý hàm tiếu, cũng lộ ra vẻ kiên định. Tư Diệc Hành cân nhắc mất cả buổi, cắn mạnh môi, muốn chịu thua rồi lại không cam lòng.

“Xem ra ngươi nhất định phải thử xem thì mới hết hy vọng a.”

Mộ Dung Tả Ý mỉm cười vươn tay, kéo mạnh cánh tay Tư Diệc Hành. Tư Diệc Hành bị dọa la lên, bất chấp thể diện, vội vàng mở miệng “Ta ăn, đừng chạm vào ta.”

Hắn rất sợ nam nhân này nói được thì làm được, như vậy hắn so với chết còn tệ hơn.

Thấy Tư Diệc Hành ngoan ngoãn mở miệng ăn cháo, trong mắt Mộ Dung Tả Ý nồng đậm tiếu ý, có điều hắn không nói lời nào, miễn cho Tư Diệc Hành đã vô cùng giận dữ rồi lại thêm khó chịu.

“Ta muốn giết ngươi.” Tư Diệc Hành ăn cháo xong, oán hận trừng mắt Mộ Dung Tả Ý, đột nhiên từ hai hàm răng cắn chặt phun ra bốn chữ, từng chữ đều lộ ra tức giận sâu sắc

“Được a, chờ đến lúc ngươi có thể động dậy nhá.” Mộ Dung Tả Ý đối với uy hiếp của Tư Diệc Hành một chút cũng không để bụng, lơ đãng đáp. Đem khăn cẩn thận tỉ mỉ lau miệng cho Tư Diệc Hành, lấy chén thuốc đặt một bên tiến tới cạnh miệng hắn, ôn nhu nói “Nào, uống thuốc xong sẽ thấy khá hơn.”

Tư Diệc Hành phẫn hận thùy hạ lông mi, chưa từng tại trước mặt người khác khuất phục như thế, trong lòng hắn sớm đã đem Mộ Dung Tả Ý ra chém cho mấy ngàn phát, nhưng vẫn đang phải uống từng ngụm từng ngụm cái gì đó mà người ta mớm cho.

2. Chương 2

“Vì sao ngươi phải ngủ ở đây?” Nhìn Mộ Dung Tả Ý đang ngả ra đất trong phòng mình, Tư Diệc Hành nhón nhắc kêu lên.

Hắn không muốn cùng người kia ngủ chung phòng. Vừa nhìn thấy Mộ Dung Tả Ý thì hắn thấy tâm phiền ý loạn, hận không thể đá văng ra ngoài. Thế nhưng vì sao lại như vậy thì hắn cũng không thể nói rõ ra được, chỉ là trực giác phản ứng mà thôi.

“Ta cũng không muốn a, thế nhưng chẳng còn cách nào khác, chỉ còn lại mỗi gian phòng này, người chấp nhận chút nha. Người yên tâm, buổi tối ta một là không ngủ hai là không nói mớ, sẽ không ầm ĩ làm phiền người đâu.”

Nhanh tay nhanh chân trải cho mình một chỗ để nằm, Mộ Dung Tả Ý đi tới bên giường, không để ý tới cặp mắt Tư Diệc Hành vẫn hung hăng trừng mình, mỉm cười thay hấn đắp lại chăn. Sau đó, xoay người thổi tắt đèn, bản thân kéo hợp y nằm trên mặt đất. Không bao lâu sau hấn liền phát sinh tiếng thở đều đều nhu hòa, tựa hồ đã ngủ say.

Ai thêm để ý hấn có ngủ hay là nói mớ không cơ chứ. Tư Diệc Hành cảm giận trừng mắt trong bóng tối không nhìn thấy người, khoảng không khiến bản thân tức đến mức muốn nổi cáu, nhưng một chút cũng không phát tiết được.

Nguyệt sắc như thủy, dạ sắc như mộng, không khí hơi lạnh có vẻ ngọt ngào trong mát, thoang thoang mùi cỏ hương hoa đặc biệt có vào đầu xuân. Ban đêm mỹ lệ yên tĩnh như vậy, thích hợp nhất là ngắm trăng ngắm hoa, hoặc là cùng hai ba tri kỷ uống rượu ngâm thơ. Có điều đối với Tư Diệc Hành thì bóng đêm như vậy lại đáng ghét, ánh trăng quá sáng, bóng đêm quá tối, đến vắng vẻ cũng làm cho tâm phiền ý loạn... Nói ngắn lại một câu, tất cả đều không ổn. Mà mấy thứ này sở dĩ khiến hấn buồn phiền như vậy đều là do cái tên đang ở chung một phòng với hấn kia – Mộ Dung Tả Ý.

Tư Diệc Hành thề rằng mình ghét cái tên này nhất.

Tại Xích Vân cung, mọi người đều là thuộc hạ của hấn, bọn họ đối hấn cung kính vâng lời, đối mệnh lệnh của hấn không dám làm sai nửa điểm. Ở trên giang hồ, người hấn gặp nếu không phải hận hấn thì là sợ hấn, thế nhưng cũng không ngoại lệ tất cả đều khuất phục dưới khí thế sắc bén băng lãnh của hấn, không dám mạo phạm.

Vô luận trước mặt bất cứ kẻ nào hấn đều là cường giả (người mạnh mẽ), Tư Diệc Hành đã sớm quen với việc này. Thế nhưng, lúc gặp Mộ Dung Tả Ý, tất cả đều thay đổi. Hấn rơi vào thế hạ phong, mọi chuyện đều không thể làm chủ. Lãnh khốc và lạnh lẽo của hấn tại trước mặt người này hoàn toàn mất tác dụng.

Mộ Dung Tả Ý không hề sợ hấn, cũng không kính hấn như thần. Đối xử với hấn, tuy rằng ôn nhu sẵn sàng nhưng không hề khúm núm, không bởi vì hấn lãnh đạm vô lý mà tức giận, cũng không bị hấn khiêu khích mà dễ bực.

Lòng Tư Diệc Hành cực kỳ phiền muộn. Hấn không hiểu nổi Mộ Dung Tả Ý. Cái người này, rõ ràng là tính tình ôn hòa khiêm tốn như vậy, thế nhưng trước mặt một người bình ổn nhu tĩnh như thế hấn lại có vẻ mềm yếu vô lực. Mà Mộ Dung Tả Ý thái độ lại điềm nhiên như không có, càng làm cho hấn thấy mình vô dụng.

Đều tại con rắn chết tiệt kia hại hấn hôm nay rơi vào tình cảnh quẫn bách mà khó xử này, bằng không, hấn đâu cần phải nằm ở đây cho nam nhân kia khi dễ.

Tư Diệc Hành oán hận nghĩ. Thế nhưng rốt cuộc Mộ Dung Tả Ý khi dễ hấn cái gì thì hấn căn bản không nói ra được – Mộ Dung Tả Ý không chỉ cứu hấn, thay hấn liệu độc trị thương, còn cẩn thận chăm sóc hấn tỉ mỉ chu đáo, đối với lãnh kiếm ác ngữ (mặt lạnh, ngôn ngữ hung ác) của hấn cũng chỉ cười...

Mộ Dung Tả Ý đối với hấn, có ngàn điều tốt, không có nửa điều không phải. Thế nhưng Tư Diệc Hành vẫn cảm thấy buồn bực phiền muộn, lo nghĩ bất an một cách khó hiểu.

Dù sao thì đều là Mộ Dung Tả Ý không tốt, để cho hấn thấy ghét, cho nên mới như vậy. Tư Diệc Hành không hiểu vì sao mình lại trở nên kỳ quái thế, hấn gần như tức giận cắn môi, đem tất cả quy kết lên người Mộ Dung Tả Ý.

Có chút tức giận trở mình, Tư Diệc Hành mang hết phần nộ nhìn chằm chằm người đang ngủ say trên mặt đất, con mắt quen dần với bóng tối có thể đại khái thấy được khuôn mặt Mộ Dung Tả Ý. Ánh trăng từ ngoài cửa chiếu vào, dịu dàng bao phủ lên mặt Mộ Dung Tả Ý, đem đường nét nguyên là rực rỡ trở nên nhu hòa, đường cong duyên dáng như được chạm khắc, khiến vẻ tuấn lãng dưới ánh trăng mờ lung lộ ra một loại khí chất nhu tĩnh.

Vì sao lại có người như vậy nhỉ? Tư Diệc Hành mê hoặc nghĩ.

Mộ Dung Tả Ý ôn hòa nhưng tuyệt không mềm yếu. Tựa như dòng nước ôn nhu nhất, nhu hòa trử tĩnh, thể nhưng ẩn chứa sức mạnh không gì sánh được, bất luận là kẻ nào cũng không thể thao túng. Sức mạnh này không ở ngoài mà ẩn nhẫn bên trong, biểu hiện ra ngoài chỉ có ôn nhu trầm tĩnh.

Mộ Dung Tả Ý cũng khiêm tốn, thể nhưng tuyệt không khiến người ta thấy hèn mọn. Khí độ cao quý ung dung bộc lộ một cách tự nhiên trong nhất cử nhất động của hắn, làm cho người ta sinh lòng ngưỡng mộ. Mộ Dung Tả Ý là loại người không sáng chói lóa mắt, nhưng khiến bất cứ kẻ nào trong mọi hoàn cảnh đều không thể quên sự tồn tại của hắn. Hắn hình như chưa từng có phụ diện (mặt trái – mặt xấu xa), vô luận mình đối hân lãnh ngôn thể nào, hắn đều ôn hòa cười, không tức giận cũng không phẫn nộ.

Tư Diệc Hành chưa từng gặp, cũng chưa từng tiếp xúc với người nào như vậy. Mộ Dung Tả Ý cứ vậy mê hoặc hắn, dẫn dụ hắn tới gần, nhưng cũng khiến hắn thấy kinh hoàng không hiểu nổi.

Sự ôn nhu của người này khiến hắn không biết đối xử như thế nào, sự trong sáng của người này khiến hắn bối rối. Thái độ của người này với hắn thật hiền hòa thật tự nhiên, cứ như một huynh trưởng quá khoan dung, lại như bằng hữu thiện đãi khiến bản thân tức giận. Còn nhân thần người này nhìn hắn, ôn nhu như vậy, tựa hồ còn có chút nuông chiều...

Tim Tư Diệc Hành đột nhiên đập mạnh, có chút cấp bách, lại có chút loạn. Hắn vô thức rời mắt đi, không biết làm thế nào để đề xuống sự hoảng loạn quái dị bỗng nhiên phát sinh trong lòng.

Tại sao hắn lại vì nam nhân này tâm tư bất ổn, tại sao một nam nhân hầu như xa lạ lại có thể tác động như vậy tới tình tự của hắn?

Tư Diệc Hành có chút nôn nóng, cảm thấy bất an đối với nguyên nhân đằng sau việc này. Lập tức hắn thấy tâm tư hỗn loạn, không muốn ngẫm nghĩ nữa. Hắn mím môi, vô thức quăn chặt chặn. Kỳ thực khí trời cũng không lạnh lắm, thể nhưng Tư Diệc Hành thấy nổi lên một cảm giác vi hàn không thuộc về thân thể.

Một lúc lâu, Tư Diệc Hành đang mơ màng ngủ thì bị một luồng hàn lãnh tuôn từ trong người ra làm cho rét cóng mà tỉnh lại.

“Lạnh quá.”

Cấn chặt răng, Tư Diệc Hành tự kiểm chế hàn ý tận xương cốt. Rõ ràng là nằm ở trên giường nhưng hắn có cảm giác như cả người trong hầm băng, từng đợt hàn khí từ trong thẩm thấu ra ngoài, lan tràn khắp cơ thể, toàn thân lạnh cóng, xương thịt đều đau đớn như bị kim châm.

Tư Diệc Hành cắn mạnh môi dưới, khắc chế bản thân phát ra âm thanh, thể nhưng hắn không cách nào khống chế cơ thể run rẩy.

“Làm sao vậy?”

Đột nhiên, một thanh âm trầm thấp mà ôn nhu vang lên, đồng thời, một bàn tay phủ lên trán hắn. Bàn tay thật ấm, Tư Diệc Hành vô thức nhích tới gần bàn tay kia, hoảng hốt ngẩng đầu thì thấy đôi mắt đầy quan tâm của Mộ Dung Tả Ý.

Nguyên lai Mộ Dung Tả Ý không biết từ lúc nào đã từ dưới đất đứng dậy, đang ở bên cạnh giường cúi xuống nhìn hắn.

“Người lạnh lắm hả?”

Mộ Dung Tả Ý xoa trán Tư Diệc Hành, không ngờ chỗ chạm vào một mảng băng lãnh, mà thân thể Tư Diệc Hành còn run nhẹ. Nhíu mày một cái, Mộ Dung Tả Ý liền biết đây là di chứng của xà độc chưa tan hết tạo thành.

“Tránh ra.” Tư Diệc Hành yếu ớt nói, muốn né tránh bàn tay của Mộ Dung Tả Ý. Kiêu hãnh cùng tôn nghiêm của hắn trước mặt Mộ Dung Tả Ý vốn đã không còn sót lại chút gì. Cái người này không chỉ khiến hắn bối rối xấu hổ thành cái dạng này, bây giờ còn phải thấy đáng đáp suy yếu tới đáng thương của chính mình.

Mộ Dung Tả Ý nhíu mày, thu tay về, từ trong lòng lấy ra một quyen mặt (khăn lụa), ôn nhu lau giúp mồ hôi trên mặt và cổ Tư Diệc Hành. Chỉ lau một lần mà quyen mặt đã ướt đầm. Mộ Dung Tả Ý nhìn Tư

Diệc Hành đang cuộn tròn, lại nhìn cái khăn ướt đầm trong tay, nghĩ sơ qua, xốc chăn của Tư Diệc Hành lên, nghiêng người nằm xuống bên cạnh.

“Người làm gì vậy?” Tư Diệc Hành kinh hãi, lấy tay đẩy Mộ Dung Tả Ý ra, cánh tay hư nhuyễn một chút khí lực cũng không có, ngược lại còn để Mộ Dung Tả Ý kéo vòng qua người, sau đó cũng vòng tay quanh hắn ôm vào lòng.

Tư Diệc Hành vừa sợ vừa giận, suýt nữa ngất xỉu. Hắn từ nhỏ không cùng ai thân cận, bình thường không ai dám chạm vào hắn dù chỉ là một chút chứ đừng nói là cùng người khác kề sát một chỗ thế này. Hiện tại bị Mộ Dung Tả Ý ôm như thế, Tư Diệc Hành vừa nôn nóng vừa tức, hết lần này tới lần khác không cách nào giãi ra được, lại không dám lớn tiếng trách Mộ Dung Tả Ý. Lúc này là đêm khuya yên tĩnh, hắn nếu sảo nháo lên, chỉ sợ âm ỉ tất cả mọi người trong nhà trọ, đến lúc đó thì khó coi chính là mình.

“Cút ngay, đừng có chạm vào ta, ta có lạnh chết cũng không cần người lo, người cút...”

Tư Diệc Hành hung dữ gầm nhẹ, nỗ lực muốn Mộ Dung Tả Ý buông mình ra. Thế nhưng hắn bị Mộ Dung Tả Ý ôm vào ngực, vùi đầu vào cổ người ta, tiếp tục tận lực hạ giọng không chỉ một chút khí thế cũng không có ngược lại như thể đang nũng nịu oán trách.

Tư Diệc Hành tự mắng mình vài tiếng, cũng phát hiện tình thế có chút ám muội, thành ra hậm hực trong miệng.

“Chính mình khổ sở như vậy cũng không chịu kêu một tiếng, thực sự là quật cường. Đừng nổi cáu nữa, ngoan ngoãn ngủ đi. Ta là noãn lô (lò sưởi:))) tốt nhất đấy, đảm bảo người sẽ không bị lạnh.”

Tư Diệc Hành bị thanh âm êm nhu trầm ổn bên tai mê hoặc, nhất thời lại hơi hoảng hốt.

Mộ Dung Tả Ý cười nhẹ, điều chỉnh tư thế một chút, ôm cả người Tư Diệc Hành vào trong lòng, để hắn kề sát thân thể mình, sao đó nhắm mắt lại, thoáng cái hình như đã ngủ rồi.

Tư Diệc Hành thân thể cứng đờ, muốn tự dối mình quên đi nam nhân đang nằm bên cạnh này, thế nhưng hai người ôm áp sát sát như thế, có thể nói hầu như mọi nơi đều thân mật gần kề bất ngờ. Mỗi một sợi thần kinh của hắn đều cường liệt nhắc nhở hắn về sự tồn tại của Mộ Dung Tả Ý, khiến Tư Diệc Hành quả thực hận không thể ngắt đi cho xong.

Sau một hồi, nghe tiếng thở đều của người bên cạnh, thân thể cứng đờ của Tư Diệc Hành rốt cục thả lỏng ra.

Mộ Dung Tả Ý hẳn là đã ngủ. Nghĩ vậy, sự căng thẳng của Tư Diệc Hành cũng dần dần bình tĩnh xuống. Hắn lẳng lặng dựa sát vào lòng Mộ Dung Tả Ý. Khí tức ấm áp của Mộ Dung Tả Ý bao phủ hắn, hàn lãnh tựa hồ đã rời xa.

Mộ Dung Tả Ý ôm hắn.

Chuyện này thực làm Tư Diệc Hành bối rối.

Cái ôm ôn nhu như thế, trong trí nhớ hình như chưa từng được hưởng qua.

Chưa từng có ai ôm hắn. Lúc nhỏ đã là một hài tử quá mức xuất sắc. Phụ thân tận lực đào tạo từ khi hắn còn bé, mong hắn có thể trở thành giang hồ bá chủ tương lai. Vậy nên, từ nhỏ đã không có bất cứ kẻ nào được cãi lại ý Tư Diệc Hành, cũng không có kẻ nào dám thân cận với hắn, kể cả mẫu thân, bởi vì hắn cho rằng nhu tình sẽ làm nam nhân mềm yếu.

Tư Diệc Hành không phụ lòng phụ thân mong mỏi, mười chín tuổi tiếp chương Xích Vân cung cho tới bây giờ. Hắn tung hoành trên giang hồ, không bao giờ thất bại, sau lại bồi dưỡng khí thế không hề uống công. Thế nhưng, bồi dưỡng như vậy cũng khiến hắn từ lúc nhỏ lẫn khi thành thiếu niên cuộc sống chỉ có cô độc, chỉ có tịch mịch. Không ai dám tiếp cận hắn, thậm chí đến mẫu thân của hắn cũng nơm nớp lo sợ đứa trẻ này, căn bản là không dám coi nó như nhi tử của mình mà thân mật ôm ấp.

Tư Diệc Hành không biết đến hạnh phúc được phụ mẫu sủng ái, không biết cái vui sướng được làm nũng với phụ mẫu, càng không biết cảm giác được người khác ôm... thế nhưng tối nay hắn cùng với người hầu như xa

là Mộ Dung Tả Ý vô cùng thân thiết dựa vào nhau, ngủ chung giường, thở cùng nhịp, da thịt thân cận. Hम्म thậm chí có thể cảm nhận được cơ thể rắn chắc mà mềm dẻo của Mộ Dung Tả Ý.

Nguyên lai ôm người khác lại có thể thấy mềm mại ấm áp, mà cảm giác được người khác ôm dĩ nhiên là ngọt ngào cùng an tâm. Nhắm mắt lại, Tư Diệc Hành tạm thời quên việc mình ghét Mộ Dung Tả Ý đi, lặng lẽ dụi đầu vào ngực Mộ Dung Tả Ý.

Rõ ràng là xương cốt cứng rắn nhưng lại cho hần cảm giác ôn nhu. Tư Diệc Hành có thể cảm nhận được thân nhiệt ấm áp của Mộ Dung Tả Ý vây quanh cánh tay mình.

Không phân biệt được cũng không muốn phân biệt cái sự vướng mắc không rõ trong lòng là tâm tình gì. Vô thức, Tư Diệc Hành chọn việc quên đi cái cảm giác nhỏ bé gần như rung động kia, chỉ ham muốn hưởng thụ cái cảm giác thư thái cùng bình yên chưa từng trải qua.

Không bao lâu sau, rốt cuộc Tư Diệc Hành nằm trong lòng ấm áp của Mộ Dung Tả Ý ngủ say. Sau khi rơi vào giấc ngủ, thân thể theo bản năng tìm kiếm hơi ấm và sự thoải mái khiến cả người hần cứ vô thức tiến sát vào lòng Mộ Dung Tả Ý, đầu gối lên vai người ta, cánh tay gắt gao vòng quanh eo đối phương... Tư Diệc Hành ngủ say căn bản giống như dây leo trên đại thụ, quấn chặt lấy thân thể Mộ Dung Tả Ý.

Thực sự đúng là một người kỳ quặc. Mộ Dung Tả Ý từ nãy vẫn giả bộ ngủ giờ chậm rãi mở mắt, nhìn Tư Diệc Hành ngủ ngon trong lòng, nhin không được lắc đầu khế cười.

Lúc ngủ đúng là ngoan hơn, thấy chỗ nào tương đối ấm áp thoải mái thì ngoan ngoãn ngủ tại đó luôn. Chỉ tiếc lúc tỉnh lại thích giận dỗi, vừa nhìn đã biết lúc bé hay được tâng bốc, lớn lên đến một việc nhỏ xú cũng không chịu thỏa hiệp.

Có điều vẫn còn hơn Kinh Diễm quỷ kế đa đoan, cung chủ Xích Vân cung này kỳ thực đầu óc rất đơn thuần, thật sự là dễ đối phó hơn.

Tay bị tê, Mộ Dung Tả Ý động dậy nhích người, muốn đổi tư thế, lúc này mới phát hiện ra Tư Diệc Hành đã vững vàng quấn lấy cánh tay mình, căn bản là không thể động dậy. Nếu như hần miễn cưỡng động, nhất định phải đẩy Tư Diệc Hành ra. Có điều chắc rằng Tư Diệc Hành sẽ tỉnh lại.

Quên đi, coi như hôm nay cả đêm làm noãn lô kiêm gối đầu là được rồi. Mộ Dung Tả Ý cẩn thận xoa nhẹ cánh tay bị tê cứng, một chút cũng không kinh động người đang an ổn ngủ trong lòng hần.

Dù sao cũng không buồn ngủ, Mộ Dung Tả Ý nghiêng đầu, nhin không được tỉ mỉ quan sát Tư Diệc Hành.

Tư Diệc Hành ngủ say, lông mày nhíu chặt từ sáng đến tối bây giờ mới dần ra, dung nhan tú lệ không hề băng lãnh, như vậy có vẻ hồn nhiên. Bên dưới cái mũi duyên dáng là đôi môi mỏng, lông mi thật dài thùy hạ tại mí mắt, theo hô hấp hơi hơi rung động, giống như vũ rất mảnh của chim non, làm cho xuất hiện một cảm giác yêu thương không nói nên lời.

Lúc này, ánh trăng nhàn nhạt xiên xiên, chiếu xuống gương mặt Tư Diệc Hành, dung nhan tuyệt mỹ lại càng thêm thanh càng thêm nhu, giống như đoá hoa lan thanh lệ nhất dưới ánh trăng, có chút kiêu ngạo lại có chút lạnh lùng càng làm tăng thêm sự say mê hấp dẫn động tâm, mà giữa trán lạnh lùng hòa cùng hàn lệ thành vẻ nhàn nhạt u buồn...

Thật đẹp, tuy rằng so ra kém với Kinh Diễm như thái dương giữa trời, tuyệt sắc dung quang làm cho tâm thần bay mất, nhưng cũng tuyệt điểm minh lệ, có khác ở chỗ động nhân tâm, giống nhau ở chỗ làm người ta kim lòng không được sinh lòng yêu thích.

Không biết hần mà cười rộ lên thì sẽ rung động lòng người đến mức nào. Mộ Dung Tả Ý nghĩ có chút tiếc, cả ngày chưa từng thấy hần cười lần nào, luôn luôn là gương mặt bình tĩnh cau mày, thật là có lỗi với ông trời đã cho hần gương mặt mỹ lệ như thế. Nếu như hần cười một cái, không biết sẽ có bao nhiêu người bị nụ cười đó mê đảo.

Có điều, Mộ Dung Tả Ý nghĩ Mộ Dung Kinh Diễm thì động một tí là cười rục rờ không gì sánh được, sau đó là tình cảnh ác mộng gặp phải vô số nợ tương tư, không khỏi lắc đầu, đột nhiên thấy Tư Diệc Hành băng lãnh như thể kỳ thực cũng tốt, chỉ ít sẽ không gặp phải nhiều phiền phức.

Có điều, hần nghĩ vẫn thấy tiếc.

Mộ Dung Tả Ý cười nhẹ, có lẽ từ nhỏ đã quen nuông chiều Kinh Diễm, hẳn đối với tính tình thích chiều điểm nhi hài tử của mình thật không có biện pháp. Cũng vì lí do này cho nên đối với Tư Diệc Hành, hẳn so với những người khác càng thêm phần dung túng cùng thương yêu, cũng càng muốn trêu chọc đùa giỡn tâm tư Tư Diệc Hành...

Hơn nữa, từ khi gặp phải Tư Diệc Hành, hình dạng Tư Diệc Hành luôn là suy yếu như thế, tính thích cãi nhau khiến người ta muốn trêu đùa, hơn nữa hẳn lại đẹp, thật sự khiến bản thân vô pháp liên hệ cái nam nhân lãnh huyết hiếu sát được đồn đại kia với hắn làm một.

Mộ Dung Tả Ý không nhịn được nhéo nhéo chóp mũi Tư Diệc Hành, bỗng nhiên nghĩ nếu Tư Diệc Hành mà tỉnh nhìn thấy động tác của hắn không biết sẽ phát tức thành thế nào nữa, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Không có biện pháp. Một Dung Tả Ý thực sự chỉ cảm thấy Tư Diệc Hành cực kỳ khả ái – nếu Tư Diệc Hành mà biết ẩn tượng của Mộ Dung Tả Ý với hắn là hai chữ ‘khả ái’ dám chắc tức phát điên luôn – nghĩ tới đây Mộ Dung Tả Ý nhịn không nổi hơi nhếch khóe môi thành một nụ cười có chút ranh ma.

Buổi sáng, ánh mặt trời chần chờ lặng lẽ từ trước cửa sổ chiếu vào trong phòng. Tư Diệc Hành bị tia sáng chói làm mở mắt. Khó có được sự thư thái như thế khiến hắn lười biếng lim dim mắt, hưởng thụ cảm giác nửa thức nửa ngủ.

Bên tai truyền đến tiếng hô hấp rất nhẹ làm Tư Diệc Hành bỗng nhiên mở lớn hai mắt. Hắn quay đầu lại thì nhìn thấy ngay đôi mắt hàm tiếu của Mộ Dung Tả Ý.

“Sớm nhỉ.” Mộ Dung Tả Ý rất lễ độ bắt chuyện với hắn, uể oải cùng buồn ngủ do nghỉ ngơi không tốt hoàn toàn không lẫn át được khí chất trong sạch, tuy rằng trong mắt có tơ máu, thần tình có chút mệt mỏi, thế nhưng nhân thần vẫn trong suốt, thanh âm cũng trong sáng như nước, mà mỉm cười như vậy lại càng ôn nhu ấm áp.

Trong nháy mắt, Tư Diệc Hành bỗng ngẩn ngơ, thứ nhất là bởi vì hắn chưa từng sáng sớm thức dậy có người nằm bên cạnh, khó tránh khỏi không biết phải làm sao, thứ hai là bởi vì địa điểm sai mà cuộc hàn huyên trở nên quái dị, hắn nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Mộ Dung Tả Ý lại rất tự nhiên, rút ra cánh tay của mình bị Tư Diệc Hành đè ép một đêm, động tác ưu nhã ngồi dậy. Chỉ là lúc xoay người xuống giường, hắn hơi chau mày, hình như có chút không khỏe.

Cái nhíu mày này không tránh được đôi mắt của Tư Diệc Hành vẫn đang dần mở ra nhìn. Giật mình, Tư Diệc Hành bỗng nhiên hiểu ra vì sao Mộ Dung Tả Ý lại khó ở, trên mặt không khỏi đỏ lên. Hắn hé miệng định nói gì đó, xong rồi lại chần chờ, cứ do dự như thế Mộ Dung Tả Ý đã đi ra ngoài.

Mộ Dung Tả Ý vừa ra, trong phòng dường như mất đi độ ấm, khiến Tư Diệc Hành bỗng thấy lạnh. Hắn mút chặt môi, sâu trong lòng mơ hồ thấy ảo não như mất đi thứ gì. Tư Diệc Hành không muốn thừa nhận tâm tình mình bị Mộ Dung Tả Ý dẫn dắt, thế nhưng suy nghĩ của hắn không thể tự kiểm chế cứ luẩn quẩn trên người Mộ Dung Tả Ý.

Hắn bỗng đối với người này không muốn xa rời, hắn muốn người này ở bên mình, hắn muốn từng khắc từng khắc có thể nhìn thấy đôi mắt trong suốt và nụ cười ôn nhu kia... Mộ Dung Tả Ý như mặt trời ấm áp mùa xuân, khiến hắn không thể kìm lòng muốn tới gần.

Tư Diệc Hành phần nộ đắm vào gối một chút, không rõ vì sao mình lại có cái loại tình tự đáng nhẽ không nên xuất hiện này. Hắn không nên đối với bất cứ kẻ nào cảm thấy không muốn xa rời. Hắn là Tư Diệc Hành, thứ tình cảm yếu đuối đáng buồn cười đó sao có thể xuất hiện ở hắn?

Nhất định là bởi vì thân thể suy yếu cho nên tâm tình hắn mới trở nên yếu đuối theo. Chỉ cần chờ bản thân khỏe lên thì tất cả sẽ khôi phục nguyên trạng.

Tư Diệc Hành đã tìm ra lý do để an ủi mình, hoặc có thể nói là, tự lừa dối mình.

3. Chương 3

Tư Diệc Hành lạnh lùng nhìn Tùng Kinh và Di Hòa đang quỳ trước mặt, đầy một bụng tức giận. Bọn họ lại dám đến giờ này mới tìm thấy mình, khiến mình bị Mộ Dung Tả Ý cứu, mất hết cả mặt.

Nếu không phải Mộ Dung Tả Ý đang đứng một bên nhìn thì Tư Diệc Hành hầu như đã nổi giận ngay lập tức rồi, thế nhưng hắn chỉ nhìn xuống, lạnh lùng hừ một tiếng. Tư Diệc Hành rõ ràng không muốn để Mộ Dung Tả Ý thấy mình là một kẻ hà khắc cho nên lần đầu tiên cố gắng ghìm lại cơn nóng nảy. Hắn không biết vì sao lại lưu ý tới cảm nhận của Mộ Dung Tả Ý đến thế, vì sao lại vì người ấy mà chịu ủy khuất. Thế nhưng mặc dù vì thế mà rất ảo não, Tư Diệc Hành vẫn không cách nào thay đổi sự thực.

“Nếu thuộc hạ người đã tới ta đây cũng yên tâm.”

Mộ Dung Tả Ý mỉm cười hướng Tư Diệc Hành gật đầu, lại nói “Ta còn có việc, xin cáo từ. Người tốt nhất là nghỉ ngơi thêm vài ngày, cho dư độc tan hết. Ân, nhớ kỹ sắp tới không nên động thủ với người khác, tránh cho ảnh hưởng không tốt tới thân thể người.”

Nói xong, quay sang cười cười với Tùng Kinh và Di Hòa, sau đó Mộ Dung Tả Ý xoay người ly khai.

“Chờ một chút” Đột nhiên Tư Diệc Hành lại gọi Mộ Dung Tả Ý đang có ý định rời đi.

Sao Mộ Dung Tả Ý có thể nhẹ nhàng như vậy nói đi là đi, tựa hồ đối với hắn một chút lưu luyến cũng không có. Mấy ngày nay ôn nhu sẵn sốc chẳng lẽ là hắn cảm nhận nhầm? Hắn ở trong lòng Mộ Dung Tả Ý rất cuộc là có vị trí gì đặc biệt không hay chỉ là một người trong chúng sinh mà thôi?

Nghĩ tới đây, lòng Tư Diệc Hành dường như bị một tảng đá chặn lại, cực kỳ phiền muộn.

“Còn chuyện gì sao?” Mộ Dung Tả Ý quay đầu lại hỏi, trong ánh mắt sáng có một tia nghi vấn.

“Người đã cứu ta, người có thể muốn bất cứ cái gì làm thù lao.” Tư Diệc Hành nén lại lo lắng trong lòng, lạnh nhạt hỏi.

Mộ Dung Tả Ý nở nụ cười. Sáng rực như mặt trời tỏa nắng, ánh mắt trong vắt hắc bạch phân minh, lông mi đen nhánh duyên dáng thuận thiếp, đuôi lông mày hơi cong lên, vẻ đẹp đặc biệt nhu hòa. Lúc này, khóe môi hắn hơi nhếch, lộ ra hàm răng trắng nõn, trong nụ cười đầy vẻ thú vị như hiểu rõ, như thấy có điều hay ho.

Nhìn nụ cười của Mộ Dung Tả Ý, Tư Diệc Hành nhận không được cảm thấy ảo não, dường như không ít tâm sự bí ẩn của mình bị người khác phát hiện. Dáng tươi cười vốn rất dễ chịu cùng thân thiết của Mộ Dung Tả Ý ở trong mắt hắn nhất thời trở nên đặc biệt chói mắt.

“Xích vân cung có ơn tât báo, người có yêu cầu gì đều có thể nói ra.” Khẩu khí Tư Diệc Hành ảo não mà nôn nóng.

“Như vậy a...”

Mộ Dung Tả Ý vuốt cằm suy nghĩ một chút, nụ cười trên môi thêm một tia狡 hoạt cùng trêu đùa.

“Cái gì cũng được phải không?” Mộ Dung Tả Ý hỏi, ánh mắt trong suốt thêm vẻ hưng phấn muốn đùa dai.

“Tất nhiên.”

Tư Diệc Hành ngạo nghễ đáp, trong mắt tuyệt đối chỉ có lãnh ngạo cùng tự tin. Hắn không thể như người bình thường, Xích vân cung lại càng không phải một nơi tầm thường. Chỉ cần Mộ Dung Tả Ý mở miệng, cho dù hắn yêu cầu gì đều có thể được đáp ứng. Phải cho Mộ Dung Tả Ý biết Tư Diệc Hành có năng lực và địa vị như thế nào.

“Vậy người cười một cái cho ta xem đi.”

Mềm mòng như gió xuân nhưng khiến thân thể Tư Diệc Hành đột nhiên cứng đờ lại hóa đá.

Mộ Dung Tả Ý nháy nháy mắt, nhìn mặt Tư Diệc Hành tái xanh cùng biểu tình kinh hãi của hai người phía sau, không nhận được lên cười trong lòng.

Hắn biết kỳ thực là mình cố ý trêu chọc Tư Diệc Hành, thế nhưng không biết vì sao hắn rất thích đùa cái người thoạt nhìn như băng nhưng hơi một chút là cáu kỉnh như tiểu hài tử này — ai~, dù sao lòng người vốn ác, mà mình chiếu cố hắn lâu như vậy rồi, cho mình chút lạc thú vui vẻ cũng có thể tha thứ được chứ nhỉ.

Mộ Dung Tả Ý hơi có chút sấm hối hiềm có vì đã xấu xa, thế nhưng trong ánh mắt không che giấu được vẻ hứng thú.

“Người có bệnh a.” Tư Diệc Hành cố chế trụ lửa giận trong lòng, tức tối quát khẽ.

“Coi như là vậy, dù sao chính người đã nói cái gì cũng được mà. Nếu như người không muốn thì coi như ta chưa từng nói qua, ta vốn cũng không cần người báo đáp, là tự người nói.”

Mộ Dung Tả Ý gõ gõ ngón tay, khoan thai trả lời, khoe mắt đuôi mày không giấu được tiểu ý.

Tư Diệc Hành trong ánh mắt toát ra sự sắc nhọn như muốn giết người, trên trán mồ hôi hiện ra gân xanh. Hắn trừng mắt nhìn Mộ Dung Tả Ý đang rất tự tại trước mặt, bàn tay đặt bên người đang nắm thì buông ra, buông ra rồi lại nắm chặt lại, cuối cùng vẫn là nắm.

“Người không muốn a? Quên đi. Ta đi vậy.” Mộ Dung Tả Ý chớp chớp mắt, làm bộ như phải đi.

Tư Diệc Hành hung hăng trừng hắn, rốt cục miễn cưỡng giật giật khoe môi, lộ ra một nụ cười cứng ngắt không tự nhiên.

Tuy chỉ là một vẻ tươi cười mất tự nhiên như thế, nhưng vẫn đẹp khiến cho tim phải đập liên hồi.

Tùng Kinh và Di Hòa không ngờ Tư Diệc Hành không những không tức giận lại còn chiều theo yêu cầu của Mộ Dung Tả Ý. Khiếp sợ trước cử động khác thường của Tư Diệc Hành, lại còn được thấy nụ cười còn khó thấy hơn sao chói. Hai người mở lớn mắt đầy kinh ngạc nhìn Tư Diệc Hành, mồm há hốc, chết trân tại chỗ không nhúc nhích.

“Thật xinh đẹp, người nhẽ ra nên cười nhiều một chút, bằng không thực sự rất phụ lòng ông trời đã cho người khuôn mặt này.” Mộ Dung Tả Ý cảm thán từ đáy lòng, trong ánh mắt có tán thưởng và sung sướng rất đơn thuần mà tự nhiên, cho nên cũng có hiệu quả hòa tan ánh mắt lạnh như băng của Tư Diệc Hành dành cho lời nói của hắn.

“Được rồi, giờ người không còn nợ ta gì nữa, ta đi, tái kiến.” Khoát khoát tay, Mộ Dung Tả Ý xoay người bước đi.

Tư Diệc Hành yên lặng nhìn bóng lưng lam sắc đi xa dần, không nói lời nào, trong mắt là một mảng sâu thẳm.

“Choang!”

Một tiếng vỡ, cái bát bị ném xuống đất, nước thuốc trong bát văng ra khắp nơi. Tư Diệc Hành liếc những mảnh nhỏ trên mặt đất, cáu kỉnh phát tay.

“Dọn đi, ta đã khỏe rồi, không cần uống cái thuốc quỷ quái này nữa.”

Tùng Kinh và Di Hòa trao đổi ánh mắt kinh nghi bất định, cũng không dám hỏi nhiều, chỉ yên lặng thu dọn xong lặng lẽ lui ra ngoài.

Sau khi Mộ Dung Tả Ý đi, bởi vì thân thể Tư Diệc Hành xác thực có chút suy yếu, vậy nên bọn họ ở lại ven huyện thêm mấy ngày, dự định chờ Tư Diệc Hành hoàn toàn phục hồi như trước thì quay lại Xích vân cung. Thế nhưng đã nhiều ngày ở đây, hai người thực sự là khổ không nói nổi. Không có người đó, tính tình Tư Diệc Hành biến thành nóng nảy không gì sánh được, hờ một tí là nổi giận. Bọn họ dù làm chuyện gì, thế này không được thế khác cũng không xong, khiến cho cả hai kinh hồn táng đảm, chỉ hận không thể nào tránh mặt Tư Diệc Hành cho xong. Vừa ra khỏi cửa, Di Hòa kéo Tùng Kinh lại, nhỏ giọng hỏi “Thế này là sao vậy, mấy ngày nay thiếu chủ nóng nảy quá, cái gì thấy cũng không vừa mắt? Thuốc không uống, động một chút là quở mắng, ném đĩa ném bát mỗi ngày đều có. Đêm qua ta bắt quả là ho nhẹ một tiếng, kết quả suýt nữa bị mắng chết, nói ta khiến hắn ngủ không yên... Trước đây đâu có như thế này a? Tuy rằng lạnh như băng, thế nhưng không đập phá vô cớ như thế, không phải là bị răn cấm thì đối tính đây chứ.”

“Ta cũng không biết, có điều ta nghĩ có liên quan tới một người.” Tùng Kinh vuốt vuốt cằm trầm tư nói.

“Ai a?”

“Là cái vị đã cứu thiếu chủ kia, đại công tử Mộ Dung gia – Mộ Dung Tả Ý a!” Tùng Kinh trả lời quả quyết.

Suy luận rất đơn giản thôi, bởi vì Tư Diệc Hành đột nhiên không hiểu nổi trở nên cau kính quái dị đều phát sinh sau khi Mộ Dung Tả Ý rời đi.

“Nghe nói Mộ Dung Tả Ý là giai (tốt) công tử nổi danh giang hồ, vẻ ngoài anh tuấn, tốt tính, hơn nữa gia thế xuất chúng, võ công cũng không tồi ... Không biết có bao nhiêu nữ hài tử muốn gả cho hắn, hắn là cái loại người thế nào? Nói nghe một chút đi.” Di Hòa càng thêm hứng thú, đuổi theo Tùng Kinh để hỏi.

Tùng Kinh còn chưa trả lời, chợt nghe thấy trong phòng truyền ra thanh âm lạnh lùng của Tư Diệc Hành.

“Hai người các ngươi ở ngoài đó nói linh tinh vừa thôi, mau thu thập đồ đạc, chúng ta lập tức trở về. Cái chỗ quỷ quái này chẳng có gì đáng để lưu lại, ta thấy các ngươi căn bản là muốn lêu lổng, không muốn về. Nếu thật như thế, thì nói với ta một tiếng ta xử lý cả hai ngươi, dứt khoát ở lại đây mà chơi cho sướng.”

Hai người hoảng sợ nhìn nhau, không dám biện bạch, nhanh chóng nghe lời vội vã đi thu dọn đồ.

Trên đường, Tư Diệc Hành vẫn cứ phụng phịu như thể ai cũng nợ hắn tám trăm lượng bạc, dọa cho Tùng Kinh và Di Hòa đến thở mạnh cũng không dám, nỗ lực làm cho Tư Diệc Hành không để ý đến sự tồn tại của bọn họ tránh khỏi vô cớ chịu khổ.

Ra khỏi thị trấn, ngày thứ tư, ba người tới ngoài thành Tín Dương. Tín Dương thành tuy rằng không lớn cũng là thành trấn duy nhất của vùng này, vậy nên rất phồn thịnh.

Đã nhiều ngày trời trong nắng ấm, ngoại ô Tín Dương lục liễu thụ yên (liễu xanh rủ xuống như... khói =), cỏ xanh như ngọc bích, còn nhiều du khách đi đạp thanh, ở giữa lại có mấy đôi thanh niên nam nữ. Bình thường lễ giáo ràng buộc, dù là vị hôn phu thê cũng không có nhiều cơ hội gặp mặt, huống chi là cùng nhau du ngoạn. Vì vậy thừa dịp đạp thanh ngày xuân, mạnh dạn sóng vai cười nói, thỉnh thoảng len lén trao nhau ánh mắt ngượng ngùng, giải bày tâm ý. Ba người Tư Diệc Hành theo đường lớn đi vào trong thành Tín Dương, thỉnh thoảng gặp phải tình nhân sánh bước bên nhau. Tư Diệc Hành nhìn mãi mãi cảnh xuân tươi đẹp, xuân ý dạt dào, trên mặt một chút biểu cảm cũng không có.

Tùng Kinh và Di Hòa nhìn thần tình của chủ tử, không nhịn được âm thầm thở dài. Rõ ràng nơi này đã sang xuân, vì sao thiếu chủ vẫn còn dừng lại ở mùa đông khắc nghiệt? Nhưng lại bắt hai người bọn họ phải cùng chịu lạnh, thực là thê thảm.

Đột nhiên, Tư Diệc Hành nắm chặt tay, ghì cương ngựa, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm hai người cách đó không xa, mặt đột nhiên chuyển thành trắng bệch.

Tùng Kinh và Di Hòa đi phía sau Tư Diệc Hành không hiểu có chuyện gì, theo ánh mắt của Tư Diệc Hành nhìn tới.

Trong tầm mắt chỉ thấy một mảng cây cỏ xanh xanh phía xa, đang có một đôi kỵ mã một trắng một đỏ đi ngang nhau. Trên lưng bạch mã là một nam tử tú kỳ tuấn lãng, thân mặc khinh bào màu lam, còn trên hồng mã bên cạnh là một thiếu nữ xinh đẹp y sam màu vàng nhạt. Thiếu nữ xinh đẹp khả ái, phong tư yên nhiên, đang cùng nam tử cười nói khanh khách.

Hai người kia nam thì tuấn tú nữ thì xinh đẹp, cực kỳ xứng đôi. Dưới trời xanh mây trắng, giữa cỏ xanh hoa hồng, thoát nhìn cảnh đẹp ý vui, như thể thần tiên quyến rũ.

“Là Mộ Dung công tử” Tùng Kinh hô lên một tiếng, đang muốn nói lại bị Di Hòa bên cạnh đang chú ý Tư Diệc Hành lôi kéo y phục. Tùng Kinh khó hiểu quay đầu lại nhìn Di Hòa, Di Hòa nhanh chóng đưa lên một đầu ngón tay làm động tác chó có lên tiếng, sau đó lặng lẽ chỉ chỉ Tư Diệc Hành đang đứng một bên.

Tùng Kinh liếc mắt, trong lòng nhất thời căng thẳng. Tư Diệc Hành đang chăm chú nhìn hai người ở phía xa, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, mà ánh mắt băng lãnh càng dày đặc vẻ sắc nhọn, giống như kiếm tối qua lửa, lại giống như ngâm trong băng thủy.

Nhìn thấy Mộ Dung Tả Ý, trong lòng Tư Diệc Hành chấn động mạnh, như thể bị tảng đá ngàn cân đánh vào ngực, cũng như mặt hồ tĩnh lặng bỗng nhiên nổi lên sóng gió động trời... Là mừng là giận lại có chút buồn chút vui, hắn không hiểu— đơn giản là hắn còn chưa kịp hiểu rõ, đã nhìn thấy thiếu nữ đang ở bên người Mộ Dung Tả Ý kia.

Nhìn Mộ Dung Tả Ý mỉm cười nhìn thiếu nữ chăm chú, nàng nói gì đó xong hắn cười đến thư sướng như vậy, rồi vì ngứa hơi nhảy lên một chút kinh hách tới nàng mà hắn quan tâm thăm hỏi.

Thấy những điều này, mọi tâm tình trong Tư Diệc Hành đều biến thành chua chát nồng đậm cùng cay đắng chồng chất. Mà rõ ràng nhất là cảm giác đau đớn — hắn không biết rằng nụ cười của Mộ Dung Tả Ý lại có thể biến thành mũi kim đâm vào ngực hắn, khiến hắn đau đớn sâu sắc như vậy. Đơn giản là vì nụ cười đó không phải là dành cho hắn, mà cho một người khác.

Ánh mắt Tư Diệc Hành dấy đưa ngưng lại trên người Mộ Dung Tả Ý. Hắn biết Mộ Dung Tả Ý không nhìn thấy hắn. Lúc này, tâm tư của Mộ Dung Tả Ý hẳn là hoàn toàn tại trên người thiếu nữ bên cạnh hắn kia.

Vừa nghĩ đến điều này, tay nắm dây cương của Tư Diệc Hành vì cố sức mà biến thành tái nhợt, móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay. Trong lòng hắn đột nhiên bùng lên sát khí.

Hắn muốn giết nữ tử này, bởi vì nàng lại ở bên Mộ Dung Tả Ý, nàng dám giành lấy cái vị trí mà chỉ hắn mới có thể chiếm.

Tư Diệc Hành vì ý niệm chợt phát sinh trong đầu mà kinh hãi, hắn sợ, vậy nên nhịn không được run nhẹ.

Vì sao hắn cho rằng bên người Mộ Dung Tả Ý chỉ có thể là hắn? Vì sao hắn có thể vì điều ấy mà muốn giết nữ tử kia? Hắn thậm chí còn không quen biết nàng.

Mọi chuyện đã quá rõ ràng trước mắt — hắn đồ kị, đồ kị nữ tử kia ở bên Mộ Dung Tả Ý. Lòng đồ kị thiêu đốt hắn, tổn thương trái tim hắn, khiến hắn đau đớn phẫn nộ, cũng khơi dậy sát khí trong hắn.

Vì sao lại đồ kị, đồ kị vì cái gì? Tư Diệc Hành không dám nghĩ, rồi lại không cách nào trốn tránh, tất cả đã hiện ra rõ ràng như vậy trước mặt hắn. Mấy ngày nay hắn lo lắng không giải thích được cùng sự phẫn uất nôn nóng đều đã có đáp án.

Bởi vì yêu — đơn giản là vì hắn đã yêu Mộ Dung Tả Ý. Tại lúc kích động vì chưa từng trải qua lúc tình cảm dâng trào, không thể ức chế đau đớn cùng phẫn nộ, cuồng liệt tới độ sinh lòng đồ kị muốn giết người, Tư Diệc Hành mới hiểu rõ tâm của mình.

Hắn yêu nam nhân luôn luôn cười ôn nhu kia – Mộ Dung Tả Ý.

Đây là yêu?

So với tia chớp càn quét tâm động phách hơn, so với sét đánh giữa trời quang càng làm cho người ta càng trở tay không kịp, so với sấm sét càn quét mãnh liệt, so với ảo mộng càng mê loạn...

Hắn yêu người đó, vậy nên vì người đó mà biến động tất cả tâm tình, vì người đó mà hoang mang mà hoảng loạn, vì người đó cam tâm để bản thân chịu ủy khuất. Vậy nên sau khi người đó ly khai, hắn mới phiền muộn bất an, vô pháp khôi phục bình tĩnh đạm mạc vốn có. Vậy nên mới ghen tị với nữ tử kia, ghen tới độ muốn giết nàng.

Ông trời trêu ngươi, lúc hắn hoàn toàn không ý thức, hắn đã bắt tri bắt giác yêu Mộ Dung Tả Ý, yêu nam nhân ôn nhu như thủy, nụ cười như xuân phong kia.

Vì sao lại yêu người này? Rõ ràng hắn đã từng rất ghét người đó, từ lúc nào lại từ ghét lạnh lẽo biến thành yêu?

Là hắn yêu thích nụ cười ôn nhu đó? Hay là thân thể hắn lưu luyến khí tức ấm áp? Hay là ánh mắt trong suốt của người kia khiến hắn vô pháp kiềm chế bản thân bị rơi vào? Cũng có lẽ người đó là trời sinh tình kiếp trong mệnh của hắn, vậy nên mới không kìm lòng được mà động tâm động tình?

Càng có thể là hắn từ lần đầu tiên nhìn thấy Mộ Dung Tả Ý đã yêu rồi. Hắn bài xích chỉ bởi vì tâm nhanh hơn lý trí đã sớm minh bạch cái cảm tình này, nhưng lý trí vẫn cố chấp chọn không chú ý cùng lừa dối, cho nên mới đem rung động ái tình biến thành căm ghét.

Có lẽ, căn bản là không có nguyên nhân nào, cũng không cần nguyên nhân, đơn giản là hắn là Tư Diệc Hành, vậy nên nhất định phải yêu Mộ Dung Tả Ý. Năm trăm năm trước tam sinh thạch thượng, bọn họ đã có ước định. Vậy nên hắn mới bối rối như vậy lại không chút do dự đi yêu người kia.

Kỳ thực Tư Diệc Hành cũng không phải là người hiểu rõ tình cảm của mình. Nếu hôm nay không gặp phải cảnh này thì ái tình của hắn vẫn ngủ say, nếu không có đồ kị thành linh xảy ra như một nhát dao chém xuống, đâm thủng sự lừa dối bảo hộ trái tim hắn, để tim hắn hiện ra trần trụi, Tư Diệc Hành căn bản sẽ không lĩnh ngộ được rằng mình yêu Mộ Dung Tả Ý.

Thực ra hắn còn phải cảm tạ cái sự đồ kị khiến hắn tưởng như muốn đi giết nữ tử kia, là sự xuất hiện của nàng làm hắn bị tình cảm cuồng liệt mà sáng tỏ trùng kích mới minh bạch tâm tư bản thân. Bằng không, chỉ sợ tiếp theo nữa năm một năm, Tư Diệc Hành cũng sẽ không biết đến ái tình từ trong bóng đêm đã bắt đầu sinh ra, tại trong lúc vô thức lớn lên.

Ánh mắt Tư Diệc Hành cố chấp mà thâm tình truy đuổi theo thân ảnh Mộ Dung Tả Ý, trong đôi mắt là đau đớn thật sâu cùng với ngọt ngào cũng vô cùng nặng.

Hắn muốn người đó, hắn muốn Mộ Dung Tả Ý.

Tư Diệc Hành cắn môi, miễn cưỡng khống chế chính tâm tình kích động của mình, không chút do dự quyết định.

— hắn muốn người này, càng muốn trái tim của người này hơn.

Nếu đã hiểu rõ lòng mình, hắn sẽ không bỏ qua. Điều mà Tư Diệc Hành hắn muốn chưa từng không chiếm được — mặc kệ là người hay đồ vật đều thế cả thôi. Nếu hắn yêu Mộ Dung Tả Ý, vậy thì Mộ Dung Tả Ý cũng phải dùng cả tâm tư cùng tình cảm mà yêu lại hắn mới được.

Tư Diệc Hành căn bản không hề lo lắng tới vấn đề Mộ Dung Tả Ý có tiếp thu tình của hắn hay không, có yêu hắn hay không. Hắn mang theo ngang ngược cùng cuồng ngạo, đương nhiên cho rằng hắn đã yêu ai thì người kia tự nhiên cũng sẽ yêu hắn.

Một khi đã quyết định, Tư Diệc Hành không tiếp tục do dự. Hắn phóng ngựa đi tới, cản trước mặt Mộ Dung Tả Ý và thiếu nữ kia.

“Là người?” Mộ Dung Tả Ý thấy hắn, trong khoảnh khắc, nhanh chóng nở ra một nụ cười.

“Người đã tới đây? Thật hiếm có. Đúng rồi, thân thể người thế nào rồi? Dư độc có còn không?”

Tư Diệc Hành kinh ngạc không biết nói gì, có điều trong câu nói tản mát sự thân thiết càng khiến hắn có cảm giác như muốn khóc. Trong lòng thấy vừa chua chát lại vừa ngọt ngào, cảm giác như vậy vừa xa lạ vừa thơm ngọt.

“Khỏe rồi.”

Rõ ràng là có nghìn vạn câu muốn nói, có nghìn vạn loại tình ý muốn người này biết, thế nhưng Tư Diệc Hành lại không biết làm thế nào để nói lên, chỉ đơn giản trả lời hai chữ.

“Vậy là tốt rồi.” Mộ Dung Tả Ý hân hoan nở nụ cười.

“Mộ Dung đại ca, ta mệt rồi, chúng ta về thôi.” Không đợi Tư Diệc Hành mở miệng, hồng y thiếu nữ ở một bên lôi kéo ống tay áo Mộ Dung Tả Ý, ngọt ngào yêu cầu. Nàng rõ ràng cảm thấy địch ý của Tư Diệc Hành với nàng, hơn nữa, nàng xem ánh mắt Tư Diệc Hành nhìn Mộ Dung Tả Ý thì thấy khó chịu. Trực giác bảo nàng rằng phải cách xa cái người này một chút.

“Được.” Mộ Dung Tả Ý mỉm cười gật đầu, xoay người hướng Tư Diệc Hành chấp tay, nói “Ta còn có việc, đi trước một bước.”

Tư Diệc Hành như thể không nghe thấy, vẫn ngăn trước ngựa của Mộ Dung Tả Ý, không nhúc nhích.

Mộ Dung Tả Ý cảm thấy hơi kỳ quái, liền cười dò hỏi “Người còn có chuyện gì sao?”

“Ta yêu người.”

Tư Diệc Hành trong nháy mắt tâm tư thiên hồi vạn chuyển, nhưng vẫn như cũ không biết nên mở miệng thế nào, vừa thấy Mộ Dung Tả Ý phải đi, quá cấp thiết khiến hắn trực tiếp nói ra lời bày tỏ rõ ràng nhất.

Mộ Dung Tả Ý ngây cả người, mày kiếm cau lại, hồ nghi đánh giá Tư Diệc Hành. Mộ Dung Tả Ý hầu như cho rằng đây là Tư Diệc Hành đang đùa, thế nhưng, vừa nhìn thấy đôi mắt kia tràn ngập thâm tình cùng kiên quyết, hắn chỉ biết ‘nguy rồi’.

Tư Diệc Hành không phải đang đùa, hắn nói là sự thực. Không chỉ có tính tình Tư Diệc Hành căn bản là không phải loại người hay đùa người khác cười, hôm nay ánh mắt, thần sắc cùng ngữ khí tất cả đều biểu hiện, đều đang nói rất rõ ràng Tư Diệc Hành là phi thường nghiêm túc hướng Mộ Dung Tả Ý bày tỏ.

Mộ Dung Tả Ý nhận không được cười khổ, có chút đau đầu nhu nhu huyết thái dương, không rõ vì sao mình lại chọc vào loại phiền phức này. Người ái mộ hắn rất nhiều, cả gan biểu lộ cũng nhiều, trong đó có cả nam. Có điều đối với mọi người hắn đều chỉ có một thái độ: lời nói dịu dàng khước từ. Tính tình ôn nhu của Mộ Dung Tả Ý không phải là giả, thế nhưng cũng là một người rất khó động tâm, chỉ ít hắn sống hơn hai mươi năm thật đúng là một người không đối với bất luận cái gì mà động tâm, mà khởi ý. Cùng lắm chỉ là thưởng thức mà thôi, nói đến yêu, thật sự là một loại cảm giác quá xa vời.

Mộ Dung Tả Ý biết tính tình ôn nhu của mình rất dễ làm cho người ta lưu luyến cùng ái mộ. Hắn không muốn thương tổn người khác, nhưng không có biện pháp ngăn cản cảm tình của người ta. Việc hắn có thể làm, ngoại trừ cho đối phương biết mình vô tâm vô ý, thì cũng chỉ có thể nhanh chóng cự tuyệt, dùng hết khả năng đem tổn thương của đối phương giảm xuống thấp nhất. Chỉ là Mộ Dung Tả Ý thật không ngờ đến đường đường thiếu chủ Xích vân cung Tư Diệc Hành cũng tới tham dự một chân (=))))))))))))), thật là khiến hắn đau đầu.

Tư Diệc Hành kiêu ngạo quật cường, cự tuyệt hắn chỉ sợ sẽ tổn thương hắn rất sâu. Bản thân không muốn tổn thương hắn, chỉ tiếc, lại không có biện pháp tiếp thu cảm tình này. Mộ Dung Tả Ý suy nghĩ, trong lòng không nhận được mà thở dài một cái.

“Cung chủ đừng nói đùa.” Mộ Dung Tả Ý cố gắng làm mềm thanh âm, khéo léo ám chỉ mình từ chối.

“Ta không hề đùa.”

Tư Diệc Hành cho tới bây giờ không hề biết có cái gọi là ‘từ chối khéo’, chỉ cho rằng Mộ Dung Tả Ý không tin. Vì vậy hắn thẳng thắn lập lại một lần nữa

(ai dà, thật là đáng yêu mà:”>)

“Ta yêu người, Mộ Dung Tả Ý, ta nói chính là sự thực.”

Mộ Dung Tả Ý thiếu chút nữa thì té khỏi ngựa, khổ não nhìn Tư Diệc Hành, trong lòng nói thầm: Cái người này nếu không phải giả ngu thì nhất định là một khối thạch đầu, hơn nữa lại còn là loại cực kiên định cực ngốc nghếch nữa.

Tư Diệc Hành nói khiến hồng y thiếu nữ đứng một bên vừa sợ vừa giận, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Cái người này có bệnh a, bản thân là nam nhân còn dám câu dẫn Mộ Dung đại ca?

Hồng y nữ tử có năm mơ cũng không nghĩ tới lại có một người nam nhân cùng nàng tranh giành Mộ Dung Tả ý, mà càng làm cho nàng cảm tức chính là, nam nhân này so với nàng còn đẹp hơn. Đồ kị cùng bất an khiến nàng kéo kéo tay áo Mộ Dung Tả Ý, tức giận nói. “Người này bị điên rồi, Mộ Dung đại ca, chúng ta mau đi thôi.”

Mộ Dung Tả Ý gạt đầu, đối Tư Diệc Hành chấp tay, hòa nhã nói “Đa tạ cung chủ đã cho ta lọt vào mắt xanh. Chỉ là tại hạ không có cùng ý này, mong cung chủ thứ lỗi. Tại hạ còn có việc riêng, xin cáo từ trước.”

Mình đã nói rất rõ ràng rồi. Tư Diệc Hành tính tình cao ngạo thế, bị mình cự tuyệt hắn là ôm hận mà đi. Ai~ nếu như mỗi lần cứu người đều cứu được phiền phức lớn như vậy thì hắn sau này cứu xong phải bỏ chạy mất.

Mộ Dung Tả Ý một mặt âm thầm hy vọng, một mặt đối với kết quả cứu người cứu cả phiền phức thấy rất phiền muộn.

Tùng Kinh và Di Hòa đứng đó không xa, nghe được toàn bộ cuộc đối thoại của Tư Diệc Hành và Mộ Dung Tả Ý, nhất thời khiếp sợ hoàn toàn không biết làm thế nào cho phải.

Tư Diệc Hành mà lại đi yêu Mộ Dung Tả Ý.

Đang lúc khiếp sợ, hai người lập tức hầu như đồng thời nghĩ tới một sự tình nguy hiểm khác.

Mộ Dung Tả Ý rõ ràng là không yêu Tư Diệc Hành, hơn nữa lại cự tuyệt thiếu chủ của bọn họ một cách minh bạch như thế.

Tư Diệc Hành yêu một nam nhân tuy khiến bọn họ giật mình, tuy vậy lấy lại tinh thần mà nghĩ thì việc này cũng không phải bất ngờ. Dù sao Tư Diệc Hành là loại ‘ta đi đường ta’, hành vi chỉ theo tâm ý của bản thân, căn bản không có bất cứ cái gì cấm kỵ cùng suy nghĩ, yêu một nam nhân đối với hắn mà nói chẳng đáng kể chút nào. Vấn đề lại là ở Mộ Dung Tả Ý. Mộ Dung Tả Ý tuy rằng ngữ khí uyển chuyển, thế nhưng trong ngôn từ tuyệt đối rõ ràng ý từ chối. Hơn nữa nhìn dáng vẻ Mộ Dung Tả Ý thì xác thực đối với Tư Diệc Hành không có bất cứ cảm giác gì.

Hai người Tùng Kinh lo sợ bất an, rất sợ Tư Diệc Hành bị làm cho nổi giận sẽ gây ra hậu quả khó lường.

“Ta yêu người, người tại sao lại có thể không thương ta?” Tư Diệc Hành hỏi, trong thanh âm tràn đầy phần nộ cùng khó hiểu.

Tại Xích vân cung, hắn là chủ tử cao cao tại thượng, ý nguyện của hắn là ý nguyện của mọi người. Ở trong chốn giang hồ, hắn tung hoành ngang dọc, muốn làm gì thì làm, chỉ có người khác giúp hắn sợ hắn, căn bản chưa từng có lúc nào hắn phải nghe theo ý kiến của người khác. Trong hai mươi năm, Tư Diệc Hành cũng chưa từng nếm trải việc bị người cự tuyệt.

Yêu Mộ Dung Tả Ý căn bản là việc ngoài ý muốn trong các việc ngoài ý muốn.

“Người là nam nhân, người có hiểu không, Mộ Dung đại ca sao có thể đi thích một nam nhân, chính người hạ lưu vô sự, đừng có lôi kéo người khác...”

Mộ Dung Tả Ý chưa kịp trả lời thì hồng y thiếu nữ một bên đã kêu to lên, ánh mắt nhìn về phía Tư Diệc Hành đầy khinh bỉ cùng chán ghét.

“Tả cô nương, không nên nói.” Mộ Dung Tả Ý ôn hòa ngăn lại lời mắng mỏ của nàng, lập tức chuyển hướng sang Tư Diệc Hành, hòa nhã nói “Tình cảm của cung chủ, Tả Ý xin nhận tấm lòng, chỉ là chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, ta không có lòng này, quả thực không thể tiếp thu tâm ý của cung chủ. Chuyện này thỉnh không nên nhắc lại, chủ tiểu kết cáo từ.” Nói xong, Mộ Dung Tả Ý kéo cương ngựa, cùng hồng y nữ tử vội vàng rời đi.

Tư Diệc Hành bị Mộ Dung Tả Ý thẳng thắn cự tuyệt một cách minh bạch kinh ngạc đến ngây người, dĩ nhiên là quên ngăn hai người đó lại.

Mộ Dung Tả Ý không yêu hắn, lại còn thẳng thừng cự tuyệt tình cảm của hắn như thế. Hắn có gì không tốt, vì sao Mộ Dung Tả Ý không tiếp nhận hắn, sao có thể như thế, vì hắn là nam nhân sao?

Tới lúc lấy lại tinh thần thì Tư Diệc Hành mới phát hiện đã không còn thấy thân ảnh của Mộ Dung Tả Ý và nữ tử kia nữa. Hắn lạnh lùng mím môi, trong mắt lóng lánh kiên trì cùng dứt khoát.

Hắn sẽ không buông tay, Mộ Dung Tả Ý là của hắn. Nếu biết bản thân đã yêu người nào thì hắn quyết không buông. Còn nữ nhân kia, dám vũ nhục hắn, còn dám cướp người của hắn, cũng không thêm hỏi một câu, Tư Diệc Hành hắn muốn gì, có ai dám tranh.

“Đi điều tra rõ cho ta xem Mộ Dung Tả Ý đang ở đâu. Còn nữa, nữ nhân kia là ai?”

Tư Diệc Hành trầm giọng nói xong, phóng ngựa một cái hướng Tín Dương thành

4. Chương 4

Trường Khánh tiêu cục đông Tín Dương thành, trên giang hồ cũng coi như có chút danh tiếng. Tổng tiêu đầu Tả Việt Chi, đã quá bốn mươi, tất hạ chỉ có một nữ nhi, gọi là Tả Vân Hà. Lúc này, ở hậu viện tiêu cục, Tả Việt Chi đang ngồi đối diện với Mộ Dung Tả Ý, mặt mày rạng rỡ cùng Mộ Dung Tả Ý nói chuyện.

“Đã nhiều ngày rồi, tiểu nữ cùng người đi mấy nơi quanh đây, không biết cảnh sắc thế nào.”

“Tín Dương thành quả là nơi đẹp đẽ non xanh nước biếc, mấy ngày nay phiên Tả cô nương quá, thật muốn đa tạ.” Mộ Dung Tả Ý hơi cười, trả lời lễ phép.

Mộ Dung Tả Ý mấy ngày trước vừa tới Tín Dương Thành thì trên đường gặp Tả Việt Chi. Hắn đã sớm quen mình gặp qua Tả Việt Chi lúc nào, thế nhưng Tả Việt Chi rõ ràng có ấn tượng về hắn rất sâu đậm, lập tức nhiệt tình không gì sánh được mời hắn về nhà ở mấy ngày. Mộ Dung Tả Ý tính tình ôn hòa, không thể từ chối cảm tình, đáp ứng ở lại.

Vừa vào Tả gia, Mộ Dung Tả Ý biết ngay là gặp phải phiền phức rồi. Tả Việt Chi nhiệt tình như thế, vừa muốn lôi kéo cảm tình của Mộ Dung thế gia nhưng chủ yếu là vì bảo bối nữ nhi Tả Vân Hà kia.

Mộ Dung Tả Ý biết trong cảm nhận của nhiều người thì mình là giai tể (con rể tốt) để chọn lựa, có điều hắn chưa có ý trung nhân nên một chút ý niệm muốn thành thân cũng không có trong đầu. Đã nhiều ngày nay, hắn cố ý ám chỉ mình với Tả Vân Hà không có ý tứ gì, đáng tiếc hai cha con họ Tả này vẫn không chịu buông tha.

“Không cần không cần, có thể quen biết công tử là phúc của tiểu nữ. Không phải ta khen chính nữ nhi của mình đâu, Vân Hà tuy rằng sinh ra ở tiêu cục này một nơi thô lỗ, thế nhưng từ nhỏ nhu thuận hiểu chuyện, tính tình càng không phải nói vừa dịu dàng vừa rộng lượng, lại có tri thức hiểu lễ nghĩa...” Tả Việt Chi đầy mặt tươi cười, thao thao bất tuyệt khoe nữ nhi của mình.

Mộ Dung Tả Ý mỉm cười lắng nghe, thi thoảng gật đầu tán đồng. Tính cách hắn như vậy, cũng không muốn để kẻ khác thấy không vui, vậy nên tuy không thấy hứng thú gì cả nhưng trên mặt hoàn toàn không biểu lộ chút nào.

“Tổng tiêu đầu, tổng tiêu đầu.” Tiếng gào lo lắng cắt đứt bài diễn văn ca ngợi con gái mình của Tả Việt Chi, ông tức giận đứng dậy, quay sang thủ hạ đang chạy vội tới trước mặt mình trách cứ “Gọi cái gì, một chút quy củ cũng không có, không thấy Mộ Dung công tử đang ở đây hay sao?”

“Dạ, tổng tiêu đầu, thế nhưng, thế nhưng...” Người nọ vội vàng xác nhận, thở hổn hển đến độ không nói cho xong được.

“Chuyện gì, nói mau.”

“Ngài ra phía trước một chút đi ạ.” Người nọ liếc mắt nhìn Mộ Dung Tả Ý, ấp a ấp úng nói.

Tả Việt Chi nhíu mày, trong lòng biết xảy ra chuyện rồi, lập tức đứng lên hướng Mộ Dung Tả Ý chấp tay, nói “Mộ Dung công tử, ta tới phía trước xem, người cứ ngồi ở đây.”

“Được, Tả tiêu đầu xin ngài cứ tự nhiên.” Mộ Dung Tả Ý nhanh chóng đứng lên đáp lễ.

Đợi Tả Việt Chi đi rồi, Mộ Dung Tả Ý mới duỗi chân tay một chút, cười khổ lắc đầu, quyết tâm lập tức cáo từ ngay, nếu không đi chỉ sợ Tả Việt Chi sẽ cho rằng hắn với Tả Vân Hà có tình ý, trực tiếp hướng hắn cầu hôn cũng nên.

Tả Việt Chi chạy tới tiền viện, nhất thời ngây ngẩn cả người. Chỉ thấy trong viện thủ hạ nằm lộn xộn trên mặt đất, tiếng rên rỉ không dứt vang tới bên tai. Trong gian phòng có ba người đang đứng, người ở giữa bạch y như tuyết, mi mục như họa, dung nhan thanh lệ nhưng tràn đầy tức sát cùng băng lãnh, làm cho người ta nhìn thấy đáy lòng phát rét.

“Người là ai?” Tả Việt Chi quát to.

Trong lòng biết người tới không tốt lành gì, xem ra rõ ràng là tới gây sự. Tuy không biết ba người này lai lịch thế nào, nhưng nhờ vào khả năng của bọn họ có thể dễ dàng áp đảo thủ hạ mình là phiêu sư (người áp tải, làm việc trong tiêu cục), tuyệt đối thân thủ không tồi.

“Người mà xứng hỏi tên ta sao.” Tư Diệc Hành lạnh lùng nhìn ông.

Tả Việt Chi rùng mình một cái, đối với nam tử trẻ tuổi thanh tú này, ông không biết vì sao trong lòng lại sinh ra ý nghĩ e ngại.

“Đồ vô sỉ này, dám tới nhà ta dương oai, không muốn sống nữa chẳng? Mộ Dung đại ca đã cự tuyệt người người vẫn còn thế này không biết xấu hổ, mau rút cho ta.”

Đúng lúc đó, Tả Vân Hà nhanh như gió từ ngoài cửa ào vào, tiến đến. Nàng vừa thấy Tư Diệc Hành, cho rằng Tư Diệc Hành là tới quấy rầy Mộ Dung Tả Ý, nhất thời tiểu nhan (gương mặt xinh đẹp) sinh tức giận, chỉ vào hắn mà phát tác.

Không đợi Tư Diệc Hành nói, thân ảnh Tùng Kinh chợt vụt qua, vô cùng quý mị tới phía trước Tả Vân Hà, giơ tay lên ‘phách phách bạch bạch’ cho nàng bốn cái tát, lại vút lần nữa, trở về phía sau Tư Diệc Hành, lúc này mới mở miệng nói “Người dám vô lễ với thiếu chủ nhà ta đúng là không muốn sống nữa.”

Động tác của Tùng Kinh cực nhanh, đừng nói đến Tả Vân Hà không có thời gian mà tránh, ngay Tả Việt Chi đứng một bên cũng không kịp cứu, chỉ có thể mở lớn mắt nhìn nữ nhi bị làm cho sưng đỏ hai má.

“Người, người... cha, bọn chúng khi dễ con!”

Tả Vân Hà vừa đau vừa thẹn, nhào vào lòng Tả Việt Chi khóc rống lên. Tả Việt Chi trong lòng hoảng sợ. Vừa nãy người kia rõ ràng chỉ là một thuộc hạ mà đã lợi hại như vậy, thật không biết nam tử tú lệ đứng giữa kia rốt cuộc là thần thánh phương nào. Đang lúc kinh hoàng, ông thậm chí quên cả việc trấn an nữ nhi, chỉ vận hết sức suy nghĩ tìm tòi trong ký ức, muốn nhớ ra lai lịch của Tư Diệc Hành.

Tư Diệc Hành chậm rãi vươn tay, Di Hòa lập tức đem trường kiếm trong tay cung kính dâng lên. Tiếp nhận kiếm, Tư Diệc Hành từ đôi môi duyên dáng tuôn ra lời nói băng lãnh “Có thể được chết dưới kiếm ta coi như là phúc của người.”

“Xích vân kiếm... Xích vân cung, người... người là Tư Diệc Hành.”

Tả Việt Chi vừa thấy thanh kiếm, không thể tin vào mắt mình nữa. Trời ạ, cái người này lại là thiếu chủ Xích vân cung Tư Diệc Hành. Mồ hôi lạnh tuôn ào ào. Tả Vân Hà làm thế nào mà lại chọc vào sát tính này? Thủ đoạn của Tư Diệc Hành ông đều biết rõ ràng, thế nhưng cho tới bây giờ cũng không ngờ tới sao quả tạ lại chiếu đúng vào đầu mình.

“Vân Hà, con... con làm sao lại đắc tội với cung chủ?” Tả Việt Chi hận không thể cũng cho nữ nhi hai cái tát.

“Hắn, hắn quấy rầy Mộ Dung đại ca... Con không biết hắn là Tư Diệc Hành.” Tả Vân Hà bị dọa đến run lẩy bẩy, không dám khóc tiếp. Nàng sao có thể ngờ được nam nhân tú lệ băng lãnh này lại là sát tính nổi tiếng giang hồ.

Tư Diệc Hành lạnh lùng cười cười, nụ cười băng lãnh khiến mọi người ở đó rùng mình một cái. Tả Việt Chi nhìn Tư Diệc Hành chậm rãi để kiếm lên ngang ngực, xem ra chuẩn bị rút kiếm ra khỏi vỏ, mồ hôi lạnh tuôn như mưa, ý nghĩ xoay chuyển rất nhanh, tìm cách làm sao để bảo toàn tính mạng cho mình cũng nữ nhi, nhưng mãi cũng không nghĩ ra được biện pháp nào.

“Chờ một chút.” Thanh âm trong sáng nhu hòa ngăn lại hành động của Tư Diệc Hành. Theo tiếng nói, Mộ Dung Tả Ý chậm rãi từ hậu viện đi ra, ngăn trước mặt Tả Việt Chi.

“Là người?”

Lẳng lặng nhìn Tư Diệc Hành, Mộ Dung Tả Ý than nhẹ một tiếng. Hắn còn tưởng rằng Tư Diệc Hành đã mất hết hy vọng mà bỏ đi rồi, hóa ra không phải.

“Là ta.” Tư Diệc Hành lưu luyến dừng lại trên dung nhan tuấn lãng của Mộ Dung Tả Ý. Từ lúc Mộ Dung Tả Ý xuất hiện, nhân thân của hắn một khắc cũng không ly khai khỏi Mộ Dung Tả Ý.

“Người tới có chuyện gì?” Mộ Dung Tả Ý quét mắt qua đồng người đang nằm trên mặt đất, lại nhìn hai má sưng đỏ của Tả Vân Hà, nhíu mày hỏi.

“Ta đến mang người đi, ta không muốn người cùng một chỗ với nữ nhân này.” Trong giọng Tư Diệc Hành tràn ngập hàm ý ra lệnh.

Mộ Dung Tả Ý cười nhạt, thế nhưng trong mắt một chút tiểu ý cũng không có. Tính tình hắn ôn hòa, thế nhưng không yếu đuối, từ nhỏ đến lớn chưa từng có người nào dám ra lệnh cho hắn. Tư Diệc Hành cường hoành bá đạo khiến hắn mơ hồ cảm thấy không hài lòng.

“Ta nghĩ, ta cùng ai một chỗ, đó là chuyện của cá nhân ta, với cung chủ tuyệt đối không có liên quan.”

Mộ Dung Tả Ý nói vậy khiến sắc mặt Tư Diệc Hành đột nhiên trở nên giận dữ. Hừ lạnh một tiếng, hắn kiên quyết nói “Ta đây sẽ giết nàng.”

“Việc này do ta gây ra, với Tả cô nương không liên quan gì. Nếu cung chủ muốn trách móc, cũng nên hướng ta mà trách móc mới phải, hà tất phải giận cá chém thớt.” Mộ Dung Tả Ý tuy vẫn duy trì nụ cười ôn hòa cũng ngữ khí bình tĩnh, thế trong lời nói đã ẩn hiện sự không vui

Tư Diệc Hành cắn mạnh môi. Mỗi lời của Mộ Dung Tả Ý như một nhát đao chém lên người hắn, khiến hắn bị thương thật nặng.

Đã vậy Mộ Dung Tả Ý lại còn che chở cho Tả Vân Hà, khiến hắn dĩ nhiên coi nữ nhân kia là địch thủ. Hắn thương Mộ Dung Tả Ý như vậy, vì sao người này đối hắn lại vô tình?

Nhìn biểu cảm bi thương (ăn vạ ‘___’-) của Tư Diệc Hành, Mộ Dung Tả Ý bỗng mềm lòng, sự tức giận đối với việc Tư Diệc Hành hành động tùy tiện cũng tiêu tán mất phân nửa.

Tuy rằng Tư Diệc Hành rất quá đáng, có điều bản thân cũng có trách nhiệm, là do thái độ ôn nhu vô cùng thân thiết của mình mới khiến sự tình phiền phức lộn xộn như vậy phát sinh. Hơn nữa xem ra bị mình cự tuyệt đã làm hắn tổn thương. Chỉ sợ rằng Tư Diệc Hành chưa từng bị ai làm tổn thương, vậy nên vết thương cũng có vẻ đặc biệt nặng.

“Đừng ở đây náo loạn nữa, chúng ta ra ngoài nói. Tả gia và ta một chút quan hệ cũng không có, chỉ là chủ nhà tận tình, người đừng giận cá chém thớt có được không?” Mộ Dung Tả Ý cố gắng mềm giọng, thần tình cũng rất thành khẩn.

Tư Diệc Hành tự nhiên cảm giác thái độ của Mộ Dung Tả Ý với mình thay đổi, trong lòng đau đớn ủy khuất được dịu dàng an ủi, thư thái hơn nhiều. Nếu Mộ Dung Tả Ý đã có lời, hắn làm sao có thể không tạm tha cho Vân Hà kia? Hơn nữa, hắn có rất nhiều điều muốn nói với Mộ Dung Tả Ý, chẳng thềm để ý đến những người khác nữa.

Gật đầu, Tư Diệc Hành lặng lẽ theo Mộ Dung Tả Ý ra ngoài.

Tùng Kinh và Di Hòa đi theo ra khỏi Trường Khánh tiêu cục, do dự một chút, không tiếp tục đi theo Tư Diệc Hành. Tư Diệc Hành cùng Mộ Dung Tả Ý trong lúc đó nói chuyện gì bọn họ không thể quản, cứ để cho hai người tự giải quyết.

Mộ Dung Tả Ý lững thững đi, Tư Diệc Hành cũng yên lặng đi theo, không nói được lời nào. Hai người bọn họ tiếp tục đi ra Tín Dương thành, Mộ Dung Tả Ý dừng lại ở một chỗ trống trải.

Tịch dương tà chiếu, hồng hà diễm lệ xa vời phủ kín bầu trời, mang theo chút gió đêm lười nhác nhẹ thổi, thỉnh thoảng hất lên ống tay áo của hai người. Thế nhưng cả hai đều không có tâm tình thưởng thức cảnh đêm.

(Tịch dương tà chiếu là ánh mặt trời lúc chiều tà ‘_____’- mình nghĩ câu này cũng hay với cả không quá lạ nên để nguyên)

“Vì sao lại tới Tả gia gây sự?” Rốt cục Mộ Dung Tả Ý mở miệng.

“Ta yêu người, ta không muốn người ở bên nữ nhân kia.”

Tư Diệc Hành lặng lẽ nói, đôi mắt một khắc cũng không rời khỏi Mộ Dung Tả Ý.

“Ta nói rồi, ta không yêu người.” Mộ Dung Tả Ý than nhẹ, không rõ vì sao mình lại cứ phải lặp đi lặp lại những lời này? Hắn thực sự không muốn tiếp tục loại đối thoại vô nghĩa này nữa.

Xoay người, Mộ Dung Tả Ý nhìn thẳng vào Tư Diệc Hành, bình tĩnh giải thích.

“Tình cảm là phải đến từ hai phía, người yêu ta, ta rất cảm kích, thế nhưng ta không yêu người, người không thể miễn cưỡng ta tiếp thu cảm tình của người. Đối với người ta chỉ có thể nói lời xin lỗi. Sau này xin đừng quấy rầy ta nữa có được không?”

“Không tiếp nhận cảm tình của ta, bởi vì ta là nam nhân sao?” Tư Diệc Hành thùy hạ lông mi, lạnh lùng hỏi.

“Không phải đâu, ta không phải người lạc hậu câu nệ như thế. Yêu thì là yêu, với giới tính không liên quan. Ta nếu yêu người, tuyệt đối sẽ không bắn khoăn việc này. Chỉ là ta không thể yêu người mà thôi. Kỳ thực có khi người cũng không phải là yêu ta, chỉ vì ta cứu người, lại đối đãi với người không như những người khác, sợ dĩ người đã cô đơn quá lâu nên mới đem ôn nhu trở thành ái tình. Tư Diệc Hành, đừng làm phiền ta nữa, ta sẽ không yêu người. Trong lúc chúng ta xa nhau, người sẽ quên ta rất nhanh, tương lai người sẽ gặp được người người yêu thật lòng.”

Mộ Dung Tả Ý kiên trì nói, thái độ cực kỳ khẩn thiết. Tư Diệc Hành thương hắn không phải là sai, hắn chỉ là không thể tiếp thu, cũng không muốn thương tổn người đó.

“Đều không phải.” Tư Diệc Hành kiên quyết phủ nhận. Hắn không cách nào giải thích rõ ràng cảm tình của mình, hắn không phải người giỏi ăn nói, đã thế ái tình đối với hắn là một thứ rất xa lạ, làm thế nào để Mộ Dung Tả Ý hiểu được tâm tình của hắn đây? Đến chính hắn còn không rõ kia mà. Hắn thậm chí không biết tồn tại một thứ có thể khiến hắn lo nghĩ bất an, lúc buồn lúc vui, mọi tình tự hắn có đều bị người khác chi phối

Thế nhưng hắn biết hắn đối với Mộ Dung Tả Ý không phải nhất thời mê luyến, cũng không phải hiểu lầm sự dịu dàng.

Hắn yêu Mộ Dung Tả Ý.

Trong nháy mắt, hắn minh bạch cảm tình của mình. Lúc hiểu ra, hắn đã không còn cơ hội quay đầu nữa. Mộ Dung Tả Ý là số mệnh của hắn. Nếu như hắn là phi nga (con ngài) thì Mộ Dung Tả Ý chính là ngọn lửa duy nhất hắn tình nguyện thiêu thân. Hắn sẽ chỉ vì sự ôn nhu của người đó mà cảm động, chỉ khát khao sự ấm áp của người đó, chỉ vì nụ cười của người đó mà cam tâm khuyên tận tình cảm cả đời mình...

Thế nhưng Mộ Dung Tả Ý nói: ta không yêu người.

Thái độ của Mộ Dung Tả Ý cùng lời nói thẳng thắn thành khẩn khiến Tư Diệc Hành rất cực sáng tỏ: Mộ Dung Tả Ý thật sự không yêu hắn, thậm chí đối với hắn cũng không có một nửa phần cảm giác đặc biệt. Trong lòng Mộ Dung Tả Ý, Tư Diệc Hành hắn không có một sự tồn tại đặc biệt nào, cũng không có một sự quan tâm nào đặc biệt dành cho hắn, từ trước đến nay so với mọi người không có gì khác biệt. Tư Diệc Hành đau khổ cắn môi. Hắn thà rằng Mộ Dung Tả Ý bởi vì chuyện giới tính mà cự tuyệt hắn, chí ít như vậy hắn còn có hy vọng đạt được ái tình của người này. Dù đúng hay không, lời nói ôn nhu cũng vô cùng lạnh khốc kia đã đoạn tuyệt mọi hy vọng của hắn.

“Người vì sao không thử tiếp nhận ta? Nói không chừng, người sẽ yêu ta.” Tư Diệc Hành khổ sở hỏi.

“Xin lỗi.”

Mộ Dung Tả Ý chỉ nói đúng ba chữ.

(Vốn là “Đối bất khởi” mah = = nếu cố bơi ra thì thành dài dòng nên đành thiếu chữ vậy...)

Bất đắc dĩ nhìn Tư Diệc Hành, Mộ Dung Tả Ý khẽ thở dài. Hắn cũng không ghét Tư Diệc Hành, nam nhân này tuy bên ngoài nổi tiếng tàn ác, thế nhưng ở chung mấy ngày, hắn biết Tư Diệc Hành tính tình lạnh lùng cao ngạo, kỳ thực tâm địa không xấu. Tư Diệc Hành hành động tùy tiện cũng bởi vì bị hoàn cảnh ảnh hưởng, khiến thành thói quen muốn làm gì thì làm. Hắn thậm chí có chút quý mến Tư Diệc Hành, thế nhưng, hắn biết xác thực mình chưa từng vì người này mà động tâm.

Ba chữ từ miệng Mộ Dung Tả Ý đi ra như thể ba khối cự thạch đánh mạnh vào ngực Tư Diệc Hành, khiến hắn không tự chủ được lao đảo vài bước.

Tư Diệc Hành vừa bị phần vừa đau đớn nhìn Mộ Dung Tả Ý. Hắn không thích nghe cái loại lời nói uyển chuyển nhưng xa cách này, không muốn thấy nhân thần tuy ôn hòa nhưng vô tình kia. Mộ Dung Tả Ý trước sau coi hắn như người bình thường, chưa từng động tâm như hắn, chưa từng ái mộ như hắn, càng không giống hắn yêu đến không thể kìm chế, không cách nào quay đầu lại. Vậy nên Mộ Dung Tả Ý sẽ không thể hiểu được nỗi khổ đau của hắn, càng không thể hiểu nỗi yêu sâu đậm đến thế nào.

“Không, ta mặc kệ.” (Ừ, mặc kệ =))))))))))

Tư Diệc Hành đột nhiên vọt tới trước mặt Mộ Dung Tả Ý, đưa tay gắt gao nắm lấy cánh tay Mộ Dung Tả Ý, cuồng bạo kêu la.

“Ta sẽ không buông tay, ta đã không thể quay lại được nữa rồi. Ta yêu ngươi, ta không cách nào buông ngươi ra được.”

Mộ Dung Tả Ý không đẩy ra, chỉ hơi khổ não nhìn Tư Diệc Hành. Hắn đã nhiều lần cự tuyệt, vì sao người này vẫn còn muốn dây dưa mơ hồ? Lẽ nào người này không hiểu được cái gì gọi là ý nghĩ tôn trọng người khác? Không hiểu rằng trên thế giới này kỳ thực không phải chuyện nào cũng như mong muốn?

Mộ Dung Tả Ý bỗng nhiên cười rộ lên. Hắn quả là ngốc, Tư Diệc Hành dĩ nhiên không hiểu, người đó căn bản không cần bối rối. Với thân phận cùng võ công của Tư Diệc Hành dĩ nhiên không cần để ý tới ý kiến suy nghĩ của người khác, càng ít khi phải trải qua việc bị cản trở.

“Ngươi không yêu ta cũng không sao, chỉ cần ngươi theo ta là được. Cùng ta quay về Xích vân cung có được không? Chỉ cần ngươi theo ta, ngươi muốn gì ta cũng có thể cho ngươi. Quyền thế hiển hách, địa vị tôn quý, võ công tuyệt thế... chỉ cần ngươi đồng ý ở bên ta, ta có thể đem toàn bộ võ lâm hai tay dâng lên trước mặt ngươi, thậm chí nếu ngươi muốn thiên hạ, ta cũng có thể vì ngươi làm được. Chỉ cần ngươi theo ta, nguyện vọng gì của ngươi ta đều giúp ngươi đạt tới.”

Tư Diệc Hành cố ngăn trong lòng một dòng tâm tình vừa đắng vừa chát lại vừa chua xót vừa lạnh lẽo, ăn nói nhũn nhặn, gần như cầu xin. Trong đời hắn, hắn chưa từng phải khom mình khẩn cầu như thế, nguyện ý đem tất cả của mình dâng lên bằng hai tay, chỉ mong có được người này.

“Ta không yêu ngươi, sao có thể ở bên ngươi? Tư Diệc Hành, ngươi đừng cố tình gây sự như thế nữa. Nguyện vọng của ta chỉ có một thôi, đó là ta van ngươi đừng quấy rầy ta không ngừng nữa.”

Mộ Dung Tả Ý có chút khó nhịn, đáy lòng mơ hồ sinh ra tức giận. Tư Diệc Hành vừa nhìn đã biết từ nhỏ chưa từng gặp qua bất cứ chuyện gì không vừa ý, cho nên mới không thể chịu được bị từ chối. Thế nhưng hắn cho rằng mình là hoàng đế hay sao, hắn thích thì người khác nhất định phải tiếp thu?

Trong nháy mắt, mặt Tư Diệc Hành trắng bệch, phần nộ thậm chí là tuyệt vọng như thủy triều dâng tràn khắp toàn thân hắn, khiến ánh mắt hắn trong phút chốc từ dịu dàng mang đầy chờ mong biến thành hàn sát băng lãnh như tuyết.

Hắn lần đầu tiên đối với người khác động chân tình, lần đầu tiên đối với người khác ăn nói khép nép như thế, khom mình như thế, thế nhưng kết quả là gì, nam nhân này không hề trân trọng, còn vút đem trái tim hắn trở lại.

“Ngươi đồng ý hay không cũng như nhau, ta đã xác định là muốn ngươi rồi. Ngươi không yêu ta cũng không sao, dù thế nào ta cũng không buông ngươi ra. Mộ Dung Tả Ý, Tư Diệc Hành ta muốn gì đó, không có cái gì là không chiếm được.”

Giờ khắc này, dưới sự tức giận Tư Diệc Hành lại là nam nhân cuồng vọng bá đạo. Tha thiết nhìn chăm chăm Mộ Dung Tả Ý, Tư Diệc Hành cười lạnh tuyên bố quyết định của mình, dứt khoát một cách liêu lĩnh.

“Mộ Dung Tả Ý, ta muốn ngươi, ngươi nhất định phải là của ta.”

Ánh mắt Mộ Dung Tả Ý trở nên lạnh lẽo. Tính tình hắn từ nhỏ đã ôn hòa, thế nhưng lúc này lại bị Tư Diệc Hành quấy rầy đến phát bực. Nhắm mắt lại, cưỡng chế lửa giận trong lòng, Mộ Dung Tả Ý cố gắng

làm cho ngũ khí mình bình ổn như trước, thế nhưng người nhạy cảm có thể từ trong thanh âm gượng gạo của hắn cảm giác được hắn đang mất kiên nhẫn cùng với bức bối.

“Tư Diệc Hành, ta đã nói rồi, ta không yêu ngươi. Yêu là chuyện phải đến từ hai phía, ngươi cưỡng cầu không có bất cứ một ý tứ nào. Ta không muốn nói khó nghe, ngày hôm nay ta đã hết lời, nếu ngươi cứ vẫn không ngừng dây dưa, đừng trách ta đối với ngươi vô lễ.”

Nói xong, Mộ Dung Tả Ý đến liếc mắt cũng không thèm liếc Tư Diệc Hành một cái, xoay người bỏ đi.

Tư Diệc Hành tuyệt vọng mà lạnh lùng nở nụ cười. Hắn cũng không muốn tiếp tục dây dưa nữa, hắn cũng muốn phóng khoáng mà buông tay ra, thế nhưng hắn không làm được. Là Mộ Dung Tả Ý không tốt, dùng sự dịu dàng làm hắn bị chìm đắm, rồi lại không chịu cùng hắn trầm luân. Nếu Mộ Dung Tả Ý đã không chịu nghe thỉnh cầu của hắn, vậy thì, hắn phải dùng phương pháp khác để đạt được.

Sắc mặt lạnh lùng, Tư Diệc Hành đột nhiên hướng về phía Mộ Dung Tả Ý đã đi được bảy tám bước mà ra tay.

Mộ Dung Tả Ý không phải là thư sinh trói gà không chặt, Mộ Dung thế gia trong chốn võ lâm cũng có thanh danh hiển hách. Thế nhưng, chưa quá ba chiêu, Mộ Dung Tả Ý đã biết hắn tuyệt đối không phải đối thủ của Tư Diệc Hành. Tư Diệc Hành võ công cao, chỉ sợ trong võ lâm khó có người thứ hai có thể địch được. Nếu không phải vì Tư Diệc Hành thâm nghĩ chỉ muốn khống chế hắn, hắn đã sớm không chết thì cũng bị thương rồi.

Mặc dù vậy, Mộ Dung Tả Ý cũng chẳng có mấy thời gian đã bị Tư Diệc Hành điểm trúng huyệt đạo, yếu ớt ngã xuống. Tư Diệc Hành nhẹ nhàng đưa tay đỡ Mộ Dung Tả Ý, lập tức nhanh chóng ôm hắn rời đi.

Thấy Tư Diệc Hành ôm Mộ Dung Tả Ý không thể nhúc nhích trở về, Tùng Kinh và Di Hòa tuy rằng càng hoảng sợ nhưng cũng không dám nói nửa câu khuyên can, chỉ là lo lo lắng lắng nhìn Tư Diệc Hành ôm Mộ Dung Tả Ý vào phòng.

Nhẹ nhàng đem nam nhân trong lòng đặt lên giường, Tư Diệc Hành lẳng lặng cúi đầu ngưng mắt nhìn chăm chú người mình yêu này.

“Ngươi là của ta.” Tư Diệc Hành như thể tuyên bố quyền sở hữu, đồng thời vươn tay xoa hai gò má của Mộ Dung Tả Ý.

Mộ Dung Tả Ý trong lòng giận dữ. Tính tình hắn cố nhiên rất ôn hậu bình hòa, cũng nhu nhược thành thật khiến người ta khi dễ. Hôm nay, Tư Diệc Hành đối với hắn dây dưa không thôi, lại bị hắn kiên quyết cự tuyệt xong cư nhiên dùng vũ lực bắt hắn về, còn đối hắn như vậy muốn làm gì thì làm.

Mộ Dung Tả Ý đời này chưa từng chịu nhục nhã như vậy, khó có thể dùng lời để tả hết sự phẫn nộ khiến dung nhan trước nay ôn hòa của hắn bao phủ một tầng sát khí, ánh mắt nhìn Tư Diệc Hành càng tràn đầy lãnh đạm cùng khinh miệt.

Tay của Tư Diệc Hành khó chịu được muốn đụng tới da thịt Mộ Dung Tả Ý, nhưng cứ cố chấp dừng lại ở đó. Hắn khiếp sợ nhìn ánh mắt của Mộ Dung Tả Ý, như bị sét đánh, bàn tay không thể chuyển động tiếp cận một phân nào nữa.

Không muốn, hắn không muốn Mộ Dung Tả Ý dùng ánh mắt căm hận cùng khinh bỉ như thế nhìn hắn. Hắn đã quen với ánh mắt nụ cười ôn nhu của Mộ Dung Tả Ý, chưa bao giờ biết trong đôi mắt đó có thể gặp được thần tình mỉa mai mà băng lãnh như thế.

Đó thậm chí không phải cừ hận, mà là khinh thường cùng lãnh đạm.

Tư Diệc Hành gầm nhẹ lên một tiếng, sợ hãi lui vài bước lớn. Hắn không thể tin ánh mắt Mộ Dung Tả Ý lại có được lực sát thương to lớn như thế, vừa tiếp xúc với nó khiến hắn cảm giác như bị một lưỡi dao sắc bén chọc thẳng vào đáy lòng, máu tươi đầm đìa cùng đau đớn đến tận tâm phế.

Không được, hắn phải chạy trốn, bằng không hắn nhất định sẽ bị nhân thân này giết chết.

Tư Diệc Hành rên rỉ một tiếng, xoay người xông ra ngoài.

Một quyền lại một quyền nên lên cây, Tư Diệc Hành hoàn toàn không biết làm thế nào để xua tan đau đớn trong lòng. Từ lúc hắn gặp Mộ Dung Tả Ý thì nhãn thần đó đã lúc nào cũng trong suốt và ôn nhu. Cho dù là lúc cự tuyệt hắn, ánh mắt vẫn tràn ngập ôn hòa, giống như gió xuân, tuyệt đối không mang theo một chút hàn ý nào. Ánh mắt như vậy, khiến Tư Diệc Hành mỗi lần nhớ tới từ đáy lòng thấy ấm lên, thấy ngọt ngào. Hắn nằm mơ cũng không ngờ từ đôi mắt dịu dàng đó lại có thể phát ra thần tình băng lãnh cùng khinh thường như thế, hơn nữa... hơn nữa lại chỉ đối với một người.

Hắn nên làm gì bây giờ?

Võ công hắn cao, Mộ Dung Tả Ý không phải đối thủ của hắn, hắn có thể khống chế người đó, có thể chiếm đoạt thân thể, thậm chí có thể đem người đó về Xích vân cung, nhốt lại cả đời để người đó mãi mãi phải ở bên mình.

Tư Diệc Hành vốn định như thế. Hắn muốn người này, ý niệm đó trong đầu vô cùng cương liệt, vậy nên hắn mới không tiếc phải động võ mang Mộ Dung Tả Ý về. Vốn hắn cứ tưởng nếu không thể để Mộ Dung Tả Ý yêu hắn, chí ít có thể giữ lại bên mình, để ngày ngày đêm đêm đều có thể nhìn thấy

Thế nhưng điều Tư Diệc Hành không ngờ chính là hắn căn bản không có cách nào để dùng dung nhận ánh mắt Mộ Dung Tả Ý lãnh đạm khinh miệt như vậy nhìn mình.

Hắn có thể đảm bảo, nếu hắn làm thật, Mộ Dung Tả Ý cả đời sẽ dùng nhãn thần như vậy nhìn hắn. Vừa nghĩ tới suốt đời phải sống trong ánh mắt coi thường mà khinh miệt kia, trái tim Tư Diệc Hành nhất thời đau đớn quặn thắt, nhện không được cả người run lên. Chỉ nghĩ đến thôi hắn đã thấy lạnh cả người, dường như thân thể rơi xuống địa ngục, nếu một ngày trở thành sự thực hắn căn bản sẽ phải ở trong vực sâu thống khổ vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Tư Diệc Hành nắm chặt tóc, trong đầu vô cùng hỗn loạn, một nửa chủ ý cũng không có. Hắn trực tưng tính (tính tình ngay thẳng phóng tưng), làm bất cứ chuyện gì chỉ theo tính tình bản thân, cũng chưa từng lo lắng cái gì khác, lại càng chưa từng đau đớn như thế. Trời cao quả thực công bằng, cho hắn nhiều thứ khác, vậy nên trong ái tình, mới đối hắn keo kiệt như vậy.

(ây yô cái gì anh cũng nói tại trời là sao???)

Di Hòa ở phía xa nhìn Tư Diệc Hành, trên mặt tràn đầy lo lắng cùng suy nghĩ. Hắn chưa từng thấy Tư Diệc Hành lãnh đạm lại cuồng loạn cùng u uất như thế. Sự khác thường của Tư Diệc Hành khiến hắn và Tùng Kinh lo lắng cực kỳ.

“Thiếu chủ.” Di Hòa do dự một hồi mới đi tới bên người Tư Diệc Hành, cúi đầu gọi một tiếng.

“Di Hòa, ta nên làm gì bây giờ?” Tư Diệc Hành như thể bất được cứu mệnh đan thảo, bỗng nhiên ngẩng đầu lên yên lặng nhìn Di Hòa, bối rối cùng thống khổ mà hỏi.

(về cái cứu mệnh đan thảo có nhiều nghĩa có thể là dược thảo cứu mạng hoặc cũng có thể là xuất phát từ chuyện người đi trên biển nhìn thấy một cọng rơm (đạn thảo) tưởng nó là phao cứu mạng mà từ đó có ý chí cố gắng sống sót...)

“Thiếu chủ, nếu người mang Mộ Dung công tử về theo, chúng ta nhất định phải lập tức quay về Xích vân cung mới được. Mộ Dung thế gia không phải là dễ chọc vào, tứ đại thế gia luôn luôn đồng khí liên chi, tại trên giang hồ cũng được hưởng tiếng tăm. Một khi biết được người miễn cưỡng bắt đại công tử Mộ Dung gia, sự tình sẽ phiền phức. Nếu như không mau chóng chạy về cung, chỉ sợ tình cảnh chúng ta sẽ cực kỳ nguy hiểm.” Di Hòa cấp thiết nói.

Vừa thấy Tư Diệc Hành dẫn theo Mộ Dung Tả Ý trở về, hắn và Tùng Kinh lập tức minh bạch rằng lớn chuyện rồi. Mộ Dung Tả Ý thân phận đặc biệt, chuyện này chỉ cần để lộ phong thanh thôi, chỉ sợ lập tức sẽ khiến toàn bộ võ lâm vây đánh Tư Diệc Hành.

Kết quả bọn họ thương lượng là: Nếu không thể ngăn cản Tư Diệc Hành hành động, đành phải nhanh chóng trở về Xích vân cung mới có thể đảm bảo cho an toàn của Tư Diệc Hành.

“Đừng để ý chuyện này” Tư Diệc Hành nôn nóng quát to một tiếng, lập tức nắm chặt nắm tay, bắt lực lắc đầu “Ta chỉ hỏi người hiện tại ta nên làm gì đây?”

“Thiếu chủ...”

Di Hòa thất thần. Hắn cho tới bây giờ chưa từng thấy Tư Diệc Hành bàng hoàng bất lực, thống khổ phiến não như thế. Tư Diệc Hành luôn luôn lãnh tình đậm đặc, cho dù hắn đã theo Tư Diệc Hành vài chục năm, bọn họ vẫn như trước không thể tiếp xúc tới nội tâm người này. Thế nhưng lúc này Tư Diệc Hành rốt cục trở thành một người bình thường, có thất tình lục dục, có tất cả thống khổ cùng phiến não của con người.

“Mộ Dung công tử hân...” Di Hòa hỏi dò.

“Hắn ghét ta.” Tư Diệc Hành vừa ủ rũ vừa thê lương vùi đầu vào hai cánh tay, trong thanh âm tràn ngập ưu sầu cùng đau khổ.

“Ta không chịu được nhân thần khinh thường của hắn. Ta căn bản không thể tới gần hắn, vừa nhìn thấy đôi mắt hắn, ta... ta ở đây đau như bị đao chém.”

Tư Diệc Hành đem cánh tay gắt gao đặt trước ngực, thanh âm nghẹn ngào.

“Di Hòa, vì sao... vì sao lại như vậy?” Tư Diệc Hành đột nhiên nắm chặt cánh tay Di Hòa, cấp thiết hỏi.

Hắn dùng sức rất mạnh khiến Di Hòa nhất thời toát mồ hôi lạnh, lại không dám rên, đành phải cố nén lại.

“Ta có thể vì hắn làm mọi chuyện, chỉ cần hắn mở miệng, vật gì ta cũng có thể cho hắn. Ta chỉ cầu hắn thích ta... không, ta thậm chí không cầu hắn yêu ta, chỉ cần hắn chịu đáp ứng ở bên ta là tốt rồi, vì sao hắn lại không chịu? Còn dùng ánh mắt khinh bỉ như vậy nhìn ta.”

Tư Diệc Hành không chút nghi ngờ, rằng nhân thần Mộ Dung Tả Ý dùng có thể giết chết hắn. Lòng hắn như bị ánh mắt đó cắt thành từng mảnh, đầm đìa tiên huyết. Vô thức hắn đè lên trái tim, Tư Diệc Hành không cách nào ức chế hàn ý cùng đau đớn kịch liệt từ đáy lòng tràn ra.

Thiếu chủ của mình dụng tình sâu như vậy, thương cũng sâu nặng như vậy. Di Hòa thương cảm nhìn Tư Diệc Hành, không biết làm sao để giúp đỡ hắn.

Di Hòa biết, tính tình Mộ Dung Tả Ý tuy rằng ôn nhu, thế nhưng bên trong lại cứng cỏi. Nếu như Tư Diệc Hành can can dăm dăm cường bạo có lẽ dùng bạo lực nhốt hắn, cả đời này hắn cũng sẽ không tha thứ cho Tư Diệc Hành, càng không phải nói đến cái gì yêu thương. Mà Tư Diệc hành lại không rõ ái tình là không thể dùng bất cứ thứ gì để đánh đổi, lại càng không hiểu làm sao để truy cầu ái tình, làm sao để yêu một người, nhất là Mộ Dung Tả Ý ngoài mềm trong cứng, là người cương ngạo nội liêm (bên trong ẩn chứa cứng rắn kiêu ngạo).

May là Tư Diệc Hành còn chưa làm gì, may ra tất cả còn kịp挽 hồi. Chỉ là, liệu Tư Diệc Hành có thể vì ái tình mà cải biến sự ngang ngược cùng chuyên quyền độc đoán từ trước tới nay không?

Di Hòa không biết, thế nhưng hắn hiểu rõ bản thân nhất định dùng toàn lực để giúp Tư Diệc Hành.

“Thiếu chủ, người nếu thực sự thương hắn thì nên thả hắn đi. Bằng không, đời này người cũng không có bất cứ khả năng nào khiến hắn yêu người.” Di Hòa nhìn thẳng vào mắt Tư Diệc hành, nói rõ ràng rành rành.

“Thả hắn, hắn mới có thể yêu ta?”

Tư Diệc Hành kinh ngạc nhìn Di Hòa, mê hoặc vì những lời Di Hòa nói. Vì sao? Thả Mộ Dung Tả Ý, chẳng lẽ hắn đến nhìn cũng không thể nhìn thấy được nữa.

“Đúng, ái tình là chuyện rất không thể miễn cưỡng trên thế gian, không có bất cứ thứ gì có thể đổi lấy ái tình. Hắn không yêu người, người dùng quyền thế võ công bức cũng không thể cầu được tâm hắn, con đường duy nhất cũng chỉ có dùng chân tâm của người để đổi, may ra còn có hy vọng.”

“Đổi thế nào? Tâm, chỉ cần hắn muốn, ta lập tức cho hắn.” Tư Diệc Hành không hề suy nghĩ trả lời. Chỉ cần có thể để Mộ Dung Tả Ý đối hắn có chút ái ý, hắn cam tâm trả bất cứ giá nào. Giống như phi nga nhào vào lửa, biết rõ sẽ chết, nhưng bởi vì mê luyến sự ấm áp cùng rực rỡ đó mà cam nguyện thiêu thân.

(ồ anh nghĩ “tâm” là “tim” đó:)))

“Không phải như thế. Thiếu chủ, người muốn hắn hiểu rõ tình cảm của người, người phải dùng thân phận đơn thuần là Tư Diệc Hành để truy cầu hắn. Người không thể dùng bất cứ thủ đoạn cường thế nào để hiếp

bức. Giả như người cưỡng ép hắn trở về, có lẽ phải dùng bạo lực để đạt được thân thể hắn... Thiếu chủ, người nhớ kỹ, Mộ Dung Tả Ý không phải người thường, tính tình hắn tuy rằng ôn nhu, thế nhưng tính cách bên trong phi thường kiên nghị. Một khi người dùng bạo lực vũ nhục hắn, cả đời này, hắn sẽ căm hận khinh bỉ người, tuyệt đối không bao giờ tha thứ.”

Nghe được Di Hòa cảnh cáo, Tư Diệc Hành rùng mình một cái. Không, hắn tuyệt đối không muốn. Chỉ cần nghĩ đến trong cặp mắt ôn nhu kia lại vì hắn toát ra cừu hận hoặc là khinh miệt, hắn lại hận không thể chết đi, quên đi.

“Yêu một người là tuyệt đối không được thương tổn người đó.” Di Hòa cuối cùng dặn dò.

Di Hòa sợ không phải là Mộ Dung Tả Ý bị thương tổn. Mộ Dung Tả Ý tuy rằng cá tính nhu hòa, cũng là một người cực kỳ kiên cường. Còn Tư Diệc Hành tuy bề ngoài lạnh lùng, kì thực trong tình cảm lại rất yếu đuối. Hắn sợ chính là Tư Diệc Hành sẽ bị cảm tình dày vò, không thể khống chế bản thân, thương tổn Mộ Dung Tả Ý đồng thời càng sâu càng nặng làm chính mình bị thương.

“Ta hiểu rồi. Cảm tạ người, Di Hòa.”

Di Hòa nói khiến Tư Diệc Hành như trong bóng tối thấy được một tia sáng, chỉ cần có chút hy vọng, hắn sẽ dốc hết toàn lực mà cố gắng.

Lần thứ hai đi vào gian phòng, Tư Diệc Hành đứng trước giường si ngốc nhìn Mộ Dung Tả Ý, thật là lâu, rốt cuộc vươn tay giải khai huyết đạo cho Mộ Dung Tả Ý.

Mộ Dung Tả Ý bị hành động của Tư Diệc Hành làm cho có chút mê muội. Hắn chậm rãi ngồi dậy, hoạt động chân tay, xác định bản thân có thể cử động bình thường, lúc này mới không giải thích được ngơ ngác nhìn Tư Diệc Hành đang đứng một bên.

“Người... không sao chứ?” Tư Diệc Hành không lưu loát hỏi.

“Àn.” Mộ Dung Tả Ý không lập tức lý khai, ngược lại ngồi xuống. Dù sao hắn cũng không phải đối thủ của Tư Diệc Hành, nếu người này ra tay tiếp, bản thân sẽ lại bị chế trụ, không bằng thẳng thắn nghe một chút xem Tư Diệc Hành định nói gì.

“Là ta sai.” Qua một hồi lâu, Tư Diệc Hành mới gian nan mở miệng.

“Ta cũng không biết làm như vậy là sai.” Hắn thẳng thắn nhìn Mộ Dung Tả Ý, cười cay đắng.

“Từ nhỏ cũng không có ai dạy ta phải làm sao để yêu một người. Cha ta chỉ dạy ta võ công cùng làm sao điều khiển thuộc hạ; mà những người khác căn bản không dám nói bất cứ điều gì trái ý ta. Người là người đầu tiên ta yêu, trước đó, ta chưa từng biết cái gì là yêu. Vậy nên, ta không biết làm sao để người yêu ta, tiếp nhận ta, mới chọn một phương pháp sai lầm như thế.

“Ta yêu người, ta không muốn người ghét ta, căm hận ta. Dù là người vĩnh viễn không thể tiếp nhận cảm tình của ta, thế nhưng ta vẫn muốn thử một lần. Ta cam đoan với người sau này ta sẽ không dùng vũ lực nữa, lại càng không mượn thân phận để ép buộc người tiếp thu tình cảm của ta. Ta chỉ là Tư Diệc Hành, một nam nhân yêu người, ta chỉ dùng thân phận đơn thuần này để theo đuổi người.”

Mộ Dung Tả Ý bị những lời thao thao bất tuyệt của Tư Diệc Hành làm cho đần mẫn ra, không biết nói gì đáp lại.

Vì sao Tư Diệc Hành lại tuyệt vọng như thế? Mình có gì tốt đáng cho nam nhân cực kỳ mỹ lệ, địa vị cực kỳ cao, võ công cực kỳ hảo này phải đối mình mà si tình như vậy?

Mộ Dung Tả Ý thấy đầu đầu nhìn Tư Diệc Hành, cũng không thể không nhận ra bản thân có hơi cảm động vì sự si tình của Tư Diệc Hành. Xem ra nam nhân này thực là yêu mình vô cùng, cho nên mới đem nhận thức và thói quen bao năm nay hoàn toàn phủ định, nguyện ý vì mình mà cải biến tất cả thái độ vì nhân xử sự (cách làm người). Tư Diệc Hành luôn luôn duy ngã độc tôn, muốn làm gì thì làm lại vì hắn mà thay đổi, thực sự không thể không khiến Mộ Dung Tả Ý xúc động. Dù sao, nếu có người yêu mình như vậy, là người thì không thể không thấy cảm động.

“Chuyện ngày hôm nay người có thể tha thứ cho ta không?” Tư Diệc Hành khẩn thiết nhìn Mộ Dung Tả Ý, mong muốn còn kịp có cách sửa chữa, không đến mức để Mộ Dung Tả Ý quyết định không tha thứ lỗi cho hắn.

“Quên đi, người biết sai là được rồi.” Mộ Dung Tả Ý khẽ thở dài, ôn hòa nói.

Tư Diệc Hành tùy hứng tuy rằng khiến hắn phần nộ, thế nhưng thâm tình của người này cũng làm hắn cảm động. Huống chi Mộ Dung Tả Ý vốn là người không tìm sai trong chuyện cũ, là người có trình độ cao nhất về việc thông cảm cho người khác. Hắn vẫn nghĩ là do thái độ bản thân vô cùng dịu dàng vô cùng thân thiết mới dẫn đến Tư Diệc Hành hiểu lầm, lúc này nhìn Tư Diệc Hành nguyện ý sửa đổi, hầu như lập tức tha thứ.

Tư Diệc Hành nghe Mộ Dung Tả Ý nói xong, trái tim đang bị bóp chặt nhất thời thả lỏng, không cách nào che giấu tâm tình yên lòng cùng vui sướng khiến đôi mắt ảm đạm lập tức sáng lên long lanh.

Chỉ là một câu nói thôi lại khiến Tư Diệc Hành như thể tù phạm trước khi bị tử hình được đại xá mừng như điên. Hắn lại có thể nhẹ nhàng chi phối tình tự của nam nhân này như thế, Mộ Dung Tả Ý tự đứng phát sinh một loại tự đắc, lập tức nhin không được âm thầm tự giấu mình. Hắn không phải là đối với cảm tình của Tư Diệc Hành trốn tránh cùng sợ thua sao? Vì sao còn vì sự si tình đó mà tự đắc? Xem ra, hắn cũng chỉ là phạm phu tục tử mà thôi, cũng có cái tư tưởng thích hư vinh như mọi người.

“Ta đi đây, người hãy thử quên ta đi có được không? Ta kỳ thực là một người lãnh đạm, ta không cho rằng ta sẽ yêu người. Người cùng đừng uống phí công sức nữa.” Mộ Dung Tả Ý suy nghĩ một hồi lâu, rốt cục quyết định khuyên Tư Diệc Hành thêm một lần nữa.

Tuy rằng Tư Diệc Hành vẫn cứ dây dưa không thôi khiến hắn rất phiền não, lại còn cường hoành bá đạo bắt hắn lại, thế nhưng Mộ Dung Tả Ý biết hắn kỳ thực không ghét nam nhân lạnh như băng lại thích giận dỗi này, bằng không hắn cũng sẽ không nhẹ nhàng như thế mà tha thứ cho hành vi của người đó.

Sự si tình của Tư Diệc Hành có thể khiến mọi người xúc động, có thể được một nam nhân như vậy yêu, bất cứ kẻ nào cũng sẽ thấy may mắn, chỉ tiếc hắn quả thực chưa từng yêu người này.

Mộ Dung Tả Ý không hy vọng Tư Diệc Hành tiếp tục trầm luân trong thứ tình cảm vô vọng này, tình yêu đơn phương sẽ khiến người ta bị thương. Mộ Dung Tả Ý tuy chưa từng trải qua, lại hiểu rất rõ đạo lý này, hắn không muốn phải nhìn thấy dáng vẻ đau xót của người kia.

“Ta yêu người, chỉ cần còn có chút hy vọng, ta sẽ không buông tay.” Tư Diệc Hành mím môi, trả lời kiên định.

Mộ Dung Tả Ý bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người đi ra cửa. ĐI tới cửa, hắn nhin không được mà quay đầu lại nhìn một chút cái thân ảnh cô tịch mà lạc mịch kia (cả hai đều nghĩa là cô đơn), không nói rõ được tình tự hỗn độn trong lòng lúc này là gì.

Lắc lắc đầu, Mộ Dung Tả Ý đi ra ngoài cửa. Hắn vừa đi không xa, Tùng Kinh liền từ phía sau đuổi theo.

“Mộ Dung công tử, xin dừng bước.”

“Có chuyện gì?” Mộ Dung Tả Ý ngừng cước bộ, hơi nghi hoặc hỏi.

“Mộ Dung công tử, ta có mấy câu muốn hỏi người, xin đừng lấy làm phiền lòng.” Tùng Kinh nói rất khẩn thiết.

“Mời nói.” Mộ Dung Tả Ý lộ ra một nụ cười ảm áp.

“Người đã có người định cùng thành thân hay người yêu mến chưa?”

“Không có.” Mộ Dung Tả Ý lắc đầu, thẳng thắn trả lời.

“Vậy vì sao không thử tiếp nhận thiếu chủ? Thiếu chủ chưa từng thống khổ như thế, hắn là thật lòng yêu người.” Tùng Kinh nỗ lực vì Tư Diệc Hành du thuyết (kiểu như thuyết phục)

“Ta không thích tình cảm của bản thân bị người khác miễn cưỡng.” Mộ Dung Tả Ý cười cười, xoay người bỏ đi. Tùng Kinh thất vọng nhìn thân ảnh phiêu dật của hắn, chán nản thở dài một tiếng.

5. Chương 5

Thảo trường oanh phi, điệu ngữ hoa hương. Mộ Dung Tả Ý nhàn nhã ngồi trên lưng ngựa, từ từ mà đi. Tuy rằng trên mặt hắn như trước mang theo vẻ tươi cười ấm áp, thế nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy trong ánh mắt trong suốt của hắn mơ hồ có một tia phiền não.

(‘thảo trường oanh phi, điệu ngữ hương hoa’ có thể dịch là cỏ mọc yển bay, tiếng chim hương hoa, nhưng không cần thiết nhỉ:”>, chỉ là câu văn ước lệ về cảnh-đẹp thôi, cũng k phải là tả gì chi tiết.)

Mộ Dung Tả Ý đi nửa ngày, nghĩ thấy hơi nóng, liền xuống ngựa, đi vào một quán trà ven đường. Trong quán có không ít người đang ngồi nghỉ chân uống nước. Mộ Dung Tả Ý đi vào, lấy một bàn trống ngồi xuống. Thấy Mộ Dung Tả Ý ung dung tiêu sái, biết không phải là người thường, tiểu nhị không đợi gọi tới, nhanh chóng đưa trà lên.

Trà cũng chỉ là loại bình thường nhất rẻ nhất mà thôi, nhưng Mộ Dung Tả Ý không ngại, nhắc lên uống một ngụm. Hắn vừa buông chén trà, chỉ thấy khách nhân trong quán trà đột nhiên đều đứng lên, như thể gặp phải quỷ vật vàng ly khai, trong thời gian chốc lát đã trống trơn, chỉ còn lại duy nhất Mộ Dung Tả Ý.

Mộ Dung Tả Ý nhin không được thắm thờ dài. Không cần quay đầu lại hắn cũng biết nguyên nhân là gì. Dọa được mọi người như thế hiển nhiên là tuyệt sắc nam tử vừa đi theo mình vào kia. (=))))))))))

Sáng sớm nay, Tư Diệc Hành đột nhiên xuất hiện phía sau hắn, không xa không gần theo sát hắn. Tuy rằng không quấy rối hắn, thế nhưng Mộ Dung Tả Ý căn bản là không cách nào lơ đi cái ánh mắt trước sau vẫn ngưng chú trên người mình khát thiết mà thâm tình.

Tư Diệc Hành đi theo hắn, những người xung quanh hắn cơ bản là biến mất như khói. Cũng chẳng có cách nào, tuy Tư Diệc hành dung mạo tú lệ dễ coi, thế nhưng từ trên người mơ hồ tản mát ra khí thế sắc bén cùng vẻ mặt băng lãnh đối với những người khác tạo thành một áp lực lớn lao, hiển nhiên là khiến người ta tránh xa.

Cách theo đuổi của Tư Diệc Hành là đi theo hắn? Đây là cái phương pháp gì vậy?

Mộ Dung Tả Ý phiền muộn cực kỳ, thực sự muốn quay đầu lại nói cho cái nam nhân kia, theo đuổi không phải là ‘theo đuổi’ như thế. Thế nhưng vừa nghĩ chỉ cần mình mở miệng, có khi làm cho Tư Diệc Hành lại càng thêm dây dưa mơ hồ, đành phải là hạ quyết tâm không thêm nhìn.

Hắn vì sao lại chọc phải cái phiền phức này? Mộ Dung Tả Ý phi thường buồn bực. Có Kinh Diễm hồ ly tinh chuyển thể xinh đẹp như hoa lại thích trêu hoa ghẹo nguyệt làm ca ca, hắn lại không nhiễm tình ái khiến phụ mẫu quả thực nghĩ hắn như thể thánh nhân. Mộ Dung Tả Ý cũng thấy rất kì quái, hay là hết thấy kích tình đều bị Kinh Diễm chiếm hết, đến phiên hắn, trái tim thanh niên trầm tĩnh như cái giếng cổ (o.O), chưa bao giờ gợn sóng. Hắn từng gặp qua rất nhiều mỹ nữ giai nhân, nhưng lại không biết vì một người mà động tâm có tư vị thế nào, yêu một người có cảm giác ra sao.

Có lẽ tính tình ôn nhu chính là để che giấu bản tính vô tình, vậy nên cho dù không hề ghét Tư Diệc Hành, cho dù đối với Tư Diệc Hành có hảo cảm, thế nhưng đối mặt với thâm tình của Tư Diệc hành, Mộ Dung Tả Ý chỉ nghĩ có chút mê hoặc có chút cảm động, nhưng vẫn như cũ không hề có cảm giác động tâm.

Mộ Dung Tả Ý quay đầu lại phiền não nhìn thoáng qua nam tử tú lệ đang đứng ở cửa, thấy cực kỳ bất đắc dĩ.

Có cái đuôi Tư Diệc Hành, trên đường đi cũng thanh tịnh đi không ít. Sắc trời tối dần, hắn tùy tiện tìm một quán trọ để ở, hạ quyết tâm không để ý tới người phía sau, mau chóng làm cho Tư Diệc Hành hết hy vọng mà ly khai.

Buổi sáng không khí vô cùng tươi mát. Mộ Dung Tả Ý thần thái sáng láng bước ra khỏi quán trọ, ngoài ý muốn phát hiện ra Tư Diệc Hành lại đứng ở cửa. Mộ Dung Tả Ý nghi hoặc nhìn Tư Diệc Hành, rất là kì quái. Hình dạng Tư Diệc Hành như thể một đêm không ngủ, trong mắt đầy vân đồ, thần tình cũng phi

thường uể oải. Hơn nữa trên y phục hần dính đầy bụi, đến con ngựa bên cạnh cũng vô tình cúi đầu, đáng về gục đầu ử rử.

Mộ Dung Tả Ý phán đoán, chỉ sợ rằng Tư Diệc Hành đã ở ngoài cửa quán trọ chờ cả một đêm.

Không phải là Tư Diệc Hành sợ hần chạy đấy chứ? Thế nhưng đến trông phạm nhân cũng không phải như thế, đem bản thân biến thành thảm hại thế này.

“Sao người đứng ở đây không vào trong nghỉ ngơi?” Mộ Dung Tả Ý thực sự quá mức nghi hoặc không giải thích được, quả thật chưa từng thấy qua dáng vẻ Tư Diệc Hành chật vật đến thế, tạm thời quên mất quyết định là kiên quyết không được nhìn hần của mình, đi tới trước mặt hần mở miệng hỏi.

“Ta... ta không mang theo tiền, vậy nên...” Tư Diệc Hành ấp a ấp úng, trên mặt hiện ra hồng sắc rất khả nghi.

“Đừng nói cho ta người cả ngày hôm qua cũng không ăn gì?” Mộ Dung Tả Ý kinh ngạc hỏi.

Tư Diệc Hành cúi đầu không nói, căn bản là cam chịu.

Trời ạ, Mộ Dung Tả Ý thật là muốn ngắt xỉu cho xong, sao lại phát sinh loại sự tình hoang đường thế này?

“Vậy Tùng Kinh bọn họ cũng không nhắc người mang theo sao?” Dù là Tư Diệc Hành không biết chiều cổ bản thân, hai người kia dù sao cũng phải biết chứ.

“Ta điểm huyết đạo của bọn họ, len lén chuẩn đi. Bọn họ mà biết, nhất định kiên trì theo ta, đồng người như vậy người nhất định sẽ mất hứng.”

Tư Diệc Hành có chút lúng túng, vết đỏ trên mặt lại càng đậm.

Nhìn dáng vẻ Tư Diệc Hành uể oải, lại nhìn sang hình dạng đáng thương của con ngựa bên cạnh, Mộ Dung Tả Ý phi thường vô lực suy sụp nhún vai, hóa ra Tư Diệc Hành căn bản không biết tự chăm sóc bản thân như thế nào. Đừng thấy hần vô công tuyệt đỉnh, thân phận tôn quý, thế nhưng về mặt phải sống một mình, căn bản là một đê năng nhi (trẻ kém phát triển =))). Không vậy thì sao hần mới ly khai thủ hạ có một đêm đã có thể khiến cho bản thân thành ra nhếch nhác kinh khủng thế này, chỉ thương cảm con ngựa phải chịu đói theo hần. Nếu không phải mình phát hiện sớm, chỉ sợ Tư Diệc Hành hôm nay sẽ đói đến ngắt xỉu. Đường đường là cung chủ Xích vân cung lại xỉu vì đói, truyền ra quả thực sẽ thành truyện cười lớn nhất vô lâm.

Rốt cuộc hần ra quyết định.

Lúc Tư Diệc Hành cường ngạnh bá đạo, Mộ Dung Tả Ý còn có thể bảo chứng sẽ thực hiện quyết định không-thèm-nhìn của hần. Thế nhưng hiện tại Tư Diệc Hành cũng giống như lúc vừa mới gặp hần, không có một thân vô công, căn bản là không có năng lực tự chăm sóc bản thân. Dưới loại tình huống này, Mộ Dung Tả Ý căn bản không cách nào quyết không để ý đến hần được.

Chẳng phải mình và Tư Diệc Hành trong lúc này không nên tiếp tục dây dưa nữa? Ai~, tương lai là chuyện của tương lai, hiện tại đã định trước hần phải tiếp tục chiều cổ Tư Diệc Hành, chỉ có thể chờ mong Tùng Kinh và Di Hòa mau chóng đuổi theo, cho hần có thể đem cái trách nhiệm với Tư Diệc Hành trả cho bọn họ.

Mộ Dung Tả Ý trong lòng nặng nề thở dài một cái, đưa tay kéo Tư Diệc Hành quay đầu vào quán trọ. Trước tiên hần bảo tiểu nhị mang cháo cùng bữa sáng lên, lại phân phó đem ngựa đi cho uống nước và ăn cỏ, sau đó mới ngồi vào đối diện với Tư Diệc Hành, nói “Người ăn một chút thức ăn trước đi, sau đó ngủ một giấc.”

“Không cần, ta không buồn ngủ.” Tư Diệc Hành vừa ăn vừa trả lời.

“Yên tâm, ta sẽ không bỏ người lại đâu.” Mộ Dung Tả Ý cũng không phải ngốc, tự nhiên là biết nguyên nhân vì sao Tư Diệc Hành không chịu đi nghỉ, than thở đảm bảo.

Tư Diệc Hành ngẩng đầu, nhìn Mộ Dung Tả Ý, bên môi hơi trác trở lộ ra một nụ cười.

(aaaaaaaaaaaaa *fangirling*)

Đây là lần thứ hai Mộ Dung Tả Ý thấy Tư Diệc Hành cười. Lần đầu tiên là do hắn bị miễn cưỡng, còn có vẻ có chút cứng ngắc; lần này là Tư Diệc Hành cười thật tình, nụ cười khiến hắn bỏ đi khí tức băng lãnh, cả người đều cởi mở hơn, càng phát ra vẻ tú lệ xinh đẹp.

Mộ Dung Tả Ý không nhịn được cũng cười lại với Tư Diệc Hành một cái.

Tư Diệc Hành ngủ đến tận sau giờ Ngọ, Mộ Dung Tả Ý vốn là tùy ý du ngoạn, cũng không vội vàng, liền quyết định ở thêm một đêm nữa, ngày thứ hai mới đi. Thấy buổi chiều không có việc gì, hắn dứt khoát kéo Tư Diệc Hành ra đường đi dạo. Trên đường náo nhiệt, cửa hàng hai bên người lui tới ra ra vào vào không ngừng, đến hai bên lề đường cũng có tiểu thương bán hàng rong tấp nập.

Tư Diệc Hành thấy có chút mới lạ, nhìn không được nhìn khắp xung quanh. Hắn tuy rằng bình thường cũng đi lại nhiều nơi, thế nhưng không hề đi dạo qua chợ. Hai người nhàn nhã tản bộ, Tư Diệc Hành bỗng dừng ngừng bước trước một sạp bán thư họa.

Nói là sạp, thực tế thì là một bức tường bên trên treo khoảng hơn mười bức thư họa mà thôi. Treo ở trên chính là một bức đậm mực sơn thủy, chỉ vài nét bút phác họa nhàn nhạt, sau đó ở chỗ trống đề hai câu: bát mặc đại tả ý, lưu bạch tiểu đề thi.

(có lẽ tạm dịch là: vậy mức viết thoải mái, lưu lại câu thơ nhỏ)

Chữ có lẽ phỏng theo bút thể của Nhan Chân Khanh (link), mặc dù có vài phần hiệu quả, nhưng cũng chỉ thường thường mà thôi. Tư Diệc Hành căn bản không hiểu cái gì gọi là thư họa, hắn lưu ý, có lẽ chỉ là hai câu thơ đề có mang tên Mộ Dung Tả Ý, nhất thời động tâm, đã nghĩ muốn mua.

“Ta muốn bức này ” Chỉ chỉ bức họa kia, Tư Diệc Hành hướng tới người thư sinh bán tranh dáng vẻ rất là nghèo túng nói.

“Rất xin lỗi, bức họa đó không bán. Liệu ngài có thể xem bức khác không?” Người nọ đứng lên trả lời.

“Người treo lên sao lại không bán?” Tư Diệc Hành rất không vui

“Bức họa đó là bức ta thích nhất, treo lên bất quá là vì cầu tri âm, bán tuyệt đối sẽ không bán.”

Người nọ áy náy cười, chỉ một bức tranh khác “Công tử xem cái khác xem có thích không, ta...”

Hắn còn chưa nói xong đã bị Tư Diệc Hành lạnh lùng ngắt lời.

“Ta muốn cái này, người ra giá đi.”

“Công tử, bức họa đó là vật yêu dấu của ta, quả thực không bán, xin công tử thứ lỗi.”

“Không bán đúng không?” Tư Diệc Hành lạnh lùng cười, tay bắn ra một cái, chỉ phong lướt qua, đã cắt đứt sợi dây treo tranh, bức tranh liền rớt xuống, Tư Diệc Hành đưa tay đón lấy, đem bức tranh nắm ở trong tay.

“Người... người.... người... sao người lại có thể cưỡng đoạt đồ của người khác?” Người nọ nóng nảy, với tay muốn đoạt lại cuộn tranh, lại bị Tư Diệc Hành tránh, chân hắn thu lại không kịp, thoáng cái té lảo đảo trên mặt đất.

Mộ Dung Tả Ý vốn đang ở một sạp hàng khác xem xét, nghe tiếng ồn ào, quay đầu lại thấy là Tư Diệc Hành đang làm loạn, nhanh chóng ném thứ trong tay đi chạy tới.

“Người không sao chứ? Đây là có chuyện gì?” Mộ Dung Tả Ý trước tiên nâng dậy thư sinh kia rồi mới quay đầu lại hỏi Tư Diệc Hành.

“Hắn đoạt bức họa của ta...”

“Ai đoạt? Ta đâu có nói là sẽ không trả người tiền.”

“Ta nói rồi bức đó không bán...”

“Người đã treo lên thì phải bán.”

Vừa nói vài câu Mộ Dung Tả Ý đã hiểu được đại khái sự tình. Cười khổ lắc đầu, hắn nói với Tư Diệc Hành “Mau đưa bức tranh trả lại cho người ta đi. Người ta không bán là quyền của người ta, sao ngươi cứ kiên quyết muốn đoạt.”

“Ta không đoạt gì của hắn cả, ta có thể cho hắn vài cái giá, để hắn nói một cái giá xem.” Tư Diệc Hành hất hàm, không chịu đáp ứng.

“Người trả bao nhiêu ta cũng không bán...” Người nọ lớn tiếng hét.

“Ngươi xem, ngươi có ra giá cao tới đâu, người ta căn bản cũng không cần, ngươi làm sao bây giờ? Nếu ngươi cứ muốn lấy, có phải là thành cổ đoạt không? Tư Diệc Hành, ngươi phải hiểu rằng ngươi thích thứ gì, không hẳn là sẽ có được tất cả. Trừ phi ngươi không từ thủ đoạn mà lừa gạt, bằng không, rất nhiều thứ không phải cứ ngươi muốn là có thể có được, ngươi phải học cách buông tha. Không thể bức bách người khác, càng không thể ép buộc...”

Mộ Dung Tả Ý ôn nhu khuyên bảo Tư Diệc Hành.

Tư Diệc Hành nhìn Mộ Dung Tả Ý, thùy hạ lông mi nghĩ ngợi, giơ tay lên, đem cuộn tranh vút trả lại cho người nọ. Mộ Dung Tả Ý thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng cười cười xin lỗi người kia rồi lôi Tư Diệc Hành bỏ đi.

Đi một lát, Mộ Dung Tả Ý thấy Tư Diệc Hành vẫn trầm mặc không nói, thần sắc rất là ngưng trọng, cho rằng hắn còn vì chuyện vừa rồi mà không vui, đang định nói thì Tư Diệc Hành đã mở miệng trước.

“Ta sẽ không buông ngươi ra.”

“Hử?”

Mộ Dung Tả Ý ngây cả người, nhất thời không hiểu Tư Diệc Hành vì sao đột nhiên lại nói ra câu đó, nhìn không được có phần nghi hoặc nhìn hắn.

“Ngươi vừa nói, ta không thể có được tất cả những gì mình thích. Có một số thứ đã định trước là không chiếm được, phải biết mà từ bỏ... Ngươi nói có lẽ đúng, có điều, cái khác ta có thể từ bỏ, thế nhưng chỉ có ngươi, là ta tuyệt đối sẽ không buông tay... Ngươi nói gì cũng vô dụng thôi, ngươi không cần mượn cớ để khuyên ta nữa.” Tư Diệc Hành mím môi, thần sắc rất kiên quyết.

“.....” Mộ Dung Tả Ý ghen hòng nhìn trần trối. Vừa rồi hắn nói nhiều như vậy chỉ là mong có thể thay đổi một ít cảm quan nhận thức lệch lạc của Tư Diệc Hành mà thôi, sao Tư Diệc Hành lại nghĩ nhiều như vậy? Còn cho rằng hắn muốn ám chỉ bảo hắn buông tay? Tuy rằng rất muốn khuyên Tư Diệc Hành từ bỏ việc theo đuổi hắn, có điều, với sự ngoan cố của Tư Diệc Hành, Mộ Dung Tả Ý không nghĩ việc mình khuyên bảo sẽ có tác dụng, vậy nên tư tưởng đó sớm đã biến mất. Mộ Dung Tả Ý chỉ hy vọng trong lúc hắn và Tư Diệc Hành cách biệt, thời gian có thể làm giảm bớt nhiệt tình của Tư Diệc Hành, để người đó có thể thất vọng mà chịu thua.

6. Chương 6

Trên đường lớn, hai người đi ngang nhau, Mộ Dung Tả Ý nghiêng đầu liếc mắt nhìn Tư Diệc Hành bên cạnh, ngoài ý muốn chạm phải tầm mắt của Tư Diệc Hành đang ngó nhìn hắn. Kỳ thực Tư Diệc Hành không khó cùng chung sống. Không hề có ý đập phá, không hề cố chấp bá đạo thậm chí là an tĩnh và bình thản. Dọc theo đường đi, người này rất ít nói chuyện, phần lớn thời gian chỉ là lặng yên nhìn hắn. Đã nhiều ngày ở chung, Mộ Dung Tả Ý ngoài ý muốn phát giác bản thân đã thành thói quen mỗi khắc đều có ánh mắt ngưng chú trên người, không hề cảm thấy bị quấy nhiễu.

“Ngày hôm nay xem ra phải ngủ ngoài trời rồi.”

Nhìn sắc trời, lại nhìn một chút về phía xa, Mộ Dung Tả Ý nói với Tư Diệc Hành. Tư Diệc Hành gật đầu, cũng không có gì không hài lòng. Chỉ cần cùng một chỗ với Mộ Dung Tả Ý thì là ngày ngày màn trời chiếu đất hẳn cũng vui vẻ chấp nhận.

“Người đi tìm chút gỗ nhóm lửa, ta đi xem có thể bắt vài con cá không.” Mộ Dung Tả Ý chọn một chỗ có suối dừng lại, vừa nhảy xuống ngựa vừa nói với Tư Diệc Hành.

Đến lúc Mộ Dung Tả Ý cầm hai con cá trở về thì thấy tình cảnh là: Một đồng cảnh cây cao cao, thế nhưng chỉ thấy khói không thấy lửa, Tư Diệc Hành hai tay đều là bùn và tro đen, trong ánh mắt cũng đã mờ mờ, xem ra bị khói hun không ít.

Mộ Dung Tả Ý chợt hiểu ra, nếu không phải đang cầm cá trong tay, hẳn nhất định nhịn không được mà vỗ một cái vào đầu. Sao hắn lại không nhớ tới mà để Tư Diệc Hành đi nhóm lửa, chỉ sợ đại công tử này cả đời còn chưa nhìn thấy người khác nhóm lửa bao giờ.

Có điều, hình dạng ngốc nghếch hiếm thấy của Tư Diệc Hành thật sự là khả ái. Mộ Dung Tả Ý nhịn xuống sự thôi thúc muốn cười, đem cá ném xuống đất nhanh chóng chạy lên tiếp tay ứng cứu.

“Ta chưa từng làm việc này, trước đây đều có người đi theo ta, ta không cần phải tự động tay.” Tư Diệc Hành lẩm bẩm giải thích, nghĩ mình thực sự rất ngốc.

Nhìn Tư Diệc Hành chân tay luống cuống, Mộ Dung Tả Ý không nhịn được nữa cong khóe môi lên. Sau khi cởi ra mặt nạ băng lãnh cao ngạo xa cách ngàn dặm, Tư Diệc Hành đôi khi thực sự là ngốc đến đáng ngăm nhìn, đơn thuần tới thú vị.

“Không sao, ta dạy người là được.”

“... cảnh cây này ẩm quá, căn bản là không đốt được, chỉ ra khói thôi, phải tìm cái nào khô ráo mới được. Còn nữa, không nên chất đống ép chặt như thế, phải chừa chút khe hở, có chỗ cho không khí đi vào thì lửa mới bùng lên được...” Mộ Dung Tả Ý một mặt thì nói, một mặt thành thạo nhóm lửa.

Bóng đêm dần dần dày đặc lên, sao đầy trời lóe ra quang mang, khiến bầu trời có vẻ sâu mà cao xa.

“Người có muốn đi tắm một chút không? Khe suối đó nước rất trong, cũng không quá lạnh.” Ăn uống xong, Mộ Dung Tả Ý thuận miệng bảo Tư Diệc Hành.

Mộ Dung Tả Ý vừa thốt ra lời, hai người hầu như đồng thời nhớ tới tình cảnh lần đầu gặp mặt. Tư Diệc Hành nhất thời đỏ mặt, lúng túng không biết làm gì, cũng không dám nhìn lại Mộ Dung Tả Ý.

Thấy dáng vẻ Tư Diệc Hành xấu hổ lúng túng, Mộ Dung Tả Ý nhịn không nổi cười rộ lên. Thấy Mộ Dung Tả Ý cười mình, Tư Diệc Hành dừng chân một chút, oán hận liếc xéo hắn một cái rồi xoay người bỏ đi.

Mộ Dung Tả Ý hơi giật mình, bỗng nhiên ngưng cười.

Nhìn bóng lưng mảnh mai của Tư Diệc Hành dần dần mờ nhạt, trong đầu Mộ Dung Tả Ý tràn đầy dáng dấp lúc nảy của Tư Diệc Hành: vừa nảy Tư Diệc Hành liếc hắn một cái, ánh mắt như quả trách như giận dữ, đồng thời mi tiêm (lông mày nhọn mảnh) hơi hất lên, xuất hiện hai cái lúm đồng tiền, thần thái lúc cười nhẹ dĩ nhiên là động nhân không ngờ... Bỗng nhiên hắn lại nghĩ tới, vừa nảy lúc Tư Diệc Hành nghiêng đầu, vành tai hơi mỏng của hắn bị hỏa quang ánh lên thành sắc ửng đỏ.

Trong nháy mắt, Mộ Dung Tả Ý thấy cổ họng hơi khô, mà đầu đó trong lòng dường như bị ánh mắt nhẹ nhàng vừa rồi đụng chạm một chút, có một tư vị khó nói.

Tắm rửa xong, mái tóc ẩm ướt của Tư Diệc Hành phủ lên vai, tại bên cạnh đồng lửa ngồi xuống, lẳng lặng ngưng mắt nhìn ngọn lửa bập bùng.

“Sao không lau khô tóc?” Mộ Dung Tả Ý ngồi xuống bên cạnh hắn, một mặt hỏi một mặt tìm khăn sạch đưa cho Tư Diệc Hành.

Tư Diệc Hành tiếp nhận khăn lau đầu, kết quả mái tóc dài vốn đang phủ xuôi xuống vai bị hắn làm cho rối rung lên.

“Quên đi, để ta làm cho.” Mộ Dung Tả Ý thực sự không thể ngồi nhìn Tư Diệc Hành ngược đãi tóc mình được nữa, trực tiếp đưa tay tiếp nhận công việc, ôn nhu thay hắn lau khô tóc. Tư Diệc Hành đảo mắt, yên lặng nở nụ cười. Sự ôn nhu của Mộ Dung Tả Ý, mỗi lần đều khiến đáy lòng hắn dâng lên ngọt ngào. Mà ngọt ngào đó, càng lúc càng khiến trái tim hắn bị cầm tù thêm sâu. Ôn nhu của nam nhân này là thứ duy nhất kiếp này hắn yêu say đắm, vô luận là thượng cùng bích lạc hay hạ lạc hoàng tuyền (giống như lên thiên đàng hay xuống địa ngục), chân trời góc biển, hắn sẽ vẫn theo đuổi người này, tuyệt đối không buông tay.

“Có mệt không?” Mộ Dung Tả Ý lau khô tóc thay Tư Diệc Hành, lại chải vuốt thật gọn, lúc này mới ngồi xuống cạnh đồng lứa dịu dàng hỏi.

Tư Diệc Hành lắc đầu, ngưng mắt nhìn người bên cạnh, Mộ Dung Tả Ý cũng nghiêng đầu nhìn hắn. Trong bóng đêm, đôi mắt Tư Diệc Hành trong suốt sâu thẳm, lóng lánh như sao trên trời, ngọn lửa bập bùng nhẹ nhàng phác họa nên những đường cong duyên dáng trên gương mặt hắn, mà đôi vai hắn mỏng manh, trong bóng đêm trong trẻo nhưng lạnh lùng, hiện ra vài phần cô tịch.

Bị rơi vào nhãn thần thâm tình mê mẩn của Tư Diệc Hành, Mộ Dung Tả Ý trong lúc nhất thời có hơi thất thần, quên mất phải rời mắt đi.

Ánh mắt hai người cứ dây dưa, trong không khí mờ mịt một loại nhu tình dịu dàng mà bí ẩn.

Đồng lửa phát sinh một tiếng vang ‘lép lép’, Mộ Dung Tả Ý tức khắc tỉnh táo lại, cuống quýt quay đầu đi, thấy trên mặt hơi nóng. Cởi cởi lửa, nóng lòng muốn đập tan bầu không khí xấu hổ, Mộ Dung Tả Ý tìm lời “Người thực sự rất đẹp, nếu như không băng băng lạnh lạnh như vậy, ta nghĩ không ai không thích người.”

“Vậy người có thích ta chút nào không?” Tư Diệc Hành yếu ớt hỏi.

Nghe Tư Diệc Hành hỏi hàm chứa khát vọng cùng thâm tình nồng đậm, Mộ Dung Tả Ý đột nhiên bị thôi thúc muốn gật đầu. Thế nhưng, do dự trong chốc lát, Mộ Dung Tả Ý lại nhẹ nhàng lắc đầu, đồng thời lúc đó ánh mắt và thần thái đầy yêu thương đột nhiên biến mất, trở nên buồn bã ủ dột.

Mộ Dung Tả Ý biết bản thân quá lý trí quá bình tĩnh, vậy nên rất khó có loại cảm giác bị kích động. Hắn không phải một người vì nhất thời mê hoặc mà phóng túng bản thân buông lời hứa hẹn.

Yêu phải người như hắn, kỳ thực hắn là rất không may mắn. Nếu là người khác, dưới loại bóng đêm này, dưới bầu không khí này, đối mặt với ánh mắt thâm tình của một người mỹ lệ như Tư Diệc Hành, hắn là sẽ không như hắn đi chọn việc cự tuyệt.

“Người đi ngủ trước đi, nửa đêm ta sẽ gọi người, sau đó ta ngủ là được.” Mộ Dung Tả Ý phá vỡ sự yên lặng, dời đi trọng tâm câu chuyện.

“Được.”

“Người dựa vào người ta, thoải mái một chút.”

Mộ Dung Tả Ý tỏ ý muốn Tư Diệc Hành dựa vào người mình nghỉ ngơi, Tư Diệc Hành nghiêng thân thể, tựa vào vai Mộ Dung Tả Ý, lặng lẽ nhìn bóng đêm, không nói một lời.

“Người ngoại trừ luyện võ thích làm gì?” Mộ Dung Tả Ý nhàn nhàn hỏi.

“Thích làm cái gì? Ta không có việc thích làm... Ta không biết có chuyện gì có thể làm được. Từ lúc ta hiểu chuyện, mọi thời gian ta có đều dùng để luyện võ và đọc sách. Cha ta không cho ta làm việc khác, nói như vậy sẽ phân tâm.” Tư Diệc Hành thuận miệng trả lời.

“Vậy mẫu thân người thì sao?” Mộ Dung Tả Ý không nhịn được hỏi.

Cuộc sống như vậy đối với một hài tử mà nói thật có chút tàn khốc, dù là phụ thân Tư Diệc Hành đối với nhi tử quá mức nghiêm khắc, lẽ nào mẫu thân hắn cũng không yêu thương nhi tử mình sao?”

“Nương ta mất sớm... Lúc bà chết ta tuyệt không thấy thương tâm. Từ nhỏ ta chỉ biết bà là mẫu thân, thế nhưng bà chưa bao giờ tới gần ta, nhãn thần nhìn ta cũng giống y như bọn Tùng Kinh, bình thường ta một tháng không gặp bà lấy một lần... Ta không cảm thấy việc có bà và không có bà có gì khác nhau.”

Thanh âm Tư Diệc Hành càng lúc càng thấp, dần dần biến mất, thân thể cũng trượt dần vào lòng Mộ Dung Tả Ý.

Mộ Dung Tả Ý đưa tay vòng qua vai Tư Diệc Hành, để hắn ở ngã vào lòng mình ngủ cho thoải mái một chút. Sau đó, hắn cúi đầu, mang theo một sự trù mên khó hiểu, lẳng lặng dừng mắt tại nam tử trong lòng.

Thảo nào Tư Diệc Hành lại yêu hắn, vì người này kỳ thực là một hài tử quá mức cô độc, khát vọng sự ấm áp khiến thân thể không khỏi bị mình hấp dẫn.

Nơi cao không thắng được lạnh, cảm giác được mọi người ngưỡng mộ chưa chắc đã tuyệt vời. Tâm linh tịch mình cũng cảm tình nhạy cảm khiến người cô độc như hắn so với bất cứ ai còn khát vọng ôn tình hòa ái hơn, thế nhưng bề ngoài kiên cường lạnh lùng cùng thân phận của hắn mạnh mẽ ngăn trở những người khác tiếp cận hắn... Không ai dám gần gũi hắn, người hắn gặp, không phải kính hắn như thần thì cũng sợ hắn như ma quỷ, đến sự yêu thương của người thân cũng không có được.

Bản thân có lẽ là người thứ nhất tới gần Tư Diệc Hành, cho người này sự ấm áp của con người, không coi như thần, cũng không nghĩ là quỷ, chỉ là chính Tư Diệc Hành mà thôi. Vậy nên, đã cô độc lâu lắm, lạnh lẽo lâu lắm, Tư Diệc Hành mới có thể đơn giản như vậy bị đắm chìm trong ôn nhu của hắn, mới không cách nào không chế mà yêu hắn, đem mọi tình cảm có được đặt hết vào hắn.

Địu dàng tới gần như yêu thương, Mộ Dung Tả Ý không nhịn được nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của Tư Diệc Hành.

Bánh cúc hoa này ngọt, Mộ Dung Tả Ý hình như không thích ăn đồ ngọt lắm, quên đi. Hay là mua cái này, có nhân là vừng muối tiêu, hắn hẳn sẽ thích. Tư Diệc Hành đứng ở trước hàng bánh, tỉ mỉ nghiên cứu xem nên mua loại bánh nào.

Ngày hôm qua bọn họ tới Lạc Châu, Mộ Dung Tả Ý nói ngày hôm nay muốn đi viếng thăm Lạc Châu đại hiệp Tất Thận Hưng. Tư Diệc Hành thân phận có chỗ khó xử, đi theo không hay. Mộ Dung Tả Ý để hắn đi dạo phố, tiện mua luôn chút bánh mang về.

Chọn được bánh ngon xong rồi, Tư Diệc Hành để hỏa kế (người làm mướn trong cửa hàng) gói lại dùm hắn. Nhìn bánh trong tay, Tư Diệc Hành nhẹ nhàng nở nụ cười.

Hắn biết là Mộ Dung Tả Ý vẫn đang chờ Tùng Kinh và Di Hòa đuổi theo tìm được hắn, sau đó đem hắn giao lại cho hai người kia chiếu cố. Thế nhưng, Mộ Dung Tả Ý không biết có nghĩ tới không, Tùng Kinh và Di Hòa dù có đuổi tới, thấy hắn cùng Mộ Dung Tả Ý một chỗ, bọn họ cũng không phải ngốc, hẳn định sẽ không lộ diện. Mộ Dung Tả Ý cẩn thận mấy cũng có sơ suất, dĩ nhiên hoàn toàn không ngờ tới điểm này. Có phải cái này gọi là tổ trí giả thiên lự, tất hữu nhất thất không nhỉ? (tức là thông minh nghìn lần cũng phải có một lần sai)

Tiểu ý bên môi Tư Diệc Hành lại càng thêm đậm.

7. Chương 7

Mấy ngày nay hắn cùng Mộ Dung Tả Ý ở chung rất tốt. Tính tình Mộ Dung Tả Ý ôn nhu bình thản, mà hắn, sự tùy hứng cùng ngang ngược của hắn căn bản không xuất hiện trước mặt Mộ Dung Tả Ý. Không cần phải dùng hết sức kiềm chế hay miễn cưỡng, chỉ cần thấy người kia, tự nhiên hắn sẽ vì người đó mà bày ra phương diện tốt nhất của bản thân, căn bản không cần chút gắng gượng nào. Hắn trở nên thích cười hơn, cởi mở hơn, cũng bình hòa hơn. Đây là sức mạnh của tình yêu, có thể dễ dàng cải biến một con người.

Mua bánh xong, Tư Diệc Hành từ trong cửa hàng đi ra. Lúc này, vừa vặn có mấy người đeo đao mang kiếm đi qua hắn. Mấy người này vừa nhìn đã biết là người trong võ lâm. Tư Diệc Hành liếc bọn họ một cái, thu hồi ánh mắt, đứng ở tại chỗ suy nghĩ nên quay về quán trọ hay đi mua thêm chút đồ nữa.

Không lâu sau, cuộc đối thoại của mấy người kia bay tới tai hắn.

“Ai, đại công tử Mộ Dung thế gia muốn thành thân, tin này người làm sao mà biết được? Căn bản không có chút phong thanh nào a.”

“Ngày hôm qua ta gặp được nhị thiếu gia của Nam Cung gia, là chính miệng hắn nói cho ta biết, tuyệt đối không phải giả. Ta phải nhanh nhanh trở về nói cho sư phụ, sớm chuẩn bị lễ vật đưa tới để thể hiện thành ý của chúng ta... Ai, ta với người giao tình tốt, ta mới nói cho người. Người cũng mau về nói cho cha người đi, nghe Nam Cung thiếu gia nói chỉ sợ tháng sau sẽ phát thiệp rồi.”

“Không biết bên nhà gái là ai?”

“Ta hỏi rồi, người tuyệt đối không đoán được đâu, là Dịch Nhu Tâm. Nghe nói việc hôn nhân này được định từ nhỏ, vẫn chưa nói ra chính thức, có lẽ là đợi thành thân mới nói.”

“Số Mộ Dung Tả Ý thật may, Dịch Nhu Tâm là mỹ nhân nổi danh, ai, chúng ta không có được phúc khí như vậy.”

Mấy người kia vừa bàn luận vừa đi xa dần, còn Tư Diệc Hành thì như bị sét đánh đứng tại chỗ, tứ chi tê liệt, hoàn toàn không thể nhúc nhích, trong đầu chỉ quanh quẩn những lời vừa mới nghe được: ‘Đại công tử Mộ Dung gia muốn thành hôn.’

Mộ Dung Tả Ý sắp thành hôn? Hắn muốn cùng một nữ tử kết phát chẩm tịch, sau đó sinh nhi dục nữ, huê thủ bạch phát. Mà mình, mình sẽ lập tức mất đi hắn.

(kết phát chẩm tịch là kết tóc nằm cùng một chiếu, sinh nhi dục nữ là sinh con trai nuôi con gái, huê thủ bạch phát là nắm tay nhau tới lúc đầu bạc)

Trái tim Tư Diệc Hành đau đớn sâu sắc như bị một con dã thú cắn, khiến cho tiên huyết đầm đìa, đau nhức tới tận tâm phế.

Ấm áp ngọt ngào mấy ngày nay như là mộng. Mà lúc này đây, mộng thì phải tỉnh, hắn đã không còn cơ hội khiến Mộ Dung Tả Ý yêu hắn nữa. Trời cao đối xử với hắn sao mà cay nghiệt, chỉ cho hắn một chút thoải mái ngắn ngủi như thế, rồi vĩnh viễn cướp đi Mộ Dung Tả Ý từ bên người hắn. Còn hắn, không có chút năng lực nào để phản kháng.

Tư Diệc Hành biết, với tính tình Mộ Dung Tả Ý, hắn nếu cưới thê tử, nhất định sẽ đối với nữ tử kia rất tốt, chắc chắn không làm ra chuyện gì có lỗi với nàng. Còn mình, sẽ thật sự vĩnh viễn mất đi hắn, thậm chí, có khả năng mãi mãi cũng không còn được gặp lại hắn nữa.

Vốn hắn cho rằng bản thân vẫn còn chút hy vọng, hiện tại mới biết, nguyên lai hy vọng chỉ là ông trời lừa gạt hắn, cho hắn hy vọng giả dối để hắn càng rơi sâu vào vực sâu thống khổ.

Tư Diệc Hành cắn mạnh môi dưới, bên môi vì dùng sức quá đà mà nhẹ nhẹ chảy máu tươi, nhưng hắn không chút nào cảm thấy đau đớn, bởi vì tuyệt vọng đã sớm khiến cho cảm giác của hắn chết lặng.

Như người mộng du Tư Diệc Hành quay trở lại quán trọ, đi vào phòng, lúc này mới phát hiện Mộ Dung Tả Ý đã về, đang ở trước giường thu thập đồ đạc.

Mộ Dung Tả Ý nghe cửa phòng mở, quay đầu lại nhìn lướt qua, thấy người vào là Tư Diệc Hành. Hắn hoàn toàn không lưu ý tới thần tình của Tư Diệc Hành, quay đầu lại vừa tiếp tục thu dọn đồ vừa nói “Tư Diệc Hành, ta có việc phải lập tức về nhà, không còn thời gian cùng người nữa. Chỗ này là bốn trăm lượng bạc, người cầm trước đi, đừng chạy loạn lên, ở chỗ này chờ, ta tin không đến vài ngày bọn Tùng Kinh sẽ tìm được người...”

Đúng rồi, hắn phải về, hắn muốn đi cưới cái cô Dịch Nhu Tâm kia, muốn ly khai mình, từ nay về sau mãi không gặp mình nữa.

Tư Diệc Hành tuyệt vọng nhìn bóng lưng Mộ Dung Tả Ý. Lúc này Mộ Dung Tả Ý gần trong gang tấc, thế nhưng, giữa bọn họ xa cách như thiên nhai (chân trời). Qua ngày hôm nay, bọn họ sẽ không gặp nhau nữa. Không mất quá nhiều thời gian Mộ Dung Tả Ý sẽ quên hắn, sau đó vĩnh viễn không nghĩ tới nữa.

Hắn không cần kết quả như vậy, hắn không cam lòng chịu số phận như thế, không cam lòng kết thúc tình yêu say đắm của mình như vậy, không cam lòng cứ thế mất đi người kia... Hắn có thể vì người này mà cải biến tác phong hành sự của mình, cải biến sự tùy hứng của mình, thế nhưng nếu như cải biến như vậy cũng không thể giúp hắn lưu lại người đó, hắn thà rằng quay về với phương pháp của mình.

Dù là Di Hòa nói có đúng, miễn cưỡng Mộ Dung Tả Ý sẽ chỉ làm kết quả càng tệ đi ... Thế nhưng, nếu như ôn nhu thuận theo chỉ có thể là mở lớn mắt nhìn người kia bỏ đi, hắn thà rằng mạo hiểm cưỡng ép để giữ lại.

Không làm gì cả để chống lại số phận thì không phải cách làm của Tư Diệc Hành.

Tư Diệc Hành từng bước một bước tới phía sau Mộ Dung Tả Ý, không hề chớp mắt nhìn mái tóc đen dài, bờ vai vững chắc... Ánh mắt dần dần vì tuyệt vọng đau xót mà biến thành nóng rực cuồng bạo như lửa, còn có một sự tuyệt nhiên liều lĩnh.

“Người làm sao vậy?” Mộ Dung Tả Ý đối với sự trầm mặc của Tư Diệc Hành thấy có chút kì quái, vừa mới quay đầu hỏi một câu đã bị Tư Diệc Hành giơ tay điểm trúng huyệt đạo. Mộ Dung Tả Ý đỡ ra ở đó, vừa sợ vừa nghi, nhưng đến một chữ cũng không nói được. Lúc này, đến á huyết của hắn cũng đã bị Tư Diệc Hành phong bế.

Kinh nhu không gì sánh được đem Mộ Dung Tả Ý đặt lên giường, Tư Diệc Hành ngưng mắt nhìn hắn.

“Từ nhỏ ta muốn cái gì sẽ có cái đó, nhưng lại không có gì là do tự ta muốn cả. Người là người ta nguyện ý bỏ tất cả để đổi lấy, nhưng lại không thêm để ý đến ta một chút nào... Ta vốn cho rằng mình còn hy vọng, ta nguyện ý vì người mà thay đổi tất cả, nguyện ý thần phục người. Thế nhưng, người lại muốn thành hôn... Một khi người muốn cái nữ nhân kia, ta sẽ vĩnh viễn mất đi người. Ta biết người vẫn không hề yêu ta, người rất nhanh sẽ quên ta. Ta cam tâm... Ta không muốn loại kết quả như vậy.”

“Ta không muốn kết quả như vậy, cách của ta có lẽ sai, dù sẽ làm người hận ta suốt đời... thế nhưng, so với việc người bỏ đi, sự tình còn tệ hơn...” Tư Diệc Hành chậm rãi cõng y phục Mộ Dung Tả Ý ra, đồng thời cúi đầu nỉ non, ngữ khí bình tĩnh làm cho người ta kinh hãi cuồng loạn.

Tư Diệc Hành nói dứt quãng khiến Mộ Dung Tả Ý bừng tỉnh đại ngộ, hiểu rõ sự tình sai ở chỗ nào.

Nhất định Tư Diệc Hành nghe tin đại công tử Mộ Dung gia muốn thành thân, chịu phải đả kích quá lớn, mới kích động như thế. Hắn cũng vừa mới nghe được tin này cho nên mới muốn nhanh về nhà. Thế nhưng mấu chốt của vấn đề là: Người muốn thành thân cũng không phải hắn a. (=)) thảm quá, nhưng muộn rồi anh ạ)

Việc hôn nhân này là cha hắn dành cho Kinh Diễm. Mộ Dung Kinh Diễm mới là đại công tử chính tông Mộ Dung gia, còn hắn là Mộ Dung nhị nhi tử, nhỏ hơn Kinh Diễm hai tuổi, căn bản không phải là trưởng tử. Chỉ là Mộ Dung Kinh Diễm như trẻ con thích làm nũng lại thích giả bộ ngây thơ, còn hắn lại trầm ổn ung dung, người không biết nhìn thấy cho rằng Kinh Diễm là đệ đệ.

Hơn nữa Mộ Dung Kinh Diễm ngoại trừ ở ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt gây sự rắc rối thì cái gì cũng không quan tâm, vậy nên mọi việc của Mộ Dung gia đều do hắn xử lý chu toàn, vậy nên người ngoài càng cho rằng hắn mới là trưởng công tử của Mộ Dung gia. Người của Mộ Dung sơn trang lại nghĩ cũng không cần phải giải thích chuyện này, để kệ cho mọi người hiểu lầm. Mộ Dung Tả Ý trăm triệu lần không ngờ cái việc hiểu lầm này lại hại hắn thế thảm.

Mộ Dung Tả Ý liều mạng nháy mắt (=))))))))))))), muốn giải thích toàn bộ sự tình với Tư Diệc Hành, thế nhưng hết lần này tới lần khác một chữ cũng không nói ra được, mà Tư Diệc Hành căn bản cũng không nhìn tới thần sắc của hắn, chỉ thông thả mà kiên quyết cõng ra toàn bộ y phục của hắn.

Tư Diệc Hành nhẹ nhàng vuốt ve da thịt của Mộ Dung Tả Ý, thân thể ấm áp biết bao, cái độ ấm khiến hắn khao khát. Mà lồng ngực này, vừa rộng vừa vững chắc, nhất định có thể cho bất cứ ai một cái ôm an toàn nhất. Thế nhưng tất cả điều này, có phải vĩnh viễn sẽ không thuộc về hắn một ngày?

Tham luyến âu yếm trong ngực Mộ Dung Tả Ý, bàn tay Tư Diệc Hành chậm rãi đi xuống tới tiểu phúc hạ (dưới bụng). Tiếp đó, hắn nhẹ nhàng cầm lên dục vọng mềm rũ, ôn nhu ma sát vài cái. Thế rồi Tư Diệc

Hành cúi đầu, hé miệng ra dịu dàng hàm trụ lấy nam tính của Mộ Dung Tả Ý, vụng về dùng đầu lưỡi cuốn lấy liếm lên bộ phận mềm mại bình thường.

Mộ Dung Tả Ý bị hành động của Tư Diệc Hành làm cho ngạc nhiên, đến phần nộ cũng quên mất, trên mặt nhể chút ửng hồng, thân thể càng cứng ngắt như tảng đá.

Tư Diệc Hành sao có thể làm như vậy? Cái bộ phận bí ẩn kia đến chính hắn còn rất ít khi đụng chạm, lúc này lại không chỉ bị Tư Diệc Hành xoa trong tay, còn ngậm vào miệng! Mộ Dung Tả Ý tuy rằng cực kỳ từng trải, thế nhưng đối với tình dục hắn so với Tư Diệc Hành cũng không nhiều nhận kinh nghiệm gì hơn. Tính tình bình ổn tới lạnh tĩnh như hắn đối với tình dục luôn luôn ít quan tâm, cũng không cảm thấy có cái gì nhu cầu. Vậy nên hắn không chỉ chưa từng cũng bất cứ kẻ nào làm chuyện này, đến bản thân tự làm cũng phi thường ít. Mộ Dung Tả Ý nghĩ thế nào cũng không ra có ngày dục vọng của hắn lại bị một nam nhân ngậm trong miệng mà mút liếm.

Cảm giác then ngược lại càng tăng lên sự nhạy cảm của các giác quan. Mộ Dung Tả Ý có thể cảm giác được vô cùng rõ ràng khoang miệng ấm áp ẩm ướt của Tư Diệc Hành bao vây lấy dục vọng của mình, đầu lưỡi ở chỗ dục vọng mẫn cảm bắt đầu cuốn lấy mà liếm... Không cách nào chống cự được khoái cảm từ chỗ nam tính nhạy cảm nhất kia truyền tới, thân thể Mộ Dung Tả Ý dần dần khuất phục dưới khát vọng tình dục, nam tính dục vọng cũng chậm chậm cứng rắn lên.

Mộ Dung Tả Ý chỉ cảm thấy bản thân dường như tiến vào trong nước, cả người vừa hư vừa nhuỷ, một chút khí lực cũng không có, thế nhưng có một chỗ hết lần này tới lần khác càng lúc càng cứng càng lúc càng thế, kiên nhẫn hỏa nhiệt như thể khối sắt mới ra lò. Mà mọi cảm giác của thân thể đều tập trung ở chỗ nguy hiểm dưới bụng kia. Đầu lưỡi vốn ấm áp của Tư Diệc Hành lúc này lại có vẻ mát lạnh, mỗi lần liếm qua chỗ trụ thân nóng rực cùng phía tiền đản nhạy cảm, đều khiến Mộ Dung Tả Ý thở gấp. Thế nhưng thoải mái qua đi, mang theo sự mát lạnh, thì hỏa nhiệt cùng nôn nóng lại càng thêm khó chịu.

(trụ thân là phần thân, còn tiền đản là phần đầu:”>)

Mộ Dung Tả Ý muốn lớn tiếng kêu lên, muốn né tránh loại dấn vật này, thế nhưng mãi không động đậy được, chỉ có thể bất lực nằm ở đó, nhẫn nại chịu sự giày vò của tình dục.

Nhả ra dục vọng trong miệng đã sung huyết cứng rắn, Tư Diệc Hành đau thương nở nụ cười. Sau đó, hắn cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên ngực Mộ Dung Tả Ý, đồng thời cỡi y phục của chính mình ra, bước lên giường.

Động tác kế tiếp của Tư Diệc Hành khiến Mộ Dung Tả Ý bởi vì kinh hãi mà đầu óc trống rỗng.

Tách xa hai chân ra, ngồi ngang qua người hắn, Tư Diệc Hành lại cầm lấy dục vọng đã cứng rắn sung huyết, nhâm vào nụ hoa ở giữa, chậm rãi ngồi xuống.

Nụ hoa chưa từng bị tiến nhập ngoan cường chống cự lại sự xâm phạm của dị vật, thế nhưng chủ nhân của nó thì không chút nào để ý, cứng rắn bức bách nó tiếp nhận. Rốt cục, nam tính cứng rắn biến đổi xâm nhập được vào trong, nụ hoa bị xé rách tuôn ra tiên huyết.

Thống khổ khiến mặt mày Tư Diệc Hành nhăn lại, thế nhưng hắn không chút để ý, cắn răng, dùng lực áp xuống phía dưới, có tiên huyết bôi trơn khiến dục vọng của Mộ Dung Tả Ý hoàn toàn tiến nhập vào thân thể Tư Diệc Hành.

Hạ thế bị xé rách so ra còn kém sự đau đớn của cỡi lòng tan nát. Tư Diệc Hành nhắm mắt lại, thâm nghĩ dùng sự đau đớn của thân thể để quên đi nỗi đau trong ngực. Hắn gần như tự ngược cổ sức đóng đưa eo, bộ lộ lên dục vọng của Mộ Dung Tả Ý.

Hắn cùng Mộ Dung Tả Ý rốt cục kết hợp thành nhất thể, hắn rốt cục cũng có được người này cho bản thân một lần, dù cho đây có thể là kỷ ức duy nhất hắn giữ được cho mình. Hắn không muốn Mộ Dung Tả Ý không vui, thế nhưng hắn càng không thể thử buông tay, hắn có khả năng làm, chỉ là tận lực giảm thiểu đi cảm giác nhục nhã của Mộ Dung Tả Ý mà thôi.

Từ mí mắt nhắm chặt của Tư Diệc Hành nước mắt chậm rãi chảy xuống.

Tại sao lại như vậy? Đầu óc Mộ Dung Tả Ý một mảng hỗn loạn, căn bản không cách nào tự hỏi, mà động tác tiếp theo của Tư Diệc Hành càng khiến hắn không có năng lực tự hỏi nữa. Từ chỗ kết hợp truyền đến khoái cảm so với kích thích vừa nãy càng làm cho người ta thêm nôn nóng. Hắn có thể cảm thấy dục vọng của mình bị gắt gao trói buộc trong dũng đạo ướt át nóng như lửa. Nội bích non mềm ẩm áp của Tư Diệc Hành cuốn trên cái cứng rắn của hắn, mỗi một lần lên xuống, dục vọng nam tính của hắn bị ma sát sản sinh ra khoái cảm khiến hắn run rẩy, mà tiền đ Sloan mẫn cảm mỗi lần thâm nhập, đều bị hoa tâm cực mềm mại cực chặt chẽ ôn nhu hôn lên, ma sát, càng khiến hắn hầu như chìm trong sung sướng.

Mộ Dung Tả Ý chưa bao giờ biết sắc dục có thể gây cho mình khoái cảm cuộn trào mãnh liệt cuồng dã như vậy. Sự thích thú vừa nãy khiến hắn vô pháp tự chế hóa ra chỉ là sự bất đầu, lúc này phóng túng dây dưa mới thực sự là cao trào.

Thân thể Mộ Dung Tả Ý căng ra, trong người như có lửa, sóng nhiệt từng đợt từng đợt đánh vào toàn thân hắn, cuối cùng tụ lại ở bộ vị nơi hạ thân bị chăm chú bao vây, khiến hắn tưởng đau khó nhịn. Thế nhưng, trong đau nhức khó chịu lại có loại sướng khoái trước nay chưa từng có. Đột nhiên, dòng nước phá tan đê, phun mạnh ra. Mộ Dung Tả Ý thổ hỗn hết, sa vào tuyệt đỉnh cao trào do phát tiết mang lại.

Trong thân thể đột nhiên tuôn ra nhiệt lưu khiến Tư Diệc Hành ngừng động tác. Nội bích thụ thương của hắn bị nhiệt lưu đó thiêu đốt đau đớn không gì sánh được, Tư Diệc Hành rốt cục nhịn không được thốt ra một tiếng rên rỉ, sau đó yếu ớt ngã lên người Mộ Dung Tả Ý.

Một lát sau, Tư Diệc Hành miễn cưỡng chống đỡ thân thể dậy, đưa tay giải khai huyết đạo của Mộ Dung Tả Ý.

“Người nếu như muốn giết ta thì cứ động thủ.” Tư Diệc Hành nhắm mắt lại, lạnh lùng nói.

Vào lúc quyết định làm việc này, hắn đã có chuẩn bị sẽ bị Mộ Dung Tả Ý giết chết. Hắn không quan tâm, thậm chí mong muốn được chết trong tay Mộ Dung Tả Ý. Như vậy, dù là bọn họ thực sự không có tương lai, hắn cũng đã định trước suốt một đời đều không thể quên được người này.

Mộ Dung Tả Ý trầm mặc không nói, chậm rãi đứng dậy chỉnh lý y phục. Lúc mặc y phục, hắn dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tư Diệc Hành thân thể vẫn xích lõa nằm trên giường. Trên mặt lệ ngân, trên môi có dấu răng, mái tóc dài rối tung, còn có tiên huyết hòa cũng vết tích tình dục do mình lưu lại giữa hai chân... Tất cả đều là chứng thực một cách sáng tỏ những chuyện vừa xảy ra.

Mộ Dung Tả Ý vạn lần không ngờ lần đầu tiên của mình lại phát sinh ở dưới tình huống như vậy, cùng một nam nhân như thế.

Giữa Tư Diệc Hành và hắn đã có quan hệ cực kỳ thân mật, bọn họ đều ở đâu đó trong sinh mệnh, in lên vết tích sâu đậm nhất. Hắn đã chiếm hữu nam nhân này, mà đồng thời với Tư Diệc Hành cũng là lần đầu tiên.

Bọn họ đều là lần đầu của đối phương, hắn đâu thể lừa dối bản thân vẫn không thèm để ý đến nam nhân kia?

Tư Diệc Hành đã đem tên của hắn khắc sâu vào trong lòng, in lên trên thân thể. Tư Diệc Hành hiểu hắn quá rõ, biết rằng giữa bọn họ phát sinh chuyện như vậy, với tính tình của hắn sẽ không cách nào coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, coi như không có việc gì mà đi cưới một nữ nhân... Vậy nên Tư Diệc Hành ép buộc hắn xâm phạm chính mình. Từ đó về sau, bọn họ lại tiếp tục dây dưa, rốt cục vĩnh viễn không có khả năng đoạn tuyệt. Bất kể sau này ra sao, hắn cuối cùng vẫn vĩnh viễn không quên được cái tên ‘Tư Diệc Hành’ và con người kia.

Phải đối xử với người này thế nào đây? Giết? Tư Diệc Hành nói nhẹ nhàng cỡ đó, hắn làm sao có thể giết được?

Mộ Dung Tả Ý cảm thấy một loại cảm giác bất lực sâu sắc.

Hắn đã chiếm hữu thân thể người này. Đối với nam nhân mà nói, chiếm hữu một nam nhân khác, loại rung động này kỳ thực càng khắc sâu cũng càng chấn động. Lý trí Mộ Dung Tả Ý luôn lãnh tính, xử sự quyết đoán, lúc này, hắn lại không biết nên đối đãi thế nào với người đã ép buộc hắn chiếm hữu chính mình.

Lần trước lúc Tư Diệc Hành bắt hấn về, nếu là lúc đó làm chuyện này, Mộ Dung Tả Ý khẳng định mình sẽ phần nộ nghĩ bị làm nhục, hấn nhất định sẽ căm hận Tư Diệc Hành, thậm chí sẽ muốn giết người kia... Bởi vì bất kể là ai ôm, hấn vẫn là thấy bị ép buộc.

Thế nhưng lúc này hoàn toàn không giống với lúc đó. Từ đầu tới cuối, hấn đối với Tư Diệc Hành chưa bao giờ sinh ra ý muốn giết. Cho dù vào lúc hấn cho rằng Tư Diệc Hành muốn cường bạo mình, hấn cũng không nghĩ tới muốn giết Tư Diệc Hành, huống chi, cuối cùng lại là hấn chiếm hữu Tư Diệc Hành.

Mộ Dung Tả Ý vô lực ngẩng đầu lên, điều càng làm cho hấn phiền não chính là, lúc phát sinh chuyện này, đối mặt với Tư Diệc Hành, hấn lại thấy hoang mang hơn là phần nộ, thương tiếc nhiều hơn tức giận.

Tâm tình của hấn đối với Tư Diệc Hành đã không còn như cũ. Mộ Dung Tả Ý không cách nào phủ nhận điểm này. Tư Diệc Hành vì hấn mà làm tất cả, hấn không có khả năng coi như chưa từng có chuyện gì phát sinh, Tư Diệc Hành si tình với hấn, hấn không cách nào coi thường. Xảy ra chuyện này, Tư Diệc Hành ở trong lòng hấn, đã không còn là một người xa lạ có thể quên dễ dàng nữa.

Phải làm nói thế nào với người này rằng chính mình kỳ thực cũng là lần đầu tiên.

Tư Diệc Hành gây cho Mộ Dung Tả Ý kinh hãi cùng chấn động, so với tưởng tượng còn lớn hơn.

Tất cả đều rối loạn

Mộ Dung Tả Ý phiền não xoa ấn đường.

Bản thân hận nhất bị ép buộc, hơn nữa, lại là trong chuyện như vậy. Thế nhưng vì sao Tư Diệc hành không khiến hấn có cảm giác nhục nhã... Lẽ nào, hấn đối với Tư Diệc Hành đã lơ mờ có chút tình cảm?

Mộ Dung Tả Ý âm thầm hỏi bản thân, nhưng không có đáp án. Hấn không khỏi thở dài một cái, đứng lên đi ra ngoài.

Nghe tiếng mở rồi đóng cửa, Tư Diệc Hành nhắm mắt lại lông mi run rẩy, hai giọt nước mắt lặng lẽ từ lông mi trượt xuống.

Di Hòa từng nói Mộ Dung Tả Ý ngoài mềm trong cứng, sẽ không tha thứ cho ai hiếp bức mình ... Nụ cười ôn nhu như vậy, nhân thân ôn nhu như vậy, sẽ không bao giờ được nhìn thấy nữa. Hấn không hối hận, hấn yêu người đó. Bảo hấn chán nản buông tay, bảo hấn cái gì cũng không làm chấp nhận số phận, đó không phải tính cách của hấn. Thế nhưng việc hấn làm có phải cũng là vô ích không?

Thế nhưng chỉ ít hấn biết Mộ Dung Tả Ý suốt đời đều không thể quên hấn. Có thể có kết quả như vậy, có lẽ, hấn cũng thấy thỏa mãn... Tư Diệc Hành cúi đầu vào gối, trên gối vẫn còn mùi hương của Mộ Dung Tả Ý, thế nhưng, có phải sẽ không bao giờ trở lại nữa?

Cửa bị đẩy ra, Tư Diệc Hành chậm chạp ngẩng đầu, lập tức kinh ngạc mở lớn mắt.

Mộ Dung Tả Ý bưng một chậu nước đi vào. Tuy rằng mặt hấn vẫn đang xụ ra, nhưng Tư Diệc Hành hầu như vui đến phát khóc. Mộ Dung Tả Ý không giết hấn, thậm chí cũng không phớt lờ bỏ hấn lại. Cho dù hành động kia không phải vì yêu hấn, chỉ là bởi vì tính tình của người này ôn nhu, hấn cũng không quan tâm.

Mộ Dung Tả Ý đem nước đặt cạnh giường, sau đó vắt khăn, lau thân thể giúp Tư Diệc Hành. Sắc mặt hấn tuy có thể nói là không dễ coi, thế nhưng động tác cũng nhẹ nhàng. Tư Diệc Hành si ngốc nhìn lông mi buông xuống cùng gương mặt không có biểu tình của Mộ Dung Tả Ý, ngoài tình tự chua xót khổ sở bị thương, còn có một tia ngọt ngào. Sự ôn nhu của Mộ Dung Tả Ý có phải chứng minh rằng hấn đối với mình kỳ thực cũng có chút tình cảm?

"Người có trách ta không?" Nhìn Mộ Dung Tả Ý trầm mặc không nói, Tư Diệc Hành thấp giọng hỏi.

Trách hấn sao? Mộ Dung Tả Ý cũng vô pháp trả lời vấn đề này.

Tất cả những điều Tư Diệc Hành làm, khởi nguồn cũng chỉ từ một chữ 'yêu'. Hơn nữa, bởi vì hấn nguyên bản là một người kiêu ngạo bốc đồng, tuyệt đối không để bản thân phải lo lắng tâm tình của người khác. Thế nhưng vừa nãy, cho dù trong lúc tâm trạng cực độ kích động bị thương, cho dù tính tình vốn kiêu ngạo

bị kích phát, Tư Diệc Hành vẫn chọn cách cực lực bảo hộ Mộ Dung Tả Ý, mà gây ra thương tổn thật lớn cho chính hắn.

Mộ Dung Tả Ý hiểu rõ trong đó ẩn chứa cái gì, chính là thâm tình si ái vô hạn. Hắn không thể tưởng tượng một nam nhân từ nhỏ duy ngã độc tôn như Tư Diệc Hành, sao lại cam tâm tình nguyện để bản thân bị một nam nhân khác chiếm hữu lấy tâm tình?

Mộ Dung Tả Ý chỉ biết là mình tuyệt đối không làm được như vậy. Tôn nghiêm của đàn ông cùng cá tính đầy lý trí khiến hắn không có khả năng vì tình cảm mà nỗ lực tất cả.

Tư Diệc Hành như vậy, hắn có thể trách sao? Thế nhưng, có thể không trách sao?

Tư Diệc Hành trước sau vẫn là bá đạo cùng ngang ngược. Tuy rằng hắn không phải lại dùng võ công cùng tư cách để áp chế hiếp bức mình, thế nhưng si tình của hắn cũng là một loại bá đạo. Cái người này, từ đầu đã yêu một cách ngang ngạnh, sau lại thâm tình cố chấp đều là vì muốn đem mình lôi kéo vào trong ái luyến của hắn... Hiện tại, lại không từ thủ đoạn thương tổn hắn cùng thương tổn mình, chỉ là vì không cho mình lộ khai.

Mộ Dung Tả Ý không thích không có cách khống chế sự tình, sớm đã quen tất cả mọi việc đều ở trong tay mình. Thế nhưng, Tư Diệc Hành lại là một biến lượng mình vô phát điều khiển. Nam nhân này gây cho mình rất nhiều phiền não, thâm tình bình tĩnh đều bị hắn phá vỡ, cuộc sống của mình bị hắn khuấy đảo rối rung lên. Hiện tại, thân thể đã không khỏi bị hắn kéo vào trong dòng suối mà mình vô pháp đoán trước vô pháp khống chế.

Không cách nào phân biệt cảm giác rắc rối phức tạp trong lòng, Mộ Dung Tả Ý ngược mắt lên, nhìn ánh mắt Tư Diệc Hành lẫn lộn sự cầu xin, bi thương, tuyệt vọng, chờ mong, còn có thâm tình vô hạn, hắn hoàn toàn không biết mình có thể nói gì, chỉ biết than nhẹ một tiếng, bưng chậu nước đi ra ngoài.

8. Chương 8

Tùng Kinh cùng Di Hòa đứng ở cửa quán trọ, thi thoảng lén lút nhìn vào bên trong.

Bọn họ kì thực đã sớm đuổi kịp Tư Diệc Hành, thế nhưng đúng như Tư Diệc Hành sở liệu, vừa thấy Mộ Dung Tả Ý cùng Tư Diệc Hành một chỗ, hai người cũng không phải ngốc, tự nhiên sẽ không lộ diện, chỉ là lặng lẽ đi theo một đường với họ.

Trên giang hồ tin tức truyền đi là nhanh nhất, vậy nên hai người họ đối với tin Mộ Dung đại thiếu gia muốn thành thân cũng biết cùng lúc với Tư Diệc Hành. Vừa nghe được tin này, hai người nhất thời tay chân luống cuống, lòng nóng như lửa đốt chạy tới nơi Mộ Dung Tả Ý cùng Tư Diệc Hành trọ lại. Thế nhưng tới cửa rồi, hai người không biết tình huống thực tế thế nào, đứng bắn khoăn nửa ngày, nghĩ đi nghĩ lại cũng không dám tùy tiện đi vào. Bọn họ đang trong thế khó xử, không đề phòng, lúc Mộ Dung Tả Ý vội vàng vàng từ trong quán trọ đi ra, liếc mắt liền thấy hai người bọn họ.

“Tùng Kinh, Di Hòa.” Thanh âm của Mộ Dung Tả Ý khiến Tùng Kinh cùng Di Hòa càng hoảng sợ, hai người thấy trốn đâu cũng không kịp nữa, đành phải ngoan ngoãn đi ra.

“Các người tới lúc nào vậy?” Nhìn khuôn mặt tươi cười đầy xấu hổ của hai người, Mộ Dung Tả Ý hồ nghi hỏi.

“Chúng ta, chúng ta...”

Di Hòa không giỏi nói xạo, lắp bắp mãi không ra câu nào.

Tùng Kinh nhanh chóng tiếp lời “Chúng ta ngày hôm nay mới đến, Mộ Dung công tử, thiếu chủ nhà chúng ta đâu?”

Vừa nghe đã biết là điều rồi, hai người này xem ra sớm đã theo bọn họ không biết bao nhiêu lâu, chỉ là không lộ diện mà thôi. Mộ Dung Tả Ý đột nhiên minh bạch chuyện nhẽ ra phải minh bạch từ lâu rồi.

“Các người...” Mộ Dung Tả Ý phiền muộn tới không nói ra lời, nếu hai người kia mà sớm xuất hiện thì chuyện gì cũng đã không xảy ra. Bây giờ nói gì cũng đều đã muộn, có điều bọn họ tới cũng tốt, lúc này hẳn thực sự không có tâm tình để chăm sóc Tư Diệc Hành, nhưng hẳn lại lo lắng cho người đó, giờ thì vừa vận giao cho bọn họ chiếu cố.

“Tả Ý.” Mộ Dung Tả Ý còn chưa mở miệng, chợt nghe một tiếng gọi cực kỳ êm tai, lập tức, một bóng người đỏ chót bỏ nhào vào trong lòng hắn

(hú hú, xuất hiện rồi đây!)

Ôm lấy Mộ Dung Tả Ý chính là một nam tử dung mạo cực kỳ hoa mỹ. Mày liễu như khói, mắt phượng hàm tình, trên dáng người cao thon là cẩm bào đỏ tươi ánh lên khiến da thịt vốn đã mịn màng trắng nõn như ngọc giờ lại càng trơn nhẵn như tuyết. Vẻ đẹp của nam tử này không giống với Tư Diệc Hành, Tư Diệc Hành đẹp như hoa nguyệt thanh lệ, còn hắn thì minh lệ chói mắt như diễm dương.

Người này không chỉ có dung mạo mỹ lệ không gì sánh được, hơn nữa trong thần tình cử chỉ còn có một loại phong vận vừa tiêu sái vừa quyến rũ. Một khi cười, hay giơ tay nhắc chân, đều mang theo lực mê hoặc không nói nên lời. Mà dịu dàng lưu chuyển trong ánh mắt trong suốt không gì sánh được, là sóng mắt vô cùng linh động, như vầng sáng của minh châu, lại giống mỹ ngọc hàm yên, khiến cho vẻ đẹp càng thêm phần thần vận đặc biệt thanh tú cùng quang thải lóng lánh như ngọc.

(mỹ ngọc hàm yên: yên là khói, chắc giống kiểu như thạch anh màu khói :”>)

“Kinh Diễm? Sao ngươi lại ở đây?” Mộ Dung Tả Ý vừa nghe thấy thanh âm vừa mềm vừa ngọt này, hẳn vốn định tránh đi lại lập tức vươn tay, đem người kia ôm vào lòng, đồng thời vui mừng vô hạn hồi.

“Ta tới đây nhiều ngày rồi, vẫn đang ở nhà Lộ Vân. Vừa nghe hắn nói ngươi đã đến đây, ta không biết có bao nhiêu kinh ngạc bao nhiêu vui mừng, ném hắn lại chạy tới tìm ngươi.”

Mộ Dung Kinh Diễm cười ôm lấy cổ Mộ Dung Tả Ý, êm êm dịu dịu nói.

Mộ Dung Kinh Diễm này cười giống như mặt trời rực sáng trên cao, chói chang chiếu xuống, kẻ khác không dám nhìn gần. Từng Kinh và Di Hòa tuy từ nhỏ đã nhìn quen dung mạo xuất sắc của Tư Diệc Hành, thế nhưng gặp Mộ Dung Kinh Diễm phong tư điêu duệ, phong thái như diễm quang bức nhân, đã sớm đứng ngây tại chỗ.

Mộ Dung Tả Ý khiêu khiêu mi, trong ánh mắt hiện lên vẻ sáng tỏ. Lộ Vân mà Kinh Diễm nói ắt hẳn là trang chủ nhà họ Lộ ở Lạc Châu, nghe nói trên giang hồ cũng có tiếng là tuổi trẻ anh tuấn lại có tài, sao lại quá không may đi mê Mộ Dung Kinh Diễm? Bản lĩnh lớn nhất của ca ca này là hấp dẫn nam nhân. Vô luận là loại nam nhân nào, chỉ cần hắn muốn, nhất định có thể câu dẫn được. Mà Mộ Dung Kinh Diễm lại thuộc loại người đa tình nhưng rất không chung tình, hắn rất dễ thích một người, thế nhưng cũng rất dễ thích những người khác, người như vậy động tâm thì dễ, si ái thì khó.

“Kinh Diễm, cha đã định ngày kết hôn cho ngươi rồi, ngươi sắp cưới vợ, có thể bớt phóng túng một chút có được không.” Mộ Dung Tả Ý ân cần khuyến cáo

“Tả Ý, từ nhỏ ngươi đã thích giáo huấn ta, sao bệnh đó đến giờ vẫn không chịu sửa? Người ta nửa năm nay không được thấy ngươi, khó khăn lắm mới gặp được, sao ngươi vừa nhìn thấy mặt đã lên giọng giáo huấn người ra rồi? Mọi người tình ta nguyện, ta lại không có ép buộc hắn lên giường với ta... Hơn nữa, ta cần bản là vì thể diện của cha mới đáp ứng chuyện thành thân, ngươi cũng không phải không biết, ta thích nam nhân hơn, không thích nữ nhân.”

Mộ Dung Kinh Diễm lườm Mộ Dung Tả Ý, ngữ khí thần thái thật là giống một tiểu hài tử bị tui thân đang hướng ca ca thương yêu mà làm nũng, làm cho người ta kim lòng không được thấy thương hại.

Mộ Dung Tả Ý cười cười, đang muốn mở miệng, thì thấy một nam nhân vội vàng từ xa chạy như bay tới.

“Kinh Diễm, ngươi... ngươi sao có thể tùy tiện cùng một nam nhân khác ôm ấp?” Nam nhân kia vừa nhìn thấy Mộ Dung Kinh Diễm bị Mộ Dung Tả Ý ôm vào lòng, nhất thời sắc mặt tái mét, trong lời nói toàn là

ghen tuông. Nhìn dáng vẻ của hắn, căn bản là muốn lập tức đem người trong lòng Mộ Dung Tả Ý cướp về.

“Ta thích ôm ai thì ôm, người không được xen vào.”

Mộ Dung Kinh Diễm liếc xéo người kia, đem toàn bộ thân thể dựa sát vào ngực Mộ Dung Tả Ý. Người nọ vừa tức vừa gấp, trên trán nổi cả gân xanh, miệng mở lớn mấy lần, cũng không dám nói gì

Trong lòng Mộ Dung Tả Ý thở dài, người này xem ra chính là Lộ Vân. Nghe đồn Lộ Vân cũng là một nhân vật lợi hại khôn khéo thạo đời, thế nhưng hôm nay gặp, cũng là bị Kinh Diễm chinh đồn thành phục phục thiếp thiếp, một chút dáng vẻ lợi hại cũng không có.

Đẩy nhẹ người trong lòng ra, Mộ Dung Tả Ý nỗ lực giơ tay lên, cực kỳ khó khăn chấp tay thi lễ với người nọ, lại cười nói “Tại hạ Mộ Dung Tả Ý, các hạ hẳn là Lộ Vân trang chủ nhà họ Lộ của Lạc Châu?”

“Mộ Dung công tử, tại hạ chính là Lộ vân. Ngưỡng mộ danh tiếng công tử từ lâu, hôm nay mới được gặp, thực sự là vận may ba đời.” Người nọ không nói chuyện với Mộ Dung Kinh Diễm nữa, lập tức đổi về thần thái trầm tĩnh trọng ổn, cũng chấp tay vi lễ, cùng Mộ Dung Tả Ý hàn huyên chào hỏi.

“Lời này thật là giả dối, ta không tin người thực sự muốn gặp hắn. Ta thấy người hiện tại rõ là hận không thể khiến hắn không còn tồn tại nữa.” Mộ Dung Kinh Diễm bĩu môi, cay nghiệt với Lộ Vân.

Lộ Vân đỏ mặt, cực kỳ xấu hổ xoa xoa tay, không biết nói gì nữa.

“Kinh Diễm!” Mộ Dung Tả Ý trách cứ nhìn Mộ Dung Kinh Diễm.

“Vốn là thế mà, không tin người cứ hỏi hắn.” Mộ Dung Kinh Diễm chớp chớp mắt, quay sang hướng Mộ Dung Tả Ý lộ ra một nụ cười hồn nhiên vô tội.

“Đúng đúng đúng, người đã nói thì không sai. Kinh Diễm, chúng ta về đi, nên ăn trưa thôi.” Lộ Vân nhanh chóng bày ra bộ mặt tươi cười, ôn nhu nói với Mộ Dung Kinh Diễm.

“Ta muốn nói chuyện với Tả Ý, người về một mình đi.” Mộ Dung Kinh Diễm lắc đầu.

“Kinh Diễm lúc ta đi, Hoàng thúc đã đem phù dung những hấp cách thủy trong bếp cho người, một chút nữa người về ăn là vừa. Người biết thứ đó nguội thì không thể ăn, hơn nữa một khi rời khỏi lửa cũng không thể đem hâm lại nữa.” Lộ Vân mau chóng đưa ra lý do.

(chẳng biết cái món phù dung những là gì nữa = = phù dung là sen còn những là rượu O.O)

Hai tay Mộ Dung Kinh Diễm vẫn còn vòng qua cổ Mộ Dung Tả Ý, đầu mày hơi nhíu, thần thái lúc bối rối rất là động nhân.

“Như vậy a, Tả Ý, người cùng ta về ăn cơm đi, ta nói cho người biết, phù dung những ăn rất rất ngon đó.”

Mộ Dung Tả Ý nhìn Lộ Vân đã xanh cả mặt, tràn đầy ghen tuông, nhin không được mỉm cười. Nhẹ nhàng nhéo mũi Mộ Dung Kinh Diễm, hắn ôn nhu nói “Người về với hắn trước đi, ta còn có một số việc phải làm, xong sẽ lập tức đi tìm người có được không?”

“Vậy cũng được, ta đi trước, tới đây cho ta hôn chút nào!” Nói rồi Mộ Dung Kinh Diễm tiến sát tới hôn lên mặt Mộ Dung Tả Ý.

Cái tình cảnh này rơi ngay vào trong mắt Tư Diệc Hành vừa đi tới, cường liệt đồ kị nhất thời làm sụp đổ lý trí của Tư Diệc Hành, hắn không chút nghĩ ngợi, đưa tay rút kiếm ra, một kiếm hướng tới Mộ Dung Kinh Diễm.

Mộ Dung Tả Ý thoáng liếc thấy kiếm của Tư Diệc Hành đã tới gần Mộ Dung Kinh Diễm, kinh hãi xoay người, mang theo Mộ Dung Kinh Diễm tránh sang một bên. Mộ Dung Tả Ý biết võ công Tư Diệc Hành rất cao, chính mình cũng không thể đảm bảo có thể tránh được một kiếm, vậy nên đồng thời lúc né sang, hắn tấn công vào chỗ phải đỡ, toàn lực tung ra một chưởng đánh về phía ngực Tư Diệc Hành.

Tư Diệc Hành thấy Mộ Dung Tả Ý xuất thủ, sắc mặt bỗng lạnh lẽo, đột nhiên thu kiếm, không tránh đi đứng tại chỗ, chỉ dùng đôi mắt sáng lẳng lẳng lạnh lùng nhìn Mộ Dung Tả Ý, dáng vẻ cam tâm chết trong tay hắn.

Mộ Dung Tả Ý kinh hãi, lại không thể thu tay, chỉ có thể tận lực lệch hướng đánh, một chưởng đánh lên trên xương ức. Tư Diệc Hành chịu một chưởng mạnh như thế lão đảo vài bước, nhin không được phun ra một ngụm máu. Mộ Dung Tả Ý đánh trúng, sốt ruột không nghĩ ngợi gì đẩy Mộ Dung Kinh Diễm trong lòng ra, phi tới đỡ lấy Tư Diệc Hành đang đơ đơ đưa đưa, một tay đặt lên ngực thay hấn vận khí điều tức.

“Người đang làm gì?” Mộ Dung Tả Ý không không chế được cảm giác lo lắng không thể điều khiển, trong thanh âm mơ hồ mang sự phẫn nộ.

Tư Diệc Hành đầu tiên là không phân trần gì đã hạ thủ với Mộ Dung Kinh Diễm, sau đó lại không có lý do gì bị thương trong tay hấn, hấn căn bản không thể hiểu Tư Diệc Hành rốt cuộc muốn làm gì.

Tư Diệc Hành không đáp, chỉ vẫn như trước dùng ánh mắt vừa không cam lòng vừa đau xót nhìn hấn.

9. Chương 9

“Kinh Diễm, người về cùng với Lộ Vân trước đi.” Mộ Dung Tả Ý tâm tư hỗn loạn, vô thức tránh đi ánh mắt của Tư Diệc Hành, ngược lại quay sang nói với Mộ Dung Kinh Diễm.

“Ừ.” Mộ Dung Kinh Diễm hiềm khi nghe lời như thế, ngoan ngoãn đi với Lộ Vân.

“Tùng Kinh, Di Hòa, các người mau dìu hấn vào nghỉ ngơi.” Mộ Dung Tả Ý gọi hai kẻ bị sự tình xảy ra liên tiếp chấn động tới ngay người.

Tùng Kinh và Di Hòa lúc này mới có phản ứng, vội vàng vọt tới, mỗi người một bên đỡ Tư Diệc Hành.

“Thiếu chủ, người thế nào rồi?”

“Người thích hấn có đúng không?” Tư Diệc Hành nhưng đẩy tay của hai thuộc hạ ra, gắt gao nắm lấy tay Mộ Dung Tả Ý không buông.

Nam nhân kia mỹ lệ động nhân như vậy, cử chỉ làm nũng cực kỳ tự nhiên, một chút cũng không khiến người ta nhìn thấy khó chịu, ngược lại thấy thưởng tâm duyệt mục (vui mắt, trong lòng tán thưởng). Mà Mộ Dung Tả Ý đối với hấn nuông chiều yêu thương cũng rõ ràng cùng tự nhiên như thế, thậm chí không tiếc vì hấn mà ra tay với mình. Vậy nên Tư Diệc Hành mới cố ý làm cho mình bị thương trong tay Mộ Dung Tả Ý, vì hấn rất sợ Mộ Dung Tả Ý sẽ bỏ đi với người kia... Mấy ngày nay ở chung khiến Tư Diệc Hành hiểu rõ cá tính Mộ Dung Tả Ý, hấn biết rõ, chỉ cần Mộ Dung Tả Ý đã thương hấn, sẽ không tuyệt tình bỏ hấn mà đi.

Tư Diệc Hành biết mình đang lợi dụng sự ôn nhu của Mộ Dung Tả Ý, thiện lương cùng lòng trách nhiệm ràng buộc hấn, có điều hấn không để ý thôi. Chỉ cần có thể lưu lại hấn, Tư Diệc Hành không ngại dùng bất kỳ thủ đoạn nào.

“Hấn là Mộ Dung Kinh Diễm.”

Mộ Dung Tả Ý không rõ mình vì sao phải giải thích, có lẽ, chỉ là không muốn thấy trong mắt Tư Diệc Hành mang sự bi thương khiến mình rất khó chịu.

“Hấn là đệ đệ của người?” Tư Diệc Hành bỗng ngẩng đầu, trong ánh mắt hiện lên một tia áy náy.

“Cũng không phải, hấn là ca ca của ta.” Mộ Dung Tả Ý không nhin được làm sáng tỏ.

“Ca ca?” Tư Diệc Hành kinh ngạc cực kỳ. Tùng Kinh và Di Hòa hai người cũng nhin không được mở lớn mắt nhìn Mộ Dung Tả Ý. Mộ Dung Tả Ý không phải là trưởng tử của Mộ Dung gia sao? Vì sao hấn lại nói Mộ Dung Kinh Diễm là ca ca hấn?

“Kinh Diễm mới là con trưởng, ta là đệ đệ, có điều hấn trời sinh thích làm nũng, tất cả mọi người đều nghĩ ta mới là lão đại, hơn nữa chuyện của Mộ Dung gia luôn do ta đứng ra, vậy nên mọi người đều nhận định

ta là con cả. Người trong nhà ta cũng lười giải thích, rất ít người biết chuyện này, chỉ có người nhà cùng với bằng hữu cực kỳ thân thích mà thôi” Mộ Dung Tả Ý giải thích về rất phiền muộn

“Mộ Dung đại công tử... muốn thành thân... kỳ thực là hấn?” Tư Diệc Hành lắp bắp nói không ra lời, nhớ tới tất cả những việc mình làm, nhất thời thấy xấu hổ vô cùng.

“Thật may người còn hiểu.” Mộ Dung Tả Ý nhin không được chế nhạo một câu, dừng một lúc, nhìn Tư Diệc Hành phía dưới xấu hổ đến hận không thể chui xuống đất cùng sắc mặt tái nhợt, nhin không được ôn nhu hỏi “Người thấy sao?”

“Ta không sao.” Tư Diệc Hành lấy tay lau đi vết máu, trả lời một cách không lưu tâm.

Mộ Dung Tả Ý không nói gì. Khiến Tư Diệc Hành bị thương là chuyện hấn vạn lần không ngờ tới. Cho dù động thủ trước là Tư Diệc Hành, cho dù chuyện hấn phản kích cũng chỉ là đương nhiên, cho dù hấn đã thương Tư Diệc Hành xong cũng không có bất cứ kẻ nào có lý do trách cứ hấn, thế nhưng nhìn thấy Tư Diệc Hành thổ huyết, Mộ Dung Tả Ý vẫn thấy áy náy cùng tự trách. Mà ngoài áy náy ra, khiến hấn ưu phiền chính là yêu thương cùng thương xót không thể xem nhẹ.

“Vậy là tốt rồi.”

Mộ Dung Tả Ý thở nhẹ ra. Tuy rằng hành vi của Tư Diệc Hành quá mức kích động, có điều biến cố bất chợt này coi như là ngoài ý muốn khiến cả hai bên bỏ đi được xấu hổ khôn kể, thái độ giữa hai người rốt cuộc tự nhiên lên.

“Các người dìu hấn vào nghỉ ngơi đi.” Mộ Dung Tả Ý nói với Tùng Kinh và Di Hòa. Hai người đáp ứng đỡ Tư Diệc Hành vào nghỉ, Tư Diệc Hành nhưng bình tĩnh nhìn Mộ Dung Tả Ý hỏi “Người đi đâu?”

“Người đi ngủ một lúc đi, ta phải đi gặp Kinh Diễm một chút.”

Tư Diệc Hành nhìn chằm chằm Mộ Dung Tả Ý, vẫn không chịu động chân.

Mộ Dung Tả Ý biết rõ ý tứ của Tư Diệc Hành, lo lắng từ nay sẽ để lại cho hấn nỗi sợ hãi. Bản thân quả thực vốn không có chủ ý này, chờ Tùng Kinh và Di Hòa lộ diện là có thể yên tâm ly khai. Thế nhưng hiện tại, đầu tiên là cùng nam nhân này có quan hệ rất thâm thiết, tiếp đó hấn lại bị thương ở trong tay mình... Lúc này, tư thế Tư Diệc Hành đứng thẳng không được tự nhiên cùng trên môi mơ hồ còn vết máu đều nhắc nhở Mộ Dung Tả Ý về tất cả những gì đã phát sinh. Gọi nhắc một cách rõ ràng như vậy, làm sao có thể khiến bản thân không nhìn tới sự tồn tại của Tư Diệc Hành mà ly khai hấn đây?

Thế nhưng, lúc này nếu không đi, chỉ sợ, hấn sẽ không đi được nữa. Mộ Dung Tả Ý mơ hồ có dự cảm không biết phải làm thế nào.

“Ta đi trò chuyện với Kinh Diễm, sẽ về sớm thôi.”

Rốt cục, Mộ Dung Tả Ý bị khuất phục trước ánh mắt thâm tình mà cố chấp của Tư Diệc Hành, thở dài nói lời bảo chứng. Tư Diệc Hành bởi vì thụ thương mà hai gò má tái nhợt cuối cùng cũng hiện lên chút màu sắc, quay sang nở một nụ cười hơi áy náy với Mộ Dung Tả Ý về mặt đang có chút phiền muộn, sau đó mới xoay người ngoan ngoãn vào trong quán trọ.

Nhà họ Lộ ở thành đông Lạc Châu, mặc dù lớn đến không tính được, nhưng cũng có vài phần khí thế.

Mộ Dung Tả Ý đến khiến Mộ Dung Kinh Diễm vẻ mặt vui mừng, Lộ Vân thì vạn lần không vui, nhưng ở trước mặt Mộ Dung Kinh Diễm thì một chút cũng không dám lộ ra, chỉ đành theo trước theo sau, không rời hai người một bước. Mộ Dung Kinh Diễm cũng mất hứng, giận dữ đuổi đi cái kẻ về mặt đầy cảnh giác phòng bị này, sau đó lôi kéo Mộ Dung Tả Ý vào phòng mình.

“Người không nói cho Lộ Vân người phải thành thân sao?” Mộ Dung Tả Ý hiếu kỳ hỏi.

“Nói cho hấn làm gì? Đó là chuyện của ta, với hấn có liên quan gì.” Mộ Dung Kinh Diễm nằm ở trên giường Tương Phi mềm mại, lười biếng trả lời, tiện tay nhón một quả ô mai đưa vào miệng.

(chẳng biết cái gì gọi là giường Tương Phi nữa O.O)

Thương cảm cho Lộ Vân, xem ra hấn ở trong lòng Kinh Diễm thực sự chẳng có mấy địa vị. Mộ Dung Tả Ý thăm than một tiếng.

“Đúng rồi, Tả Ý, ngày hôm qua cái người xinh như búp bê từ trong khách điếm đi ra muốn giết ta là ai vậy? Võ công hấn thật cao, ta vốn nghĩ người cũng khá, thế nhưng so với người ta, ai, quả thực còn kém rất xa... Nhưng hấn làm sao lại muốn giết ta a, vì ta hôn người một chút sao? Ghen tuông như vậy có hơi dữ tợn quá không? Ta là ca ca người, hơn nữa trước đây ta cũng hôn người vô số lần rồi, cho hấn biết, còn không đem ta hầm thành canh thịt...” Đột nhiên nhớ tới sự tình vừa nãy, Mộ Dung Kinh Diễm nhin không được quay sang Mộ Dung Tả Ý nhắc tới không thiếu việc gì.

“Hấn là Tư Diệc Hành.” Mộ Dung Tả Ý trả lời đơn giản.

“Tư Diệc Hành? Trời ơi, không phải là thiếu chủ Xích vân cung đấy sao?” Mộ Dung Kinh Diễm lập tức ngồi dậy.

“Chính là hấn.” Mộ Dung Tả Ý trả lời có chút cam chịu bất đắc dĩ.

“Tả Ý người thật là có bản lĩnh nha, bình thường ung dung thản nhiên, bỗng nhiên làm người ta kinh ngạc, đến nhân vật lợi hại như thế cũng bị người lừa được.” Mộ Dung Kinh Diễm về mặt ngưỡng mộ nhìn Mộ Dung Tả Ý, đôi mắt sáng trong suốt tràn đầy hứng thú.

“Người nghĩ ta giống người? Là hấn cứ quần lấy ta, ta cũng không có cách nào.” Mộ Dung Tả Ý tức giận đem nắm quả trong tay nhét vào miệng Mộ Dung Kinh Diễm.

“Mộ Dung Tả Ý, người đúng là tâm khẩu bất nhất (nghĩ một đằng nói một nẻo). Quần lấy người như thế, vì sao người trước đây không nhẹ nhàng giải quyết đi? Nếu người quả thực không muốn Tư Diệc Hành cứ quần quít lấy người, ta không tin người không thể tránh hấn.” Mộ Dung Kinh Diễm nhìn chằm chằm Mộ Dung Tả Ý, dùng một loại khẩu khí ‘ta biết hết’ để nói.

“Ta vốn không định để ý đến hấn, thế nhưng hấn cứ theo ta, ta lại không thể làm như không thấy. Hấn căn bản không biết chăm sóc bản thân, nếu như ta bỏ mặc hấn, cuối cùng vẫn không thể nhìn hấn chết đói. Tốt xấu gì thì cũng phải chờ thủ hạ hấn tới ta mới mặc kệ hấn được...” Mộ Dung Tả Ý có chút chột dạ giải thích.

“Coi như xong, người đối hấn chắc chắn có cảm giác đặc biệt. Thích một người thì mới lo lắng cho người đó. Tư Diệc Hành nếu chết đói mới thực sự là chuyện cười lớn nhất. Mộ Dung Tả Ý, so với người ta còn hiểu rõ người hơn, người căn bản chỉ là tìm cớ thôi. Được, cứ cho là người nói không sai, vậy nói ta biết, hiện tại thủ hạ của hấn đã tới, người vì sao còn không kiên quyết chia tay hấn đi? Vẫn còn muốn cùng một chỗ với hấn?” Mộ Dung Kinh Diễm tiến tới trước mặt Mộ Dung Tả Ý, liên tiếp hỏi.

“Hấn bị thương trong tay ta, ta sao có thể mặc kệ?” Mộ Dung Tả Ý tìm lý do thuyết phục chính mình.

“Thế nhưng người chỉ là phản kích lại, hơn nữa hấn căn bản là cố ý. Vả lại, hấn hiện tại có thủ hạ chăm sóc, người còn có cái gì phải lo nữa? Tả Ý thân yêu à, đó là vì sao? Phiền người cho ta một lý do có được không?”

Mộ Dung Kinh Diễm không buông tha hấn, tiếp tục truy vấn không ngừng.

Vì sao? Quái lạ, hấn đâu có biết vì sao? Nếu biết thì có lẽ đã không phải phiền não như thế rồi. Mộ Dung Tả Ý có chút nôn nóng đứng lên, không muốn cùng Mộ Dung Kinh Diễm thảo luận đề tài này thêm nữa.

“Không nói với người nữa. Sáng mai ta sẽ đi khỏi đây, người có muốn đi cùng ta không?”

“Quên đi, người ta đáng thương sắp phải nhập động phòng rồi, để ta tiêu dao thêm vài ngày nữa. Dù sao ta cũng sẽ về trước ngày thành thân.” Mộ Dung Kinh Diễm cười mỉm nằm xuống, trả lời một cách biếng nhác.

“Tùy người thôi, vậy ta về trước chờ người.”

“Vị Tư đại thiếu gia kia người định xử trí thế nào?” Mộ Dung Kinh Diễm cong khóe môi lên, nhàn nhàn hỏi.

“Ta trước tiên sẽ dẫn hấn đi khỏi đây, ở đây nhiều nhân vật vô lâm, vạn nhất có người nhận ra hấn sẽ xảy ra chuyện. Còn những chuyện khác, chờ vết thương của hấn lành rồi tính.”

Mộ Dung Tả Ý trả lời có chút không yên lòng, tâm tư bất giác bị phiêu tới bên người Tư Diệc Hành, trong thần sắc tự nhiên hiện ra vài phần hoang mang.

Đệ đệ luôn quyết đoán này cũng có lúc xuất hiện thần sắc bối rối, xem ra Tư Diệc Hành đối với hắn có ảnh hưởng không nhỏ chút nào nha. Mộ Dung Kinh Diễm đưa tay lên chống má, chớp mắt suy tư.

Tư Diệc Hành đối với Mộ Dung Tả Ý si tình ngẩn ngơ ai cũng có thể nhìn ra, mà Mộ Dung Tả Ý đối với Tư Diệc Hành, kỳ thực hình như cũng thế. Đệ đệ tính tình ôn nhu nhưng cũng rất khó động tâm này, bây giờ có phải thực sự duyên phận tới rồi không?

Nhìn bóng lưng Mộ Dung Tả Ý rời đi, Mộ Dung Kinh Diễm dựa vào gối trầm tư, bên môi tiểu ý càng lúc càng đậm.

10. Chương 10

Cửa quán trọ Mộ Dung Tả Ý ở, sáng sớm đã có bảy tám người. Bọn họ đều là những nhân vật có tên có tuổi trong giới võ lâm ở Lạc Châu, nghe Tất Thận Hưng nói Mộ Dung Tả Ý hôm nay rời đi, đều tới đây tiễn Mộ Dung Tả Ý.

“Mộ Dung công tử!” Tất Thận Hưng cao giọng gọi, mang theo người tới bên ngoài gian phòng của Mộ Dung Tả Ý, cũng không thấy có ai đáp lời.

Trong phòng, Tư Diệc Hành nghe bên ngoài có tiếng la hét ầm ĩ, chậm rãi từ trên giường ngồi dậy. Lúc này ở trong phòng chỉ có mình hắn.

Tùng Kinh đi tới loa mã thuê xe ngựa vẫn chưa về, Di Hòa đang ở phòng bếp giúp hắn sắc thuốc, Mộ Dung Tả Ý cũng vừa mới ra ngoài, không biết là đi làm cái gì.

“Mộ Dung công tử, người có ở trong không?” Tất Thận Hưng thấy không có tiếng trả lời, cửa lại khép hờ, thẳng tay đẩy cửa phòng ra. Hắn vào cửa thì vừa vặn đối mặt với Tư Diệc Hành đang từ trên giường ngồi dậy.

Tất Thận Hưng giật mình, đang muốn mở miệng hỏi, phía sau hắn có một người đột nhiên kêu lên, trong thanh âm tràn đầy kinh hoàng.

“Tư Diệc Hành!”

“Người là Tư Diệc Hành?!”

Tất Thận Hưng cực kỳ khiếp sợ, hầu như quát lên hỏi. Hắn nói khiến người phía sau toàn bộ nhảy dựng lên, tất cả đều rút đao rút kiếm, như thể gặp đại địch nhìn người trên giường. Thế nhưng mỗi người tâm trạng đều kinh nghi bất định: nam tử sắc mặt tái nhợt, trẻ tuổi xinh đẹp này, có thật là người trong lời đồn giết người vô số, ma đầu thủ đoạn độc ác?

“Không sai, ta chính là Tư Diệc Hành.”

Tư Diệc Hành lạnh lùng nhìn bọn họ. Cho dù hắn lúc này có thương tích trong người, những người này cũng không khiến hắn sợ chút nào. Lạnh lùng cười, Tư Diệc Hành chậm rãi xuống giường đối mặt với những người kia.

Nơi bí ẩn ở hạ thân đau xót khiến cử động của Tư Diệc Hành có chút chậm chạp, Tất Thận Hưng là nhân vật thế nào, nhất thời liền thấy bất thường. Hắn tỉ mỉ đánh giá Tư Diệc Hành, suy nghĩ xoay như chong chóng.

Sắc mặt Tư Diệc Hành tái nhợt, thần sắc tiêu tụy, ánh mắt vô thần, hơn nữa đến xuống giường hình như cũng rất gian nan. Xem ra không chỉ bị thương trong người, hơn nữa thương thể hình như không nhẹ. Bất luận là ai làm Tư Diệc Hành bị thương thì lúc này chính là cơ hội tốt để giết hắn.

Hơn nữa Tư Diệc Hành đơn thương độc mã, bên hấn thì người đông thể mạnh, nếu bọn hấn đồng thời xông lên, võ công Tư Diệc Hành có cao cường tới đâu chỉ sợ cũng bất lực. Nếu hôm nay có thể giết Tư Diệc hành, Lạc Châu bọn họ có thể dương danh vô lâm, từ nay về sau danh chấn thiên hạ, đến lúc đó, ai còn để ý bọn họ là ý đông mà thắng, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn?

Tất Thận Hưng tính toán chắc chắn xong, nhất thời dũng khí hào tráng lên không ít, giọng cười to “Tư Diệc Hành, dám tới Lạc Châu của chúng ta là chính người muốn chết. Người thủ đoạn độc ác, làm hại vô số đồng đạo của ta, lão thiên cũng không tha cho người, xem ra hôm nay tử kỳ của người đã tới rồi.”

Sắc mặt Tư Diệc Hành trầm xuống, khinh miệt quét mắt qua cả đám người, lãnh đạm nói “Chỉ bằng cái thứ như các người cho rằng có thể giết được ta?”

Tư Diệc Hành nói khiến vẻ mặt Tất Thận Hưng nhất thời trở nên khó coi cực kỳ, cắn răng nói “Tư Diệc Hành, người đã bị thương, còn dám lớn tiếng như thế. Ngày hôm nay đừng trách chúng ta vô tình, tất cả cùng tiến lên, đối phó với ma đầu này không cần gì gianh hồ quy củ.”

Lúc này những người phía sau mới nhìn ra chuyện thương tích của Tư Diệc Hành, vừa nghe Tất Thận Hưng nói, âm âm tán đồng, chia làm hai tốp, bốn người theo Tất Thận Hưng vây quanh Tư Diệc Hành, đao kiếm cùng lúc đánh tới. Ba người khác trông coi ở cửa sổ và cửa chính để ngừa Tư Diệc Hành đào tẩu.

Tư Diệc Hành lạnh lùng cười, vừa đưa tay một cái, đã từ đầu giường rút ra Xích vân kiếm của mình, phát tay vẽ nên một mảnh hàn quang xoắn về hướng năm người kia.

Vừa giao đấu với Tư Diệc Hành một cái, Tất Thận Hưng lập tức minh bạch mình mười phần sai rồi, võ công Tư Diệc Hành so với bọn hấn tưởng tượng còn lợi hại hơn, mặc dù bị thương, bọn họ năm người cộng vào cũng không phải đối thủ của người ta. Thế nhưng trong kiếm quang sắc bén sát phạt của Tư Diệc Hành, bọn họ đến khả năng đào tẩu cũng không có, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Mộ Dung Tả Ý vừa vào cửa lớn của quán trọ, chợt nghe từ trong phòng truyền ra tiếng “leng keng” rất lớn. Trong lòng hấn biết không xong rồi, vội vàng phi vào, vừa vặn thấy Tư Diệc Hành lấy một địch năm, mà Xích vân kiếm của hấn chính là thứ đang hướng tới yết hầu của Tất Thận Hưng. Mộ Dung Tả Ý so với mọi người hiểu rõ kiếm pháp Tư Diệc Hành có bao nhiêu tàn nhẫn, một kiếm chém xuống, Tất Thận Hưng tuyệt đối sẽ phơi thây tại đây.

Trong lúc cấp thiết, ứng cứu không kịp, chỉ kịp kêu một tiếng “Dừng tay!”

Nghe Mộ Dung Tả Ý gọi, Tư Diệc Hành không chút suy nghĩ, kiếm phong hơi nghiêng, miễn cưỡng xẹt qua bên gáy Tất Thận Hưng. Tư Diệc Hành có thương tích trong người lúc biến chiêu đã không có dư lực tự phòng vệ, mắt thấy đao kiếm của bốn người khác đã tới trước mặt mình.

Trong một khắc đó, hấn hơi xoay nghiêng một cái, tránh được công kích của ba người, nhưng rốt cuộc không có biện pháp tránh khỏi một thanh trường kiếm cuối cùng, kiếm phong bỗng vang lên một tiếng, đâm vào trong ngực phải hấn.

Người nọ căn bản không ngờ tới mình lại có thể đâm bị thương Tư Diệc Hành, kinh ngạc đến quên cả rút kiếm, tay cứ vậy cầm lấy chuôi kiếm, ngơ ngác đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Trên cổ dường như còn dày đặc hàn ý, Tất Thận Hưng sợ đến xám mặt, biết nếu không có Mộ Dung Tả Ý kêu một tiếng, hấn vừa rồi đã chết dưới kiếm của Tư Diệc Hành. Lúc này thấy Tư Diệc Hành bị đâm bị thương, hấn cắn răng một cái, vung đao chém tới.

Mộ Dung Tả Ý cản lại Tất Thận Hưng đang vọt tới, giơ tay một chưởng đánh vào vai Tất Thận Hưng, tiện đó vặn tay một cái, Tất Thận Hưng hét thảm một tiếng, ‘leng keng’ đao bị đánh rơi trên mặt đất, cánh tay cũng yếu ớt buông xuống.

Mộ Dung Tả Ý không thềm liếc hấn một cái, xoay người đá văng người đang cầm kiếm, đuổi cánh tay ôm lấy Tư Diệc Hành đang lung lay sắp đổ, để hấn ngã vào trong cánh tay mình.

Sắc mặt Tư Diệc Hành đã như tuyết, hai mắt nhắm nghiền, toàn bộ thân thể yếu ớt dựa ở trên tay Mộ Dung Tả Ý, trường kiếm trước ngực còn hơi lay động (O.O ghê quá). Mộ Dung Tả Ý nhìn nam nhân trong

tay dường như không còn chút hơi thở nào, bỗng nhiên từ đáy lòng dâng lên một sự sợ hãi chưa bao giờ có khiến thân thể hần run nhẹ, trong lúc nhất thời lại không dám đưa tay xác định sinh tử của Tư Diệc Hành.

Không rảnh suy tư sự sợ hãi vì sao mà sinh ra, Mộ Dung Tả Ý cố gắng tự trấn định tâm trí, khẽ cắn môi, hần đưa tay về phía ngực Tư Diệc Hành. Bên dưới bàn tay tuy rằng tim đập yếu ớt nhưng ổn định, xem ra Tư Diệc Hành tuy thương thể rất nặng, nhưng kiếm chưa vào đến tim, nói chung không nguy hiểm đến sinh mệnh. Mộ Dung Tả Ý thở một hơi thật dài, lúc này như ngừng thở, mà từ lúc Tư Diệc Hành bị trúng kiếm trái tim bị bóp nghẹn cũng bởi vì đột nhiên thả lỏng mà đau đớn như bị kim châm.

Mộ Dung Tả Ý cẩn thận rút trường kiếm ra, máu tươi từ vết thương sâu nhanh chóng trào ra. Mộ Dung Tả Ý cố gắng bịt vết thương lại, cực nhanh kéo áo khoác mình xuống, buộc chặt ngực Tư Diệc Hành, lập tức ôm lấy Tư Diệc Hành đứng lên.

“Thiếu chủ!”

“Các người giết thiếu chủ, ta liều mạng với các người!”

Lúc này Tùng Kinh và Di Hòa hai người từ ngoài cửa lao vào, bọn họ vừa thấy hình dạng Tư Diệc Hành đầm máu nằm trong lòng Mộ Dung Tả Ý, rút binh khí ra động thủ với đám người Tắt Thận Hưng. Mộ Dung Tả Ý quát một tiếng ngăn trở bọn họ.

“Hắn còn sống! Nhanh ra khỏi đây đi tìm đại phu, đừng ở chỗ này lãng phí thời gian nữa!” Vừa nói, Mộ Dung Tả Ý vừa ôm Tư Diệc Hành cấp tốc hướng ra ngoài.

“Người này chính là ma đầu Xích vân cung Tư Diệc Hành, không thể cho hắn ly khai được. Ma đầu này giết người vô số, lúc này trời ban cho cơ hội tốt, chính là thời điểm tốt để diệt trừ hắn. Mộ Dung công tử, người sao có thể bị hắn mê hoặc, phải biết rằng thân người là trường tử Mộ Dung thế gia (=) lúc nào), tuyệt đối không thể cấu kết với tà ma.” Tắt Thận Hưng lấy lại tinh thần, lập tức kêu la ngăn cản Mộ Dung Tả Ý đem Tư Diệc Hành rời đi. Những người khác thấy tư Diệc Hành đã bị trọng thương, cũng đều tiêu tan sự sợ hãi, ngăn ở trước cửa chặn lối đi của Mộ Dung Tả Ý.

“Muốn giết hắn, được thôi, nhưng phải giết ta trước.” Vừa nói Mộ Dung Tả Ý vừa ôm Tư Diệc Hành bước ra ngoài cửa. Tùng Kinh và Di Hòa cấp tốc áp sát, một trái một phải bảo vệ bên người Mộ Dung Tả Ý. Mọi người không biết nên ứng phó thế nào, không cam lòng thả Tư Diệc Hành, thế nhưng muốn bọn họ động thủ với Mộ Dung Tả Ý thì càng đáng lo hơn. Cũng chỉ vì Mộ Dung Tả Ý khí thế sắc bén khiến người ta khiếp sợ, lại càng không muốn vì chuyện này mà chọc vào Mộ Dung thế gia.

Giữa lúc do dự, bốn người đã ra khỏi khách điểm, triển khai khinh công cấp tốc ly khai.

Mộ Dung Tả Ý ôm Tư Diệc Hành chạy tới Lộ gia trang, Mộ Dung Kinh Diễm bị hần toàn thân đầy máu làm cho hoảng sợ, đến lúc biết bị thương là Tư Diệc Hành, nhanh chóng đi tìm đại phu tới cầm máu cùng bôi thuốc băng bó cho Tư Diệc Hành... Lộn xộn một hồi mới đầu ra đây, để Tư Diệc Hành an ổn nằm trên giường xong, Mộ Dung Tả Ý lúc này mới dặn dò Mộ Dung Kinh Diễm “Ta không muốn gặp lại những người đó, người phân phó với người ở đây, đừng đem chuyện Tư Diệc Hành đang ở chỗ này nói ra ngoài.”

“Người yên tâm, ta đã sớm phân phó rồi. Đúng rồi, đã xảy ra chuyện gì?”

Mộ Dung Tả Ý xoa ấn đường, đem sự tình nói ra đơn giản một lần, Mộ Dung Kinh Diễm vì kinh ngạc mà há hốc miệng.

“Hắn coi lời người nói như thánh chỉ hay sao? May mà võ công người nọ thấp, kiếm phong chỉ đâm vào có ba thốn, nếu là sâu hơn nữa, Tư Diệc Hành cứ chờ mà yên ổn dưới mồ a... Có điều Tả Ý à, nói ra thì cũng là người sai, người đã ở cùng hắn lâu như vậy, cần phải hảo hảo giáo dục tiểu bạch si (coi như là tiểu ngớ ngẩn đi:))) này đi chứ, nghe lời cũng được, si tình cũng được, nhưng phải có tiền đề. Bằng không hắn mà chết thì làm cái gì cũng không còn ý nghĩa nữa.”

Mộ Dung Tả Ý lặng lẽ không nói gì, hần lúc đó chỉ là vô thức ngăn cản Tư Diệc Hành giết người, không ngờ Tư Diệc Hành cứ thế nghe lời hần cuối cùng khiến bản thân bị trọng thương.

Trong khoảnh khắc đó, lúc Tư Diệc Hành trọng thương ngã vào lòng hần, trong lòng hần rung động, đau đớn, còn có sự sợ hãi cùng hoang mang, các loại tâm tình lẫn lộn cùng một chỗ, tụ thành một khối đá ngàn cân

quăng vào trong tâm hải của hắn, khiến cho sóng to gió lớn, thật lâu cũng không cách nào ngừng lại được...

Tư Diệc Hành nằm trên giường rên khẽ một tiếng, Mộ Dung Tả Ý lập tức đi tới bên giường, thân thiết nhìn nam nhân nằm trên đó.

“Người tỉnh à, thấy thế nào, có đau lắm không?”

Tư Diệc Hành cười nhẹ, hai gò má tái nhợt không chút máu khiến cho nụ cười này có vẻ phiêu hốt. (lửng lơ, cũng chẳng hiểu lắm ==)

“Tuy rằng ta nói dừng tay, thế nhưng người tốt xấu thế nào cũng phải có suy nghĩ riêng, hẳn phải biết cách bảo vệ mình chứ? Khi đó người dừng tay khác nào vứt bỏ chính tính mạng mình, người rốt cuộc có biết không?” Mộ Dung Tả Ý không nhịn được oán giận, hai lần Tư Diệc Hành bị thương đều là do hắn, hắn không cách nào không tự trách được.

“Là ta nguyện ý, ta không muốn người không vui.” Tư Diệc Hành lẳng lặng nhìn Mộ Dung Tả Ý, trả lời bình thản. Trong giọng nói cực kỳ bình tĩnh có chút ý hối hận.

“Người... ta...” Mộ Dung Tả Ý không biết nói gì cho xong. Phản ứng bình tĩnh của Tư Diệc Hành ngược lại khiến hắn bị rơi thật sâu vào trong cảm giác bất lực. Hắn nghĩ bản thân như côn trùng bị mắc vào mạng nhện, càng giãy dụa lại càng có thêm nhiều tơ dầy quấn trụ lấy thể xác và tinh thần.

Đêm khuya nhân tĩnh, Mộ Dung Tả Ý thấy không buồn ngủ lắm. Hắn lẳng lặng đứng trong sân, không cách nào làm cho tâm tư hỗn loạn mê man trong lòng được tĩnh lặng lại.

“Tả Ý.”

Mộ Dung Tả Ý quay đầu lại nhìn, thấy Mộ Dung Kinh Diễm đang nhẹ nhàng đi tới. Hắn chỉ mặc một bộ nội thường (áo bên trong) màu trắng, mái tóc đen dài tùy ý xõa trên vai, dung nhan minh lệ nhờ ánh trăng thanh thanh mà có vẻ cực kỳ ôn nhu.

“Sao người không mặc nhiều thêm một chút? Không sợ cảm lạnh sao.” Mộ Dung Tả Ý cởi áo khoác, phủ thêm cho Mộ Dung Kinh Diễm, trách sơ hắn.

“Tả Ý, vì sao trẻ thể này rồi còn chưa ngủ?” Mộ Dung Kinh Diễm cười yếu ớt dựa sát vào lòng Mộ Dung Tả Ý, thấp giọng hỏi hắn.

“Ta không ngủ được.”

“Vì Tư Diệc Hành?” Đôi mắt mỹ lệ mỉm cười bên trong có sự thông minh hiểu rõ tất cả.

Mộ Dung Tả Ý không nói, ngửa đầu nhìn bầu trời như mực lam.

“Người thương hắn?” Tuy rằng là nghi vấn, thế nhưng trong giọng lộ ra sự khẳng định.

“Ta không biết.” Mộ Dung Tả Ý lẩm bẩm “Ta chỉ biết là, hắn đối với ta không hề là một người có thể đơn giản quên đi. Hắn bá đạo xông vào cuộc sống của ta, lại ngang ngược xâm phạm tất cả, không từ thủ đoạn lưu lại vết tích trong lòng ta... Hắn khiến ta phiền não, khiến ta mê hoặc, nhất cử nhất động của hắn đều tác động tới tâm tình của ta... Thế nhưng trước sau ta vẫn không hiểu mình đối với hắn đến tột cùng là loại tình cảm gì...”

“Vì sao?”

Mộ Dung Kinh Diễm ôn nhu hỏi, đưa tay vuốt ve lông mày nhíu chặt của Mộ Dung Tả Ý.

“Từ nhỏ chưa từng thấy chuyện gì có thể làm khó người, cũng không gặp chuyện gì từng khiến người phiền não. Tả Ý, người thông minh lanh lợi, thế nào lại không biết chính tình cảm của mình? Yêu hay không yêu, là chuyện rất dễ phân rõ. Hắn đối với người si tình, ngu ngốc đều có thể cảm giác được, hiện tại vấn đề chỉ là ở người mà thôi. Nếu người thương hắn thì hãy tiếp thu tình cảm của hắn. Hắn tuy rằng là nam, lại là cung chủ Xích vân cung, thế nhưng chỉ cần người nguyện ý, cha nương tuyệt đối sẽ không phản đối các người, càng không sợ những lời bàn tán, quan tâm kiêng kỵ cái gì quy củ... Còn nếu người không thương hắn, thì mau nói rõ với hắn, rồi hẳn thật xa, bằng không, cứ tiếp tục dây dưa thế này, cả hai người đều sẽ đau khổ.”

Mộ Dung Tả Ý vòng chặt cánh tay, để cho Mộ Dung Kinh Diễm gần kề mình. Cảm thụ được thân nhiệt, khẽ ngửi được mùi hương thơm ngát quen thuộc, Mộ Dung Tả Ý buồn bã nói “Ta nghĩ, ta thích hần. Có lẽ ban đầu ta không để ý tới hần, thế nhưng lúc hần lần lượt dùng tình cảm so với thủy triều dâng còn bá đạo nồng nhiệt hơn để tập kích ta, ta cuối cùng không có khả năng chống đỡ. Ta biết ta quan tâm tới hần, cũng thích hần. Hần bị thương, ta sẽ đau xót, hần thương tâm, ta sẽ khổ sở. Thế nhưng, đây là yêu sao? Kinh Diễm, ta biết bản thân là người quá lý trí, sẽ không thể làm được như hần nỗ lực tất cả. Còn hần, hần lại là một người si tình như vậy... Ta thế này, nếu ở bên hần, tương lai có khi nào sẽ càng tổn thương hần nhiều hơn?”

Mộ Dung Tả Ý hoang mang nhìn vào bóng tối xa xăm, bất giác thở dài một tiếng.

Đến loại lo lắng này còn phải lo thay cho người, còn nói không phải yêu sao? Hóa ra hần có một đệ đệ thật là ngốc.

Mộ Dung Kinh Diễm không nhịn được cười khê.

Tả Ý ngốc, hần căn bản là vì lần đầu tiếp xúc với ái tình, kinh ngạc không biết nên làm gì... Hơn nữa, lần đầu yêu dĩ nhiên là tư thái kịch liệt mà cuồng mãnh cuốn sạch tất cả... Tả Ý lý trí lãnh tính vốn tài giỏi lại không thể khống chế được chính tâm tình của mình, còn đột nhiên phát hiện tình tự của mình không phải bị mình khống chế, vậy nên tất nhiên là thất kinh.

Bọn họ là huynh đệ, vậy nên mọi người vô thức đem Tả Ý ra so sánh với hần, có ca ca lăm tình như hần, vậy nên Tả Ý mới có thể cố chấp cho rằng mình quá lãnh tính quá bình thản, không có ái tình kịch liệt. Kỳ thực, hần chỉ là ẩn ở bên trong, trong lòng chôn sâu. Giống như ngọc chôn ở trong đá, phải nhờ vào kim cương mới có thể mở ra, dẫn dắt cảm tình của Mộ Dung Tả Ý ra, ôn nhu cùng chờ đợi không có ích lợi gì cả, nhất định phải là cảm tình phi thường kịch liệt mà sắc bén mới có thể cảm động hần.

Còn Tư Diệc Hành chính là người ông trời cấp cho Mộ Dung Tả Ý. Sự si tình của Tư Diệc Hành, sắc bén như kiếm, cứng cỏi như thép, còn loại tính cách không đạt được mục đích thì không cam lòng từ bỏ lại càng khác biệt với cá tính của Mộ Dung Tả Ý.

Chỉ sợ đệ đệ ôn nhu này của hần, lần này thật sự sẽ phải thua dưới tay người kia rồi.

Mộ Dung Kinh Diễm chăm chú nhìn lên vẻ mặt phiền não của Mộ Dung Tả Ý, nhịn không được len lén cười, nụ cười giao hoạt mà ngọt lịm.

Hơn nữa Tư Diệc Hành không phải đơn giản là người có võ công cao cùng đáng vẻ xinh đẹp thôi, đầu óc của hần cũng khá lắm. Trong thời gian ngắn như thế hần đã nhìn thấu nhược điểm của Mộ Dung Tả Ý: tính tình ôn nhu, không quyết tâm, ý thức trách nhiệm lại cao... Hành vi của Tư Diệc Hành căn bản là biết Mộ Dung Tả Ý sẽ không bỏ qua nguyên nhân hần bị thương, mới có thể nhiều lần cố ý để cho bản thân thụ thương như thế.

Không hổ là người đứng đầu Xích vân cung, thực sự là thông minh lợi hại. Đệ đệ này của hần căn bản là đối với Tư Diệc Hành kia một điểm biện pháp cũng không có.

Tư Diệc Hành sẽ không từ bỏ, Mộ Dung Tả Ý còn đang do dự chần chừ, thật không biết bọn họ rốt cuộc muốn kéo dài tới khi nào, khiến người đứng xem là hần có chút sốt ruột. Quên đi, dù sao xem ra Mộ Dung Tả Ý là không bỏ được Tư Diệc Hành đâu, cứ để cho bọn họ chậm rãi lằng nhằng với nhau.

Ngáp một cái, Mộ Dung Kinh Diễm đẩy đẩy Mộ Dung Tả Ý nói “Đêm đã khuya, người đi nghỉ ngơi đi, ngày hôm nay người cũng đã mệt cả ngày rồi.”

“Ân. Người cũng đi ngủ đi.”

Mộ Dung Tả Ý cười nhìn Mộ Dung Kinh Diễm đi xong rồi mới chậm rãi trở về phòng mình. Vừa tới nơi, hần đã thấy Tùng Kinh và Di Hòa đi đi lại lại trước cửa phòng hần.

“Mộ Dung công tử.” Thấy Mộ Dung Tả Ý về, hai người đồng thanh kêu một tiếng.

“Có chuyện gì sao?” Mộ Dung Tả Ý thấy hơi kỳ quái.

“Thiếu chủ thương thể nặng như vậy, ở tiếp chỗ này không an toàn. Chúng ta muốn mau chóng đưa hấn về Xích vân cung, thể nhưng thiếu chủ cứ không chịu. Mộ Dung công tử, chúng ta biết thiếu chủ vì sao không chịu đi, hấn không quay về là vì không muốn xa người...”

“Ta sẽ khuyên hấn cùng các người trở lại.”

“Vô dụng, thiếu chủ mà đã cố chấp thì ai cũng không có biện pháp. Cách duy nhất là mời công tử cùng thiếu chủ quay về Xích vân cung. Chúng ta biết thỉnh cầu này làm khó công tử, nhưng là vì thiếu chủ, chúng ta cầu mong công tử đồng ý.”

Nói xong, hai người đột nhiên đồng thời quỳ gối trước mặt Mộ Dung Tả Ý.

Mộ Dung Tả Ý càng hoảng, nhanh chóng đỡ hai người dậy.

Nguyên nhân Tư Diệc Hành bị thương là do hấn, hấn sao có thể không quan tâm sao? Hơn nữa Tư Diệc Hành tuy rằng nghe lời hấn, cũng không xem là nói cái gì, có điều bắt phải rời đi thì chỉ sợ đến thiên hoàng ngọc đế cũng không có biện pháp. Hơn nữa, dù hấn có thể thuyết phục Tư Diệc Hành ly khai, chính hấn thực sự sao có thể không lo, có thể như trước tiêu sái bỏ đi?

Sự tình sớm đã tiến triển vượt quá dự định của hấn, hấn căn bản vô pháp khống chế, chỉ có thể mặc cho số mệnh chi phối thôi.

Mộ Dung Tả Ý nhẹ nhàng thở dài, gật đầu nói “Được, ta về cùng hấn.”

11. Chương 11

Mộ Dung Tả Ý cùng Tư Diệc Hành trở về Xích vân cung, thương thể của Tư Diệc hành không khá lên như bọn họ dự đoán, mặc dù được chăm sóc cực kỳ chu đáo cùng được vật tốt nhất, thể nhưng vết thương lúc khá lúc tệ, vẫn không khỏi hấn.

Mộ Dung Tả Ý tuy rằng lo lắng không thôi, nhưng nửa biện pháp cũng không có, chỉ có thể càng thêm tỉ mỉ chiếu cố Tư Diệc Hành. Có điều bản thân Tư Diệc Hành thì hình như không lo lắng cho chính thân thể mình chút nào, xem ra căn bản là chỉ cần Mộ Dung Tả Ý ở bên thì muốn hấn nằm trên giường suốt đời cũng không hề gì.

Nhìn hai gò má tái nhợt của Tư Diệc Hành, Mộ Dung Tả Ý cầm chén thuốc trong tay đưa tới bên môi Tư Diệc Hành, nhìn không được nói “Có đôi khi ta nghĩ ta như là sao chổi. Từ lúc người gặp ta, liên tục thụ thương đây đưa mơ hồ. Nhiệm vụ chủ yếu của ta là nhìn người uống thuốc rồi uống thuốc lại uống thuốc...” (anh ý nói 3 lần như thế thật đấy:)))

Mộ Dung Tả Ý càng nói càng phiền muộn.

“Vì sao không nói người là ngôi sao may mắn của ta? Nếu không phải người cứu ta, ta sớm đã chết.” Tư Diệc Hành uống một ngụm thuốc, tiếp nhận nước súc miệng, vừa cười vừa nói.

Đương sơ nếu mình không gặp phải hấn, có lẽ không cứu hấn... Như vậy cho dù sau đó nghe nói tin Tư Diệc Hành chết, bất quả chỉ là việc nhỏ để ngoài tai... Mộ Dung Tả Ý đem khăn tay lau nhẹ khóe môi Tư Diệc Hành, không muốn nghĩ tiếp nữa.

“Thiếu chủ.”

Di Hòa đi vào phòng ngủ của Tư Diệc Hành, đứng xa xa ở cửa, nhỏ giọng gọi một tiếng.

“Chuyện gì?” Tư Diệc Hành hỏi.

“Chuyện này...” Di Hòa quanh co một chút, không nói gì.

Mộ Dung Tả Ý là người thông minh thế nào, vừa thấy tình cảnh này, biết Di Hòa là ngại có mình ở đây, lập tức đứng lên, cầm lấy chén thuốc để một bên mỉm cười nói “Ta đem chén tới phòng bếp, Di Hòa người chăm sóc hẩn một lúc.”

Nói xong, không đợi Tư Diệc Hành nói gì đã bước nhanh ra ngoài.

“Có chuyện gì không thể nói trước mặt hẩn? Di Hòa, ta nghĩ người biết tính tình của ta, cũng biết toàn bộ trong Xích vân cung không có bất cứ chuyện gì phải giấu diếm hẩn...”

Tư Diệc hành rất không vui, sắc mặt ôn hòa nhất thời lạnh lẽo.

“Dạ, thuộc hạ biết, có điều chuyện này... chuyện này là về Mộ Dung công tử, vậy nên...” Ngữ khí của Di Hòa ập a ập ứng.

“Xảy ra chuyện gì, người mau nói?” Vừa nghe tới Mộ Dung Tả Ý, Tư Diệc Hành nhất thời khản trương lên, đưa tay chống xuống giường muốn ngồi dậy.

Di Hòa mau chóng tới đỡ hẩn, nói nhanh “Thiếu chủ đừng nóng vội, cẩn thận vết thương. Sự tình là như thế này, lần trước Mộ Dung công tử ở Lạc Châu vì cứu người mà làm Tắt Thận Hưng bị thương, còn ngang ngược mang người ly khai chuyện này đã truyền khắp vô lâm. Hiện tại trong chốn vô lâm có nhiều người dùng lời lẽ nghiêm khắc để chỉ trích Mộ Dung gia dạy con không nghiêm, nói Mộ Dung công tử cấu kết với Xích vân cung, dả thương nhân sĩ chính đạo... Hiện tại tuy rằng không nghe Mộ Dung gia có phản ứng gì, thế nhưng Mộ Dung công tử một khi trở lại, chỉ sợ... chỉ sợ...”

Nghe Di Hòa nói, Tư Diệc Hành chau mày, thần sắc nhất thời trở nên cực kỳ trầm trọng. Gia quy của vô lâm thế gia đôi khi so với luật pháp còn khiêm khắc hơn, cực kỳ chú trọng đức hạnh của đệ tử. Đối với kẻ phản bội, cấu kết với địch nhân, nặng thì xử tử, nhẹ thì cũng phế bỏ võ công trục xuất khỏi gia môn.

Vừa nghĩ tới Mộ Dung Tả ý sẽ bị đối đãi như vậy, nội tâm Tư Diệc Hành ớn lạnh. Hẩn chưa từng nghĩ tới thân phận của mình sẽ gây cho Mộ Dung Tả Ý phiền phức lớn tới như thế.

Cúi đầu suy tư một lúc, Tư Diệc Hành không chút do dự hạ quyết định.

“Những điều này ta lại chưa từng nghĩ qua, thật sự là ta sai... Những người đó trong chốn vô lâm, bất quá là sợ Xích vân cung phát triển lớn mạnh mà thôi. Hơn nữa bọn Tắt Thận Hưng sợ ta sau này trả thù bọn họ. Nếu không có Xích vân cung, bọn họ bỏ đi được cái gai trong mắt, cũng sẽ không đi tìm Mộ Dung thế gia gây phiền phức nữa.”

“Thiếu chủ, ý của người là?” Di Hòa kinh ngạc nhìn Tư Diệc Hành. Ý của Tư Diệc Hành không phải như hẩn nghĩ chứ?

“Ta muốn giải tán Xích vân cung.” Tư Diệc Hành mím môi, kiên quyết nói.

“Điều này sao có thể?”

Di Hòa không nhịn được kêu to lên, quỳ xuống trước giường Tư Diệc Hành.

“Thiếu chủ, chúng ta từ nhỏ lớn lên ở đây, đây cũng là nhà của chúng ta...”

“Thiên hạ không có yến tiệc nào không tàn. Rời khỏi đây, mỗi người các người đều có năng lực tự tạo dựng sự nghiệp cho mình, Xích vân cung kỳ thực cũng chỉ là một địa phương mà thôi. Về phần ta, Di Hòa, người biết đó, Mộ Dung Tả Ý đối với ta mà nói, so với Xích vân cung còn quan trọng hơn.”

“Thế nhưng, Mộ Dung công tử hẩn...chưa chắc... chưa chắc sẽ yêu người. Thiếu chủ, người không thể hy sinh vì một kết quả như vậy a...” Di Hòa cấp thiết nói, quên cả phải kiêng dè tâm tình Tư Diệc Hành, nhịn không được thốt ra.

Tư Diệc Hành cười nhẹ, tự nhiên thấy chần chẫn sẽ nhận được ái tình của Mộ Dung Tả Ý. Thực ra hẩn nguyện nỗ lực tất cả các khả năng, cam tâm đem mọi thứ của mình ra cược, để đổi lấy thực tâm của Mộ Dung Tả Ý. Tương lại mặc kệ kết quả ra sao, chí ít hẩn đã dốc toàn lực, sẽ không bởi vậy mà hối hận.

“Chuyện này giao cho người đi làm, đừng cho hẩn biết.” Tư Diệc Hành phân phó.

“Thuộc hạ đã hiểu.”

Di Hòa chậm rãi đứng lên. Hắn biết rõ Tư Diệc Hành đã quyết thì không cách nào thay đổi, chỉ có thể theo lời mà làm.

Đối với Mộ Dung Tả Ý, Di Hòa không rõ có tâm tình gì, có lẽ là oán giận — Xích vân cung là nơi như nhà của hắn, hôm nay nhưng vì người này mà tiêu tan.... Thế nhưng lớn hơn chính là mơ hồ ái mộ. Có thể được một người như vậy yêu, là chuyện khó cầu tới cỡ nào, không biết trong tương lai có người nào sẽ yêu hắn được bằng một phần mười Tư Diệc Hành yêu Mộ Dung Tả Ý...

Ở lại Xích Vân cũng đã gần tháng, thương thế của Tư Diệc hành hình như vẫn không khởi sắc. Mộ Dung Tả Ý cau mày, tuy rằng cầm sách trong tay nhưng tinh thần thì phiêu đảng, căn bản không có chút sự chú ý nào trên quyển sách.

Vết thương của Tư Diệc Hành thật lâu khỏi, người trong Xích vân cung gần đây hình như cũng có vẻ hoảng sợ. Mộ Dung Tả Ý không muốn can thiệp việc tư của người khác, vậy nên cũng chưa từng hỏi qua, có điều bầu không khí bị nhiễm loại phiền nhiễu đó, lại lo lắng cho thân thể Tư Diệc Hành, khiến gần đây hắn càng lúc càng lo nghĩ, không thể bình tĩnh trầm ổn như trước.

Mộ Dung Tả Ý không nhịn được buông sách xuống, đứng dậy đi tới cạnh cửa sổ ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài. Nơi hắn ở sát vách với tẩm cư của Tư Diệc Hành, trong viện nho nhỏ đặt vài bồn mè điệp hương, đã trở nọ đọt nở. Nhìn ra phía xa hơn là vài gốc cây đào hạnh, lúc này, hoa hồng tàn rụng, thanh hạnh nho nhỏ, đã tới lúc cuối xuân lục ám hồng yên.

(tuy gọi là đào hạnh nhưng trong QT lại chú giải “hạnh” là cây mơ, mah search cái chữ tiếng trung nó cũng ra hình quả mơ:)) hoa mơ nở từ tháng 2-3 sau đó là ra trái, lúc này là cuối xuân cho nên hoa mơ đã tàn, “thanh hạnh” là quả mơ còn xanh)

Mộ Dung Tả Ý sực tỉnh, từ lúc gặp Tư Diệc Hành đến bây giờ đã hơn hai tháng. Trong hai tháng ngắn ngủi đó, chuyện xảy ra còn nhiều hơn hai năm, mà hắn, đã không thể quay về với Mộ Dung Tả Ý trước đây được nữa.

Đè nén xuống tâm tư lo lắng, Mộ Dung Tả Ý quay về bàn, vừa cầm lấy quyển sách định xem thì thấy hai người Tùng Kinh và Di Hòa đi vào, thần tình đều nghiêm túc trầm trọng như nhau. Bọn họ đi tới trước mặt Mộ Dung Tả Ý, đột nhiên đồng thời quỳ gối xuống.

Mộ Dung Tả ý kinh ngạc, nhanh chóng đứng lên đỡ lấy bọn họ, nhưng hai người cố ý không dậy.

“Có cái gì các người cứ đứng lên đã có được không? Như vậy khiến ta rất khó xử.” Mộ Dung Tả Ý không biết phải làm sao, đành phải né qua một bên để khỏi phải nhận lễ quỳ của hai người.

“Mộ Dung công tử, cầu người sau này đối đãi thật tốt với thiếu chủ, đừng nên bỏ hắn mà đi. Nếu như hắn có nguy hiểm, người nghìn vạn lần đừng mặc kệ... Thiếu chủ trước đây kết thù kết oán nhiều lắm, sau này không có Xích vân cung, tình cảnh của hắn sẽ rất nguy hiểm. Hắn lại không muốn chúng ta theo, chúng ta thực sự không yên lòng về hắn...” Trong thanh âm của Di Hòa có chút ghen ngào.

“Àn? Không có Xích vân cung là ý gì?” Mộ Dung Tả Ý cực kỳ ngạc nhiên.

Tùng Kinh nói đơn giản về nguyên nhân Tư Diệc Hành giải tán Xích vân cung, lại nói: “Thiếu chủ không cho phép chúng ta nói với người. Hôm nay, người trong cung đã đi gần hết rồi, chỉ còn lại vài người chúng ta thôi. Thiếu chủ phân phó chúng ta đợi hắn ly khai thì đem nơi đây thiêu hủy... Từ nay về sau trên giang hồ sẽ không còn Xích vân cung nữa.”

Tùng Kinh nói khiến Mộ Dung Tả Ý khiếp sợ khôn kể, tâm tình như thủy triều mạnh mẽ cuộn cuộn trào dâng, khiến hắn nhất thời đứng ngây tại chỗ, hoàn toàn mất tự chủ. Tất cả những điều Tư Diệc Hành làm đã vượt qua mức độ có thể duy trì ý nghĩ lãnh tĩnh của Mộ Dung Tả Ý.

Hắn không muốn Tư Diệc Hành vì hắn hi sinh lớn như vậy, không muốn người này vì hắn nỗ lực nhiều tới vậy, hắn không biết phải hưởng ứng như thế nào, lấy gì để báo đáp... Mộ Dung Tả Ý tâm tư rối loạn, thậm nghĩ lập tức phải đi gặp Tư Diệc Hành khuyên can.

“Ta đi tìm hắn.” Thốt ra những lời này xong Mộ Dung Tả Ý chạy ra khỏi cửa.

Nhanh như gió cuốn tới phòng Tư Diệc Hành, Mộ Dung Tả Ý chưa từng nghĩ mình cũng có lúc phải cuống lên như thế, xông vào cửa, vừa định mở miệng thì đã sững sờ đứng tại chỗ.

Tư Diệc Hành nửa tựa ở đầu giường, thân trên để hở, vết thương đã khép lại hơn phân nửa, có điều một nửa đó bị chặn ngang bởi một chủ thủ sáng lấp lánh, chủ phong lưu chuyển lạnh lùng quang mang, đang định đâm vào trong vết thương. Mà toàn bộ chủ thủ, lại đang nằm trong tay Tư Diệc Hành.

Tư Diệc Hành đang tự làm mình bị thương, dù ngu ngốc cũng nhìn ra sự thực. Mộ Dung Tả Ý khiếp sợ đứng ngây ra. Hắn không thích dò hỏi bí mật của người khác, vậy nên hắn cũng không tùy tiện xông vào nơi Tư Diệc Hành ở, cũng rất ít đi lại trong Xích vân cung. Mỗi lần tới phòng Tư Diệc Hành thì luôn cố gắng chào hỏi trước để bọn họ biết là mình tới. Chỉ có lần này hắn vì chuyện Tư Diệc Hành giải tán Xích vân cung mà kinh hãi, mới cứ thế xông vào, lại vừa vặn thấy cảnh Tư Diệc Hành đang tự tổn hại mình.

“Người...” Mộ Dung Tả Ý nhất thời minh bạch vì sao vết thương của Tư Diệc Hành mãi không khỏi.

Bị Mộ Dung Tả Ý đột nhiên xông vào dọa cho sững sờ, tay Tư Diệc Hành ngừng giữa không trung, nhất thời không biết nên đâm xuống hay thu hồi lại.

Mộ Dung Tả Ý sau một lúc dần mặt ra, lập tức thanh tỉnh lại, tiến tới, đầu tiên là đoạt chủ thủ trong tay Tư Diệc Hành, sau đó không nghĩ ngợi gì cho Tư Diệc Hành một cái tát ngay trên mặt.

Tư Diệc Hành sao lại có thể tổn thương chính thân thể mình? Uống công hân ăn không ngon, ngủ không yên, ngày ngày lo lắng thấp thỏm! Mộ Dung Tả Ý đời này chưa từng phần nộ như vậy, thân thể hơi run lên. Ngoài phần nộ ra chính là sâu đậm thương xót và tức giận. Tính tình hắn nhu hòa trầm tĩnh, bất kể gặp phải chuyện gì, thái độ đều là lãnh tĩnh ôn hòa, đến việc nói lời hung dữ với người khác còn chưa từng có, hắn không rõ mình lúc này phần nộ từ đâu mà đến, lại khiến hắn đánh mất sự bình tĩnh ôn nhu từ trước tới nay, càng thật không ngờ mình lại đánh người, hơn nữa lại là một người đang mang trọng thương.

“Người điên rồi!” Mộ Dung Tả Ý mắng. Cầm tức nhìn tư Diệc Hành trong nháy mắt gò má đã sưng đỏ lên, trong lòng không hề cảm thấy hối hận hay áy náy về hành vi thô bạo của mình.

“Chỉ cần vết thương của ta không lành, người nhất định sẽ không rời bỏ ta. Ta không muốn người đi, chỉ biết làm như vậy.”

Tư Diệc Hành ủy khuất mà bướng bỉnh nhìn Mộ Dung Tả Ý, rõ ràng không thấy mình có gì sai.

“Ta biết người không thích ta giết người, thế nhưng hiện tại ta làm chính ta bị thương, vậy có liên quan gì?”

Mộ Dung Tả Ý đơ ra đứng nhìn Tư Diệc Hành trước mặt, hung hăng nhìn chăm chăm nam nhân này, nhưng nửa câu cũng không nói ra được.

Đúng, Tư Diệc Hành hỏi không sai. Hắn tự làm mình bị thương, cùng với Mộ Dung Tả Ý có liên quan gì, dựa vào cái gì mà tức giận? Lại vì sao phần nộ như thế đau lòng như thế? Còn không khống chế được mà đánh hắn? Bình sinh Mộ Dung Tả Ý đối với chuyện gì cũng lãnh tĩnh ung dung, lần này rốt cục đã biết cái gì là kích động, cái gì là thương tâm, cái gì là vô pháp tự kiềm chế... Mà hết thấy chấn động ngoài ý muốn này đều là do cái nam nhân cố chấp bốc động trước mặt tạo ra.

Tư Diệc Hành nói sai rồi, bất kể hắn làm cái gì, đều có liên quan tới mình. Từ ngày hôm đó, bọn họ đã dính dáng tới nhau vô pháp phân cách. Cho đến lúc này, từng sợi dây nhè nhẹ quấn lấy họ cùng một chỗ. Tư Diệc Hành thương tổn chính hắn, mình sẽ vì thế mà đau lòng, sẽ thương tâm, còn đau đớn hơn chính mình bị thương.

Vì sao không thể rời bỏ người này được?

Vấn đề đã từng trốn tránh bây giờ đáp án rõ ràng trước mặt Mộ Dung Tả Ý. Hắn không cách nào giả vờ cái gì cũng không biết — hắn đã yêu người này rồi.

Đã từng chắc chắn mình sẽ không bao giờ yêu Tư Diệc Hành, thế nhưng lời nói yếu ớt không thể ràng buộc tình cảm thất thường, hắn rốt cục đã bị chìm đắm vào rồi. Hắn đã bại bởi sự si tình bốc đồng, thâm tình bá đạo của Tư Diệc Hành, hắn đã động tâm, đã sinh ý, đã yêu nam nhân dùng mọi phương pháp vì muốn tâm của hắn này.

Mà thôi mà thôi. Mộ Dung Tả Ý nhắm mắt lại. Cứ chấp nhận là như thế đi. Hắn phải thừa nhận rằng, từ lúc gặp phải Tư Diệc Hành trở đi, thì đã thành một người trượt chân bước vào lưới tình của Tư Diệc hành rồi. Sau đó, hết lần này tới lần khác, hắn càng ngày càng bị hãm sâu vào trong tình cảm như triều dâng của nam nhân bướng bỉnh kia. Ngày hôm nay, căn bản là đã bị hãm đủ sâu, không thể tự thoát ra được.

(sao nghe có vẻ bắt-đắc-dĩ quá ah!)

Quên đi, thua thì thua. Mộ Dung Tả Ý nhẹ nhàng thở dài.

Bại bởi một người yêu hắn tới vậy, kỳ thực, là một chuyện hạnh phúc.

Kinh Diễm chắc đã sớm biết mình có tình ý với Tư Diệc Hành, cho nên mới ép hỏi thực tâm mình như vậy. Cũng tại hắn ngốc, trước sau không chịu suy nghĩ.

Mộ Dung Tả Ý thương xót nhìn Tư Diệc Hành, có chút áy náy. Nói ra thì kỳ thực lỗi của hắn khá lớn, nếu như hắn không phải cứ trốn tránh cảm tình của mình, mãi không chịu thừa nhận lòng mình, cũng sẽ không bức Tư Diệc Hành tới mức này, khiến người này không tiếc tự mình hại mình để giữ hắn lại...

Cũng không cần phải hỏi hắn vì sao muốn giải tán Xích vân cung nữa, để lưu lại mình, đừng nói là một cái Xích vân cung, Tư Diệc Hành căn bản đến bản thân hắn có lẽ cũng không quan tâm.

Trong đôi mắt đầy vẻ bắt đắc dĩ của Mộ Dung Tả Ý lưu chuyển một sự nồng nàn cùng thương tiếc thật sâu đậm. Hắn nhìn không được xoa hai gò má của Tư Diệc hành. Lòng bàn tay cảm nhận được chỗ đó không như những chỗ khác, nóng như lửa, biểu hiện cái tát vừa nãy rất mạnh.

“Có đau không?” Mộ Dung Tả Ý ôn nhu hỏi.

Hắn nhất định rất đau, mình chưa từng tát ai, hơn nữa lại vì quá tức nên quên không khống chế lực đạo.

“Người sao vậy?” Tư Diệc Hành bị thần tình cùng động tác của Mộ Dung Tả Ý mê hoặc, không kịp chờ đợi được ngồi dậy, cầm lấy tay hắn.

“Không có gì.” Mộ Dung Tả Ý tiện thể ngồi xuống bên cạnh Tư Diệc Hành, thương tiếc vuốt hai gò má, dịu dàng nói “Sau này đừng tổn thương chính mình nữa, bằng không, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho người.”

Trong lời nói của Mộ Dung Tả Ý mang một sự ôn nhu kỳ lạ cùng trách cứ, đột nhiên đã động tới ủy khuất vốn bị giấu sâu trong nội tâm Tư Diệc Hành. Hắn cũng không kịp chờ đợi chua xót khổ sở trong lòng nữa, bất thành linh đưa tay ôm lấy vai Mộ Dung Tả Ý, nắm đầu vai, hai hàng thanh lệ chảy xuống không hề báo trước.

Mộ Dung Tả Ý cảm thấy thân thể trong lòng run nhẹ, nhất thời dấy lên thương xót sâu sắc. Hắn thầm nghĩ an ủi sự đau xót của Tư Diệc hành, không suy nghĩ thêm nữa, giờ tay nâng cằm Tư Diệc Hành lên, hôn đôi mắt ướt át đó. Tiếp đó đi dần xuống phía dưới, đầu tiên là hôn lên những giọt nước mắt mặn chát trên gương mặt, cuối cùng, rơi xuống đôi môi vì kinh ngạc mà hé mở, mỏng mà băng lãnh, xoay quanh nhiều lần...

Tư Diệc Hành hoàn toàn không ngờ Mộ Dung Tả Ý lại hôn hắn. Sự kinh ngạc chưa kịp hình thành đã bị nụ hôn dịu dàng xua tan mất. Cảm nhận được đầu lưỡi Mộ Dung Tả Ý thăm dò, Tư Diệc Hành ngoan ngoãn hé môi, vươn đầu lưỡi vụng về đáp lại nụ hôn ôn nhu lại có phần suồng sã kia.

Mộ Dung Tả Ý không bị sự đáp lại trúc trắc của Tư Diệc Hành mê hoặc, hắn nhìn không được cuốn lấy đầu lưỡi ướt át mềm mại, khiến mình cùng người kia dây dưa đùa bỡn.

“Người...” Khó khăn lắm Mộ Dung Tả Ý mới thoáng rời ra khỏi môi hắn, Tư Diệc Hành thở hổn hển, muốn hỏi ra sự bối rối trong lòng. Hắn vừa nói một chữ, đã bị Mộ Dung Tả Ý chặn lại.

“Không phải nói gì hết.” Mộ Dung Tả Ý thấp giọng thì thầm, mê luyện cảm giác ngọt ngào khi hai cái lưỡi dây dưa, hắn cúi đầu lần thứ hai đặt nụ hôn xuống phía dưới.

12. Chương 12

Không giống với lúc này, trong nụ hôn ôn nhu lần này có chút cuồng dã ngọt ngào. Tư Diệc hành chưa từng nghĩ hai đôi môi gần bó có thể mang đến cảm giác ngọt đến thế. Vị ngọt đó khoang miệng nhắm nháp rồi lan ra khắp toàn thân, hóa thành một hồ nhựa mật khiến cả trái tim hắn chìm đắm trong đó, đau thương khổ sở đã trải qua giờ dường như chưa từng tồn tại.

Ngẩng đầu lên, Mộ Dung Tả Ý nồng nàn nhìn chăm chú nam nhân trong lòng hai gò má đỏ như lửa, nhãn thần mê loạn. Y phục Tư Diệc Hành khoác đã tuột xuống, nửa thân trên hoàn toàn xích lỏa, anh đào đỏ tươi trên da thịt trắng trẻo có vẻ đặc biệt mê người. Mà vết thương hồng nhợt trên ngực phải xem ra truyệt mục kinh tâm (mất kinh tâm sợ: |), khiến Mộ Dung thấy thương tiếc cùng đau lòng khôn tả. Hắn nhìn không được cúi đầu xuống liếm nhẹ lên vết thương trên ngực Tư Diệc Hành.

Tư Diệc Hành cúi đầu kêu lên một tiếng sợ hãi, vết thương chưa lành đặc biệt mẫn cảm, môi lưỡi mềm mại của Mộ Dung Tả Ý cũng mang đến cảm giác đau đớn. Thế nhưng, ở giữa đau đớn hòa vào một loại khoái cảm càng lúc càng sâu khiến toàn thân hắn run rẩy.

Khoái cảm chạy khắp toàn thân Tư Diệc Hành, truyền tới hạ thân, khiến bộ vị nam tính giữa hai chân trướng lên đau đớn. Tư Diệc Hành cúi đầu rên rỉ một tiếng, hắn cảm thụ một cách rõ ràng dục vọng nam tính đang cuồng liệt công khai biểu hiện sự tồn tại của mình. Hắn thấy nóng, cứng lên, kích động... Tư Diệc Hành xấu hổ nhắm mắt lại, không dám đối mặt với Mộ Dung Tả Ý.

Cảm giác được sự xung động của Tư Diệc Hành, Mộ Dung cũng không kềm nổi tình dục khó nhịn. Lúc thừa nhận tình cảm của mình, thân thể cũng tự nhiên khát khao được tiếp xúc với người kia. Hắn muốn nam nhân này ở dưới thân. Sự sung sướng cùng khoái cảm của lần đó hiện lên rõ ràng trong đầu Mộ Dung Tả Ý, khiến hắn kích động không thôi.

Mộ Dung Tả Ý đưa tay cởi y vật ở hạ thân của Tư Diệc Hành ra, Tư Diệc Hành hình như giật mình bắt đầu giãy dụa. Hắn sao có thể để Mộ Dung Tả Ý thấy hạ thể đã cương cứng của mình, vừa nghĩ đã thấy thẹn muốn ngất xỉu đến nơi.

“Ngoan, đừng động đấy.” Mộ Dung Tả Ý ôn nhu dụ dỗ Tư Diệc Hành, cấp tốc loại bỏ y vật còn sót lại trên người hắn, lập tức nhẹ nhàng trở mình bao phủ lên thân thể Tư Diệc Hành, đồng thời cực kỳ cẩn thận tránh đi vết thương của hắn.

Tuy rằng Mộ Dung Tả Ý cùng Tư Diệc Hành đều xa lạ đối với loại chuyện này, thế nhưng dù sao hắn cũng đã xem qua không ít sách (=)))))) “đồng” cung đồ, ít nhất cũng biết trình tự cùng tình huống. Mộ Dung Tả Ý một mặt hôn để giảm bớt sự căng thẳng của Tư Diệc hành, một mặt đưa tay cầm lấy dục vọng của Tư Diệc Hành mà sát qua lại.

“A.....” Tư Diệc hành không kiềm chế được sợ hãi thở gấp, cảm giác sung sướng thoải mái cùng lo lắng từ bộ phận Mộ Dung Tả Ý nắm trong tay truyền tới toàn thân, khiến hắn run run.

Thân thể còn ngây thơ rất nhanh đạt được cao trào ngọt ngào, Tư Diệc Hành kêu khẽ một tiếng, bắn ra dịch thể bạch sắc trong tay Mộ Dung Tả Ý. Theo vài giọt cuối cùng tràn ra, thân thể căng cứng của Tư Diệc hành hoàn toàn thả lỏng. Sau khi phát tiết hai gò má đỏ bừng, đôi môi đỏ tươi mở hé, còn đang thở dốc, nhãn thần mờ ảo không hề có sự trong trẻo nhưng lạnh lùng như lúc trước, dịu dàng tràn đầy sự đáng yêu mềm mại, thần tình diễm lệ không gì sánh được.

Mộ Dung Tả Ý thấy trong lòng rung động, vốn dục vọng nam tính đã cứng rắn hình như lại cứng thêm vài phần. Hắn miễn cưỡng khống chế lý trí của ban thân, vừa hôn nam nhân ở trong lòng, vừa đưa tay hướng phía sau mông Tư Diệc Hành.

Tìm kiếm cửa vào cái chỗ bí ẩn kia, Mộ Dung Tả Ý nhẹ nhàng lấy tay tách nụ hoa ra, lấy dịch thể trong tay đưa vào. Tư Diệc Hành bị hôn tới choáng váng sung sướng, cảm giác trì trệ căn bản không phản ứng lại kịp cử động của Mộ Dung Tả Ý, thân thể vừa qua cao trào cũng vô lực chống lại sự xâm phạm bên ngoài, để cho ngón tay Mộ Dung Tả Ý dễ dàng tiến vào dò xét trong hoa huyệt, qua lại trừu động.

“Có đau không?” Trong thanh âm khàn khàn của Mộ Dung Tả Ý đầy áp lực trước xung động tình dục. Tư Diệc Hành mở mắt nhìn hắn, một lúc lâu sau mới phản ứng lại câu hỏi của Mộ Dung Tả Ý, gương mặt như

hỏa nhiệt nhất thời nóng tới độ sắp bốc cháy.

Nhắm mắt lại, Tư Diệc Hành mới có dũng khí lắc đầu, đồng thời nỗ lực thả lỏng thân thể. Tuy rằng ký ức của lần kia chỉ có thống khổ, có điều dù là thống khổ, hắn cũng muốn cùng kết hợp với Mộ Dung Tả Ý.

Nhẹ nhàng nâng hai chân của Tư Diệc Hành lên, Mộ Dung Tả Ý cẩn thận đem dục vọng của mình tại giữa nụ hoa đang khép mở, sau đó đưa tay che lại vết thương trước ngực Tư Diệc Hành, lúc này mới dùng sức đẩy vào. Nụ hoa chậm rãi tách ra, nhu thuận tiếp nhận dục vọng của Mộ Dung Tả Ý.

Hoa huyết mềm mại, ướt át, nóng bức mà chặt chẽ như trong trí nhớ, nội bích trơn mềm bao vây, quần lấy hắn, tiến tới một phân là một phân khoái cảm. Mộ Dung Tả Ý một mặt nỗ lực chế trụ khát vọng muốn trường khu trục nhập (tiến quân thần tốc:)), thông thả mà mạnh mẽ từng bước tiến nhập, một mặt cẩn thận quan sát biểu cảm của Tư Diệc Hành, không muốn hắn có một chút khó chịu nào.

Lần trước giao hợp thô bạo mà giản đơn, căn bản chỉ có thể gọi là cưỡng bạo. Tuy rằng cũng không thể trách mình, thế nhưng Mộ Dung Tả Ý vẫn để tâm. Tư Diệc Hành tuy là cam tâm tình nguyện cho hắn ôm, nhưng đối với nam nhân ở địa vị cao mà nói, lại giống phụ nữ bị một nam nhân khác tiến nhập trong lòng hắn là rất thống khổ. Hắn vô pháp thuyết phục đem bản thân cho Tư Diệc Hành ôm, thế nhưng có thể nào để Tư Diệc Hành lại thấy đau đớn?

“A... không muốn... đừng.... đừng chạm vào chỗ đó...” Tư Diệc Hành đột nhiên run rẩy động đậy, dục vọng đã mềm rũ phía trước phút chốc lại dựng lên, lần thứ hai đứng thẳng ở trên bụng.

“Ừm... được, bây giờ không chạm.”

Mộ Dung Tả Ý thay đổi tư thế kết hợp của hai người, đem Tư Diệc Hành đẩy sang nằm nghiêng, kéo cao một chân hắn gấp lại, chính mình thì nửa cúi ở phía sau Tư Diệc Hành.

“Đừng...” Tư Diệc Hành giãy dụa cự tuyệt, tư thế như vậy khiến hắn có cảm giác thật là dâm dăng

“Như vậy mới không dễ dàng đụng tới miệng vết thương của ngươi, ta sợ một lúc nữa ta xung động lên sẽ đè vào ngươi... Nghe lời, nhắm mắt lại, coi như ngươi đang nằm trên giường có được không?” Thấp giọng dỗ dành, Mộ Dung Tả Ý đỡ lấy eo Tư Diệc Hành, bắt đầu nhẹ nhàng trườn động.

“Ừm...” Tư Diệc Hành cắn môi, nỗ lực kiềm chế, sâu trong yết hầu tràn ra tiếng rên rỉ.

Theo sự trườn động của Mộ Dung Tả Ý, nội bích bị ma sát càng lúc càng ngứa, trườn động nhẹ nhàng dần không đủ thỏa mãn, mà trong chỗ sâu nhất của thân thể càng có cảm giác trống rỗng khó nói, thậm chí như khát vọng bị thứ cứng rắn nóng rực kia lấp đầy cùng xâm phạm.

“Tả Ý... Tả Ý...” Tư Diệc Hành càng lúc càng nôn nóng, hắn thì thầm gọi tên Mộ Dung Tả Ý, một mặt giãy dụa thân thể, ngên hợp sự trườn động của Mộ Dung Tả Ý.

“Làm sao vậy?” Mộ Dung Tả Ý tiến đến bên tai Tư Diệc Hành, xấu xa hỏi.

Hắn biết rõ người kia muốn gì, vì sao lại phải bức bách người ta nói ra điều xấu hổ này? Trong ánh mắt Tư Diệc Hành lộ ra sát khí, nhưng bị lửa dục áp bức lập tức khuất phục.

“Mạnh một chút... Vào sâu bên trong, chỗ đó ngứa quá...”

Mộ Dung Tả Ý như thể xin lỗi liếm liếm vành tai Tư Diệc Hành, rốt cục yên tâm phóng túng dục vọng của mình, mãnh liệt lay động thân thể.

Ma sát sinh ra khoái cảm cường liệt như vậy, mà nhị tâm chỗ sâu nhất non mềm tới khó tin, thật là nhu nhuận, mỗi lần đụng mạnh vào nơi đó, đều có cảm giác bị hút vào. Mộ Dung Tả Ý cẩn rằng, thân thể Tư Diệc Hành mê hoặc hắn, khiến hắn hoàn toàn không thể khống chế sự cuồng dã cùng xung động của bản thân được nữa.

Máu khắp cơ thể Tư Diệc Hành lưu động cấp tốc, khoái cảm tuyệt đỉnh như sóng triều trùng kích hắn, khiến hắn không còn sức suy nghĩ, chỉ có thể bị động tiếp nhận tất cả. Hắn nắm chặt vai Mộ Dung Tả Ý, thân thể căng ra đã không bị khống chế nữa mà tùy ý để cho tình dục chi phối.

Nhắm mạnh vào bên trong một lần, Mộ Dung Tả Ý ở chỗ sâu nhất của thân thể Tư Diệc Hành bắn ra toàn bộ nhiệt tình, còn Tư Diệc Hành cũng đồng thời kinh loan, lần thứ hai đạt được cao trào.

Khí lực như bị lấy hết, Tư Diệc Hành yếu ớt nằm trên giường, ngón tay không thể động đậy chút nào, ký ức về lần trước cũng không có khoái cảm cuộn trào mãnh liệt cùng sự vui thích khiến hắn không thể tự kiềm chế như thế, càng không có trùng kích chấn động cuồng loạn mê ly như vậy...

Nhẹ nhàng rời khỏi thân thể Tư Diệc Hành, Mộ Dung Tả Ý ôn nhu kéo hắn vào lòng, một tay vòng qua lưng hắn, tay kia dịu dàng mơn trớn tấm lưng trần của Tư Diệc Hành.

Tư Diệc Hành đặt đầu gối lên hõm vai của Mộ Dung Tả Ý, nhắm mắt lại, hắn cực kỳ yêu thích được Mộ Dung Tả Ý vuốt ve như vậy, càng phi thường thích cảm giác an tâm.

Mộ Dung Tả Ý ôm hắn, lúc này đây, không có bức bách, mà là Mộ Dung Tả Ý chủ động.

“Người...” Tư Diệc Hành muốn hỏi Mộ Dung Tả Ý vì sao lại ôm mình, rồi lại khiếp đảm không dám mở miệng. Vạn nhất... vạn nhất Mộ Dung Tả Ý chỉ là nhất thời ý loạn tình mê thì sao...

“Ta thích người.” Biết vì sao Tư Diệc Hành do dự, Mộ Dung Tả Ý nắm thật chặt cánh tay, chân thành trả lời.

“Thật vậy sao?” Như thể đang trong mơ, Tư Diệc Hành nhìn không được néo chính cánh tay một cái, tiếp theo kêu ‘Ồi’ lên một tiếng.

Mộ Dung Tả Ý vừa tức vừa buồn cười, nhanh chóng kéo tay hắn lại xoa xoa.

“Nếu như không phải đã xác định là yêu người, ta tuyệt đối sẽ không ôm người.” Ngưng mắt nhìn dung nhan tú lệ trong lòng, Mộ Dung Tả Ý dịu dàng nói “Người đồ ngọc này, tính tình ta tuy rằng nhu hòa, nhưng cũng có nguyên tắc của bản thân.”

Nhìn Tư Diệc Hành biểu tình kinh ngạc mừng như điên, Mộ Dung Tả Ý cười khê, bởi vì thấy Tư Diệc Hành vui mừng trong lòng hắn cũng tràn đầy vui sướng. Hắn chưa bao giờ biết tâm tình của người khác lại có thể ảnh hưởng tới hắn như vậy, càng không biết, hóa ra có một người, khi người đó hạnh phúc cũng có thể khiến hắn hạnh phúc.

Tư Diệc Hành nở nụ cười, hơi động hạ thân, nhưng bởi vì cảm giác kỳ dị dưới hạ thân mà ngưng ngừng đỏ mặt.

“Đau không?” Mộ Dung Tả Ý cực thích cái biểu tình ngưng ngừng của hắn, nhìn không được kẻ sát vào hôn mấy cái rồi mới thấp giọng hỏi.

“...” Tư Diệc Hành căn bản không mở miệng trả lời cái vấn đề lộ ra suông sã tình sắc này, giận dữ lườm Mộ Dung Tả Ý, sau đó cúi đầu vào trong ngực hắn.

“Thật muốn vĩnh viễn cùng người lưu lại nơi này...” Sau một lúc lâu, Tư Diệc Hành cọ nhẹ vào lồng ngực ấm áp của Mộ Dung Tả Ý, thì thào nói.

“Thế nhưng, ta vẫn phải về...”

Cảm giác được thân thể mềm mại trong lòng đột nhiên cứng ngắc lên, Mộ Dung Tả Ý hôn nhẹ Tư Diệc Hành, nói tiếp “Tháng sau Kinh Diễm phải thành thân, ta không thể không về, dù sao người cũng đã giải tán Xích vân cung, ta cũng lo lắng cho thương thế của người, người dứt khoát đi cùng ta có được không?”

“Thật sao?” Tư Diệc Hành chột kinh chột hãi, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Mộ Dung Tả Ý. Mộ Dung Tả Ý đồng ý dẫn hắn về nhà, để cho hắn gặp người nhà của Mộ Dung Tả Ý, có phải là biểu hiện nguyện suốt đời ở bên hắn?

“Đương nhiên là thật.”

Mộ Dung Tả Ý mỉm cười bóp bóp mũi Tư Diệc Hành, nói lời khẳng định. Nếu hắn đã xác định được tâm tình mình, đương nhiên muốn dẫn Tư Diệc Hành về gặp cha nương hắn. Hơn nữa, hắn cũng không muốn xa Tư Diệc Hành, hắn yêu người này, đương nhiên muốn cùng người này thiên trường địa cửu, sớm tối bên nhau. (thiên trường địa cửu là lâu dài như trời đất)

Tuy rằng trước đây hẳn mơ hồ về cảm tình của mình có phải ái tình hay không, vẫn hoang mang không biết có nên tiếp thu phần tình cảm này không... Thế nhưng một khi quyết định tiếp nhận tình cảm của Tư Diệc Hành, Mộ Dung Tả Ý lập tức khôi phục sự lãnh tỉnh anh minh, không chỉ không tiếp tục do dự về tình cảm giữa hai người nữa, cũng dự định hết bọn họ trong tương lai làm gì.

13. Chương 13

Thanh thạch tiểu đạo quanh co khúc khuỷu, dẫn thẳng tới trước đại môn của một trang viện rộng lớn. Bên cạnh là vài tán liễu rủ, những cành cây thật dài khẽ đong đưa trong gió nhẹ, thướt tha không nói nên lời. Cửa lớn sơn đen, bên trên treo một tấm biển tứ giác dài, mặt trên là bốn chữ lớn mạ vàng: Mộ Dung sơn trang.

Lúc này, cửa lớn mở rộng, phía trước không thấy một người trông cửa nào.

Đứng ở trước đại môn, Tư Diệc Hành dừng bước, nhin không được cầm lấy bàn tay Mộ Dung Tả Ý “Cha nương người có khi nào sẽ giận dữ với người không? Người có muốn nói trước với họ một tiếng không, tránh khỏi... tránh khỏi đột nhiên làm họ kích động?” Tư Diệc Hành không thể không lo. Hẳn không chỉ là tà ma trong mắt nhân sĩ chính phái, lại còn là một nam nhân, phụ mẫu của Mộ Dung Tả Ý thực sự sẽ tiếp nhận bọn họ sao?

“Người yên tâm, giờ chắc Kinh Diễm cũng đã về nhà, hẳn là đem tất cả mọi chuyện nói cho cha nương rồi. Cha nương ta chắc chắn sẽ không phản đối chúng ta đâu. Gia đình ta là như vậy, chuyện cá nhân thì tự mỗi người quyết định, người đừng nghĩ hôn sự của Kinh Diễm là theo lệnh của phụ mẫu, kỳ thực nếu hẳn không muốn thì tuyệt đối không ai ép được, người không cần phải lo gì hết.”

“Hơn nữa, nàng dâu xấu xí mới sợ gặp cha mẹ chồng, người đẹp như thế, không cần sợ.” Mộ Dung Tả Ý trêu đùa, nhéo nhéo chóp mũi Tư Diệc Hành.

Gạt tay Mộ Dung Tả ý ra, Tư Diệc Hành lườm hẳn một cái. Từ lúc xác định tình cảm xong, về ôn hòa ưu nhã của Mộ Dung Tả Ý như bị cắt đi còn cá tính ranh mãnh liên tục xông ra. Lúc nào nói chuyện, luôn là coi hẳn như tiểu hài tử, không phải xoa đầu bóp mũi hẳn, thì cũng là đem hẳn ôm vào lòng hôn mấy cái...

Tuy rằng Tư Diệc Hành cũng rất thích âu yếm vô cùng thân thiết như thế, thế nhưng có đôi khi ngẫm lại tâm tình lại rất phiền muộn, thực sự nghĩ mình thành món đồ chơi to đùng của Mộ Dung Tả Ý.

Quay đầu lại nhìn cửa lớn một chút, Tư Diệc Hành không kiềm chế được lo lắng mơ hồ. Mộ Dung Tả Ý đối với phụ mẫu hẳn phi thường tôn kính, vạn nhất bọn họ không thể tiếp thu, Mộ Dung Tả Ý thực sự sẽ vì hẳn mà bỏ người nhà chứ?

Nhìn Tư Diệc Hành không che dấu được sầu lo, Mộ Dung Tả Ý cười cười, biết hiện tại mình có giải thích thế nào cũng không thể khiến Tư Diệc Hành an tâm. Hẳn chỉ đơn giản là kéo tay Tư Diệc Hành đi vào.

Vừa vào cửa, trước mắt một mảnh trống trải, đình viện cao rộng, hoa mộc thừa thớt. Vài nha hoàn và phó dịch thấy đáng vẻ thân thiết của Mộ Dung Tả Ý với Tư Diệc Hành, cũng không hề kinh ngạc, chỉ là vui mừng mà cung kích hướng Mộ Dung Tả Ý chào hỏi.

“Nhị thiếu gia người đã về, thân thể có khỏe không?”

“Hôm qua phu nhân còn nói nhị thiếu gia cũng sắp về tới rồi, quả nhiên là ngày hôm nay về.”

“Lão gia và phu nhân đang ở thiên đình cùng đại thiếu gia nói chuyện, nhị thiếu gia người mau tới đó.”

Mộ Dung Tả ý mỉm cười với từng người, mang theo Tư Diệc Hành đi tới phòng khách đối diện đại môn, đi vào cửa tròn bên trái. Sau cửa là một loạt chuyên phòng màu xanh, ở giữa có một cái cửa mở rộng, thỉnh thoảng từ bên trong truyền ra tiếng cười.

Mộ Dung Tả Ý kéo Tư Diệc Hành đi thẳng vào. Trong phòng bố trí tùy ý mà thoải mái, kỷ trương tú đôn (ghế đôn lùn lùn ý) đặt tùy ý hai bên ả kỷ (bàn trà), trên ả kỷ đặt vài đĩa hoa quả và mứt, lúc này, ba người đang nhàn tản vừa uống trà vừa tán gẫu.

Trong ba người, Tư Diệc Hành chỉ nhận ra Mộ Dung Kinh Diễm, hai người khác là một nam một nữ, nam tử tuy niên kỷ không còn trẻ, nhưng dung nhan vẫn cực kỳ tuấn lãng, giữa lông mày cực kỳ giống Mộ Dung Tả Ý. Tuy rằng ngồi, thế nhưng có thể thấy hấn mà đứng lên nhất định cực kỳ hiên ngang. Nữ tử thì phong tư yếu điệu, dung nhan mỹ lệ, tuy rằng khỏe mắt có nếp nhăn tinh tế, nhưng khiến bà tràn đầy vận vị của người trưởng thành, càng thêm thanh diễm động nhân.

Hai người kia hẳn là phụ thân Mộ Dung Lăng cùng mẫu thân Bạch Thủy Vân của Mộ Dung Tả Ý. Tư Diệc Hành thầm nghĩ.

“Thế nào? Con thắng nhỉ?” Mộ Dung Kinh Diễm vừa thấy Mộ Dung Tả Ý cùng Tư Diệc Hành đi vào, nhảy dựng lên, cười hi hi chỉ vào mỹ phu nhân bên cạnh bọn họ.

“Con đã nói Tả Ý nhất định sẽ đưa người về. Ha ha, cái gì mà hiểu con không ai bằng cha, lúc này phải gọi là hiểu đệ không ai bằng huynh.”

“Cha, nương...” Mộ Dung Tả Ý nắm tay Tư Diệc Hành kéo tới trước mặt cặp nam nữ kia, cười gọi một tiếng, lại nghiêng đầu nói với Tư Diệc Hành “Nào, chào cha ta nương ta đi.”

“Mộ Dung bá phụ, Mộ Dung bá mẫu.”

Tư Diệc Hành cúi đầu gọi một tiếng, lòng bàn tay ướt mồ hôi lạnh. Hấn khiến cho Mộ Dung thế gia gặp phải phiền phức lớn như vậy, còn quyến rũ nữ tử nhà người ta, không biết phụ mẫu Mộ Dung Tả Ý sẽ đối đãi với mình thế nào, mắng mình là hồ ly tinh, hay căn bản không thèm nhìn mình?

“Mau ngồi xuống đi, nghe Kinh Diễm nói người cùng Tả Ý về, ta vẫn trông mong đó. Được rồi, đi đường lâu như vậy, có khát hay không? Đói bụng không? Tiểu Tầm, còn không mau dâng trà, nhân tiện phân nhà bếp làm hai chén canh ngân nhĩ đem lên.” Bạch Thủy Vân vẻ tươi cười dễ gần bắt chuyện với Tư Diệc Hành, thanh âm ôn nhu tràn đầy tình thương của mẹ. Tư Diệc Hành trong lòng ấm áp, hấn chưa từng biết sự thương yêu thân thiết của mẫu thân, nghe thanh âm ôn nhu từ ái của Bạch Thủy Vân, nhện không được nhất thời dấy lên tình cảm gần gũi với Bạch Thủy Vân. Bạch Thủy Vân vừa nói chuyện lại dịu dàng đứng dậy, đi tới trước mặt Tư Diệc Hành, cầm lấy tay hấn, tinh tế quan sát “Thật là một hài tử xinh đẹp. Kinh Diễm, ngày hôm nay xem ra đã có người đem con ra so cũng không bằng, xem con còn cả ngày nói mình là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân hay không.” (=)))))))))) Bạch Thủy Vân một mặt tán thưởng, một mặt cười nói với Mộ Dung Kinh Diễm đứng bên.

“Mẫu thân năm đó là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, con là con của người, đương nhiên cũng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân mà. Hấn tuy rằng đẹp, thế nhưng đáng vẻ luôn lạnh như băng, đâu có đáng yêu dễ gần như con?” Mộ Dung Kinh Diễm cười hi hi trả lời.

“Quên đi, với cái tính đáng ghét thích gây sự của con còn khả ái cái gì. Con xem hài tử nhà người ta, nhìn là biết vừa thành thật vừa ngoan lại đáng yêu...”

“Nương cứ nói thẳng đi, hấn nhìn là biết khi dễ được lừa được, cho nên mới khả ái... không giống như con của nương, căn bản là lừa không được, người lại nghĩ con không đáng yêu.” Mộ Dung Kinh Diễm đi tới phía sau mẫu thân, đưa tay vòng qua thắt lưng bà, đem đầu đặt trên vai cười mỉm.

“Lớn như vậy, chỉ biết làm nũng, đâu có đáng vẻ của một ca ca, sao không biết học chút sự chững chạc của Tả Ý...” Bạch Thủy Vân quả mắng nhi tử, nhưng trong giọng lại tràn đầy nuông chiều.

Mộ Dung Kinh Diễm le lưỡi, quay sang làm mặt quỷ với Tư Diệc hành, lập tức buông Bạch Thủy Vân ra, ngồi xuống cạnh Mộ Dung Tả Ý cười hỏi “Sao giờ người mới về?”

“Đề không làm lỡ đại lễ của người, sao dám chậm? Đúng rồi, người đem ta ra đánh cuộc cái gì vậy?” Mộ Dung Tả Ý mỉm cười hỏi hấn.

“Ta nói với cha nương, người nhất định sẽ mang Tư Diệc Hành về. Kết quả cha nói chưa chắc, cha nói tính tình người kỳ thực ngang ngược kỳ quặc, sẽ không nhanh như vậy... Thế nên ta đánh cược với ông, kết quả

quả nhiên là ta thắng.” Về mặt Mộ Dung Kinh Diễm đầy đắc ý.

“Nương, vậy người cợt ở bên nào?” Mộ Dung Tả Ý cười mỉm hỏi Bạch Thủy Vân.

“Ta đương nhiên là đứng về phía Kinh Diễm, từ nhỏ đến lớn cha con có bao giờ thắng cợt đâu?” Bạch Thủy Vân liếc ông chồng một cái, chế nhạo nói.

Mộ Dung Lăng nghe thê tử nói, không chút nào phật lòng, ngược lại cười ha ha lên. Vừa cười, ông vừa vẫy tay với Tư Diệc Hành, ý bảo hãy đi tới trước mặt mình. Tư Diệc Hành đi tới phía trước Mộ Dung Lăng, Mộ Dung Lăng đưa một tay ra, ngón tay đã khoát lên cổ tay hắn. Chỉ chốc lát, đã thu hồi tay lại, cười nói “Nghe Kinh Diễm nói người bị thương, có điều xem mạch tượng thì hắn là gần như bình thường rồi, như vậy ta cũng yên tâm.”

“Đúng rồi, ta nghe nói người đã giải tán Xích vân cung?” Mộ Dung Lăng lại hỏi.

Tư Diệc Hành gật đầu.

“Tâm ý của người ta minh bạch, cũng rất vui. Người trước đây giết chóc quá nhiều, có điều không phải tất cả đều là lỗi của người, giang hồ thị phi, căn bản không có đạo lý hắc bạch. Sau này có Tả Ý ở bên người, ta rất yên tâm. Tả Ý hài tử này rất chung tình, không giống ca ca nó... Có điều tuy tính tình nó ôn nhu, đôi khi cũng cố chấp, nếu nó khi dễ người, người cứ nói cho ta biết, người cha này vẫn quản được nhi tử của mình.”

Mộ Dung Lăng thái độ hiền hòa, ngữ khí thân thiết, một chút không phù hợp thân phận phụ thân cũng không có, nói chuyện với Tư Diệc Hành dường như là nói chuyện phiếm với hảo hữu.

“Cha, con là loại người hay khi dễ người khác sao?” Mộ Dung Tả Ý không nhịn được kháng nghị.

“Được được được, nếu hắn khi dễ người, người đi nói cho ta biết, ta cho người mượn vai khóc sau đó ra mặt hộ người có được không?” Mộ Dung Kinh Diễm tiến tới gần, nháy mắt cười nói.

“Người thích khóc là người thì có.” Mộ Dung Tả Ý giơ đầu ngón tay gõ vào trán Mộ Dung Kinh Diễm.

“Ta nghe nói có rất nhiều người bởi vì ta mà tới tìm Mộ Dung gia gây phiền phức, nếu bọn họ trở lại, ta...” Mi tiêm hơi dưng lên, giữa trán Tư Diệc Hành xẹt qua chút sát khí.

“Mộ Dung gia không sợ nhất chính là người khác tìm tới gây phiền toái.”

Mộ Dung Lăng cười âm lên, thần thái cực kỳ tiêu sái dửng dưng. Cười xong, ông vỗ vỗ vai Tư Diệc Hành, lại còn lén lút nháy nháy mắt, nói tiếp “Hơn nữa hôm nay có người ở đây, có muốn đánh thật, chỉ sợ một mình người cũng đủ đem bọn họ dọa cho chạy mất.” Tư Diệc Hành không nhịn được cười theo. Lo lắng của hắn rốt cuộc biết mất hết, phụ mẫu của Mộ Dung Tả Ý hóa ra là lại là người suy nghĩ thoáng mà từ ái như thế, thảo nào có được một nhi tử ôn nhu như Mộ Dung Tả Ý.

14. Chương 14

“Ta biết người nghĩ gì, người nghĩ chúng ta cởi mở ôn hòa như thế, vậy nên Tả Ý mới có tính tình ôn nhu bình thản... Người nghìn vạn lần đừng nghĩ như vậy, cả hai chúng ta đều buồn bực hơn hai mươi năm nay rồi. Phải nói rằng, cùng một phụ mẫu sinh ra, lại cùng lớn lên, được dạy dỗ như nhau, chúng ta cũng không có thiên vị đứa nào... Thế nhưng người xem nó...”

Mỉm cười đi tới bên cạnh chồng, Bạch Thủy Vân chỉ chỉ Mộ Dung Kinh Diễm, nói tiếp.

“Người nói xem thật ra thì cái tính trêu hoa ghẹo nguyệt, phi dương khiêu thoát của Kinh Diễm rốt cuộc giống ai? Quả thực nửa phần cũng không giống ta và phụ thân nó.”

“Có lẽ con giống ngoại công, không phải ông rất phong lưu hay sao? Nghe nói huynh đệ tỷ muội của nương nhiều muốn chết.” Mộ Dung Kinh Diễm đề xuất người có khả năng là đầu sỏ của mọi việc.

“Xi, ngoại công của con phong lưu cũng chỉ đối với nữ nhân thôi, còn con sao chỉ nghĩ đến đi câu dẫn nam nhân?” Bạch Thủy Vân ‘xi’ một tiếng với nhi tử, Mộ Dung Tả Ý cùng Mộ Dung Lăng đều không nhịn được cười ha hả, hoan thanh tiểu ngữ. Lòng Tư Diệc Hành cũng bị niềm vui mừng mà nhẹ nhõm lên. Hắn chưa từng biết, người nhà ở bên nhau lại hạnh phúc vui vẻ như vậy. Sau này, ở đây cũng sẽ là nhà hắn. Nghĩ đến đó, Tư Diệc Hành nghiêng đầu nhìn Mộ Dung Tả Ý, vừa lúc gặp phải ánh mắt Mộ Dung Tả Ý đang nhìn hắn, đột nhiên bốn mắt giao nhau, cả hai nhất thời luyến tiếc rời ánh mắt đi, đúng là tình ý triền miên không nói nên lời.

“Được rồi được rồi đừng náo loạn nữa. Hai đứa đi đường xa về gấp, mau đi nghỉ ngơi mới đúng. Tả Ý, con đưa Tư Diệc Hành đi nghỉ đi, gian phòng đã dọn dẹp cho con rồi. Một lúc nữa ta sẽ bảo nha đầu đem canh ngân nhĩ tới phòng cho các con.”

Bạch Thủy Vân cười khanh khách nói với Mộ Dung Tả Ý xong, lại kéo tay Tư Diệc Hành: “Có gì không hợp, cái gì thiếu, cứ nói cho ta biết, ta phân phó người đi sửa soạn. Sau này ở đây là nhà người, nghìn vạn lần đừng khách khí với chúng ta.”

Nơi này là nhà hắn. Trong lòng Tư Diệc Hành bỗng ấm áp, ngọt ngào lên, muốn nói, thế nhưng hắn trước giờ không giỏi ăn nói chỉ há rồi lại ngậm miệng, không biết nói thế nào cho hay, cuối cùng quay sang Bạch Thủy Vân nở một nụ cười cực kỳ rực rỡ.

Mộ Dung Tả Ý đưa Tư Diệc Hành đi qua đường mòn trải đá, vòng qua hành lang gấp khúc, tới nơi hắn ở ‘Tả ý hiên’.

(:)> nếu là “Tả Ý hiên” thì chỉ là phòng của Tả Ý thôi cơ mà mình thích hiểu theo nghĩa “phòng thoải mái” =)))

Hai người vào phòng ngủ, Tư Diệc Hành xem xét chung quanh. Gian phòng cao rộng đơn giản, thu dọn cực kỳ sạch sẽ, hắn cũng xác thực có chút mệt mỏi, đã đi tới bên giường định nghỉ ngơi một chút.

Tới phía trước, Tư Diệc Hành mới phát hiện trên giường đã chuẩn bị vật dụng cho hai người, hơn nữa, trên gối thêu uyên ương hí thủy, trên chăn thì lại là long phượng trình tường.

(Uyên ương hí thủy , long phượng trình tường =))))))))))))) đồ cưới, đồ cưới a!)

Đây rõ ràng là thứ chuẩn bị cho tân hôn phu thê, Tư Diệc Hành vừa nghĩ tới hàm ý trong đó, mặt nhất thời đỏ như ráng chiều.

“Chắc chắn là chủ ý của Kinh Diễm, hắn từ nhỏ đã thích trêu ta.”

Mộ Dung Tả Ý cũng đi tới, vừa nhìn thấy tình cảnh này thì cười khổ.

“Ta sang phòng bên cạnh ngủ.”

Tư Diệc Hành nói muốn đi ra, Mộ Dung Tả Ý với tay kéo hắn vào lòng, cười nói “Quên đi, người hiện tại muốn bỏ đi cũng đã muộn rồi, hắn nếu đã chuẩn bị, chúng ta cứ dùng thôi. Hơn nữa, buổi tối ta đã quen ôm người ngủ, bằng không sẽ ngủ không được.” Nói rồi, Mộ Dung Tả Ý tiến tới bên tai Tư Diệc Hành, nhẹ nhàng cắn vành tai hơi mỏng của hắn, lại vươn lưỡi ra liếm liếm.

“A...” Tư Diệc Hành khẽ kêu một tiếng, như bị sét đánh, đầu gối mềm nhũn ra, cả người đều ngã vào trong lòng Mộ Dung Tả Ý.

Mộ Dung Tả Ý biết rõ vành tai hắn rất mẫn cảm, làm vậy rõ ràng là cố ý. Tư Diệc Hành oán hận trừng mắt với Mộ Dung Tả Ý, thế nhưng trong mắt tình dục nhộn nhạo khiến tức giận đều biến thành mê hoặc mị ý.

Mộ Dung Tả Ý cực kỳ thích cái thần tình kiều mị vừa ngượng ngùng vừa mê loạn này, nhịn không được nâng mặt Tư Diệc Hành lên hôn thật sâu.

Hôn một cái xong, cả hai người đều xung động. Tư Diệc Hành toàn thân dính chặt vào người Mộ Dung Tả Ý, đôi bên đều có thể cảm giác được nhiệt tình của đối phương. Mộ Dung Tả Ý di chuyển eo, khiến dục vọng của hai người cách y phục ma sát vài cái.

Tư Diệc Hành rên rỉ một tiếng, ngón tay gắt gao bám vào vai Mộ Dung Tả Ý, dục vọng ở khó hạ rung động hình như đã trưởng đại vài phần.

“Ta muốn người.” Mộ Dung Tả Ý cúi đầu, trong thanh âm tràn ngập ý khiêu khích.

Mặt Tư Diệc Hành ứng đó, hẳn tuy rằng cũng đang cực kỳ kích động, thế nhưng dù thế nào thì cũng đang ở trong nhà Mộ Dung Tả Ý, hơn nữa hai người lại mới vào cửa, nếu để phụ mẫu Mộ Dung Tả Ý biết hẳn chỉ sợ không còn mặt mũi nào nhìn bọn họ nữa.

Dúi đầu vào lồng ngực rộng, Tư Diệc Hành hồi lâu mới cúi đầu nói “Buổi tối có được không?”

(aaaaaaaaaaaaa mệnh mah là anh Ý thì mình sẽ không chờ được đâu!)

“Được, buổi tối không cho người trốn.”

Mộ Dung Tả Ý cười cười, biết rõ Tư Diệc Hành kiêng dè điều gì. Tuy rằng hẳn cảm thấy chẳng có cái gì đáng phải lo cả, có điều mình phải quan tâm, không được miễn cưỡng Tư Diệc Hành.

Hôn thêm một lần nữa, Mộ Dung Tả Ý mới buông Tư Diệc Hành ra, kéo hẳn ngồi xuống giường cạnh mình, dòi đi trọng tâm câu chuyện.

“Thấy chưa, ta sớm đã nói không cần lo lắng mà, người lại cứ không tin, có phải là đã lo lắng vô ích không? Người ngẫm lại xem, cách sống như Kinh Diễm mà còn có thể tán thành, còn ta chỉ là yêu người thôi chứ có gì đâu.”

Đem đầu tiến vào lòng Mộ Dung Tả Ý, ôm lấy thắt lưng, ngửi thấy khí tức quen thuộc, Tư Diệc Hành nở một nụ cười nhẹ. Hẳn yêu cái ôm này biết bao, đã có lần tưởng sẽ mất đi, cuối cùng lại chiếm được.

Trong nửa tháng đó, Mộ Dung gia từ trên xuống dưới mọi người đều vội vàng chuẩn bị hôn lễ. Tư Diệc Hành thấy có chút kỳ quái, theo lý thì việc này đã phải sớm chuẩn bị đâu ra đấy rồi, sao có vẻ như đến giờ mới bắt đầu làm. Có lúc hẳn hỏi Mộ Dung Tả Ý, Mộ Dung Tả Ý chỉ cười chứ không đáp.

Tháng sáu ngày hai sáu, là ngày vui của Mộ Dung Kinh Diễm và Dịch Nhu Tâm.

Mộ Dung sơn trang giăng đèn kết hoa, tiếng cổ nhạc vang tới tận trời, đây đó đều là hỉ tự đồ chơi, ở cửa rộn ràng những người tới chúc mừng.

Cùng Mộ Dung Tả Ý ngồi ở chính sảnh, Tư Diệc Hành thỉnh thoảng lại kéo kéo y phục đồ chơi trên người, thấy rất không tự nhiên (=)))))). Từ nhỏ hẳn đã thiên vị màu trắng, chủ yếu ngoài màu trắng ra thì không mặc bất cứ màu gì khác, hướng chỉ là cái màu đỏ thắm diễm lệ thế này. Vốn sáng sớm nay đã cự nự không chịu, thế nhưng bị Mộ Dung Tả Ý dỗ ngon dỗ ngọt cuối cùng lại mặc. Có điều, thấy ánh mắt Mộ Dung Tả Ý nhìn hẳn kinh diễm ái mộ, trong lòng Tư Diệc Hành cũng thấy ngọt ngọt.

Mộ Dung Tả Ý ngày hôm nay cũng là một thân đồ thắm, mặc giống Mộ Dung Kinh Diễm như đúc. Hai người đang sóng vai đứng đằng kia, Mộ Dung Tả Ý tuần tú tiêu sái, nho nhã ung dung, Mộ Dung Kinh Diễm dung mạo hoa mỹ, tuyệt diễm kinh người (đấy, tên anh đấy =))). Nếu không phải trước ngực Mộ Dung Kinh Diễm có tú cầu hoa đỏ thắm thì căn bản không phân biệt được ai là tân lang.

Theo một tiếng kêu to “Giờ lành đã đến!”, Mộ Dung Kinh Diễm cùng Dịch Nhu Tâm chậm rãi đi vào giữa chính sảnh.

“Nhất bái thiên địa.”

Hai người đang chuẩn bị hạ bái, đột nhiên từ ngoài đại môn đồng thời truyền đến mấy tiếng gầm.

“Không được bái thiên địa!”

Theo tiếng quát, ba người nhanh như gió chạy tới, lập tức một người ôm lấy tân nương, còn lại hai người một trái một phải nắm lấy cánh tay Mộ Dung Kinh Diễm.

(*lăn ra cười* mình đau bụng quá!)

“Lộ Vân.”

“Trì Thiên Hậu.”

“Trầm Phi Dương.”

Theo sự xuất hiện của ba người, từ trong đám khách tới dự lễ tịch truyền ra tiếng kinh hô liên tiếp, xem ra danh tiếng địa vị của cả ba đều không nhỏ. Ba người kia nhưng căn bản không để ý tới những kẻ khác, chỉ đang tranh giành muốn nói chuyện với hai người thành thân.

“Kinh Diễm, sao ngươi có thể thành thân?”

“Vì sao ngươi không nói cho ta biết? Ngươi biết rõ ta yêu ngươi, Kinh Diễm...”

“Nhu Tâm, ta không cho nàng lấy Mộ Dung Kinh Diễm, bây giờ ta sẽ mang nàng đi.”

Đang lúc nói chuyện, nam nhân nắm lấy tay tân nương Dịch Nhu Tâm ôm nàng chạy ra ngoài phòng. Hai người khác vừa nhìn thấy thế, ngằm liếc mắt với nhau, mỗi bên một người, nắm lấy Mộ Dung Kinh Diễm cướp đi.

Mộ Dung Kinh Diễm bị kèm hai bên không hề kinh ngạc hoảng sợ cũng không phản kháng giãy dụa, chỉ là quay đầu lại cười khanh khách liếc Mộ Dung Tả Ý, trong ánh mắt lộ ra sự tinh quái. Mộ Dung Tả Ý đáp trả lại nụ cười giảo hoạt của hắn, thần tình cực kỳ ung dung.

Tư Diệc Hành đầu tiên là cả kinh, lập tức có phản ứng. Cả ba người đều là tới thưởng thân (=) cướp (“dâu”). Có điều một người là tới cướp tân nương, hai người còn lại là cướp tân lang mà thôi.

Tư Diệc Hành lập tức xuất thủ ngăn cản ba người, thế nhưng vừa khê động, Mộ Dung Tả Ý bên cạnh đã ngăn tay hắn lại. Hắn ngạc nhiên nhìn Mộ Dung Tả Ý, Mộ Dung Tả Ý cười nhẹ, ra hiệu cho hắn an tâm đừng nóng nảy. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn đó, ba người kia đã xông ra ngoài.

Ngày thành thân của trưởng tử Mộ Dung thế gia, tân lang tân nương đồng thời bị người ta cướp đi.

Đây quả thực là chuyện kinh thiên động địa. Mộ Dung thế gia còn gì là mặt mũi? Mọi người tới dự lễ đều khe khẽ nói nhỏ, không hèn mà cùng nhìn Mộ Dung Lăng cùng Bạch Thủy Vân ngồi trên đường thượng (chỗ cho 2 cụ ngồi trong lễ thành hôn đó mà), không biết Mộ Dung Lăng sẽ nổi giận tới mức nào nữa.

Điều khiến người ta kinh dị chính là, hai người Mộ Dung Lăng, Bạch Thủy Vân vẻ mặt an tường, đến nụ cười trên môi cũng không thay đổi. Dường như tất cả những chuyện vừa phát sinh chỉ là diễn kịch, như thể không phải là con trai lẫn con dâu đều bị người ta tới cướp.

“Làm sao bây giờ? Ca ca cùng tẩu tử của ngươi đều bị người khác đoạt đi rồi, ngươi thực sự mặc kệ sao?” Tư Diệc Hành kéo kéo ống tay áo Mộ Dung Tả Ý, không nhận được nhỏ giọng hỏi.

Lẽ nào cứ thế mở lớn mắt nhìn Mộ Dung Kinh Diễm bị người ta tới cướp “dâu”?

15. Chương 15

“Chuyện như thế này ta cùng cha nương đã sớm ngờ tới, cho nên mới không hoảng sợ. Trong nhà cho tới giờ không ai cho rằng Mộ Dung Kinh Diễm có thể bình thân như vậy cưới vợ thành thân, nếu không phải giấu diếm khắp nơi thì ngày hôm nay tới thưởng thân chỉ sợ không phải hai người, mà là hai mươi một trăm cũng nên...” Mộ Dung Tả Ý cười đến vân đạm phong thanh.

“Vậy mọi người còn muốn cử hành cái hôn lễ này làm gì?” Tư Diệc Hành chẳng hiểu gì cả.

“Vốn chỉ là chút hình thức thôi, vậy nên chưa từng chuẩn bị quá kĩ... Có điều lúc ta mang ngươi về, lại thành rất nghiêm túc chuẩn bị.” Mộ Dung Tả Ý nở nụ cười rất có thâm ý, kéo tay Tư Diệc Hành đang cảm thấy bối rối đi ra ngoài.

Mộ Dung Lăng mỉm cười đứng lên, hay tay áp lại, ý bảo mọi người yên lặng, sau đó cao giọng nói “Chư vị, hôm nay xảy ra việc ngoài ý muốn, xem ra hôn sự của Kinh Diễm hôm nay không thể thành. Có điều, nếu tất cả mọi người đã tới, không thể để mọi người về không. Thỉnh chư vị ngồi vào vị trí, tiếp tục dự lễ.”

Dự lễ, còn dự lễ của ai nữa?

Mọi người cực kỳ buồn bực, cũng không hỏi gì, chỉ ngồi vào chỗ của mình chờ xem tiếp.

Lúc này, Mộ Dung Tả Ý kéo tay Tư Diệc Hành đi vào sảnh. Mộ Dung Lăng gật đầu với Mộ Dung Tả Ý, sau đó nhìn bốn phía xung quanh, lớn tiếng tuyên bố “Hiện tại, thỉnh chư vị tham gia hôn lễ của tiểu nhi Tả Ý cùng Tư Diệc Hành.”

Hôn lễ của hần và Mộ Dung Tả Ý? Thật hả?

Tư Diệc Hành không tin nổi vào tai mình. Thế nhưng, rõ ràng là thật, hần nghe tiếng Mộ Dung Lăng vang trong không gian rõ mồn một “Tư Diệc Hành đã giải tán Xích vân cung, ân oán giang hồ trước đây từ nay kết thúc. Hôm nay hần đã vào Mộ Dung gia, từ nay về sau chuyện lớn chuyện nhỏ gì đều là việc của Mộ Dung gia. Chư vị có gì bất mãn, xin hãy để sau, hôm nay là ngày đại hỉ của tiểu nhi, nếu ai có ý định sinh sự, chớ trách Mộ Dung Lăng vô lễ.”

Trong đại sảnh lặng im như tờ, tất cả mọi người đều há hốc mồm, không biết phải phản ứng thế nào. Mộ Dung thế gia lại ngang nhiên nghênh thú một nam nhân nhập môn đã không nói thì thôi, hơn nữa nam nhân này lại là Tư Diệc Hành.

Thế nhưng Mộ Dung Lăng đã nói đến mức như thế, bọn họ lại đang ở Mộ Dung sơn trang, có muốn sinh sự thật cũng không dám.

Tư Diệc Hành hoàn toàn choáng váng để mặc cho người ta điều khiển, bái thiên địa, phụng trà... Rốt cục hoàn thành tất cả lễ tiết rườm rà, cuối cùng, hần và Mộ Dung Tả ý bị đưa vào động phòng.

Vào động phòng, thần chí khôn ngoan của Tư Diệc Hành hồi phục được kha khá, túm lấy Mộ Dung Tả Ý cấp bách hỏi “Người rốt cuộc đang làm trò gì?”

“Người kỳ thực không cần cưới ta, như vậy sẽ gây cho người rất nhiều phiền phức, hơn nữa, sẽ làm cho Mộ Dung gia bị người ta chế nhạo... Ta chỉ muốn người yêu ta là được rồi, danh phận gì ta không hề quan tâm.” Tư Diệc Hành nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Không vui sao?” Mộ Dung Tả ý xoa xoa gương mặt hần, ôn nhu hỏi.

Vui chứ, sao lại không vui, thứ Mộ Dung Tả Ý cho hần, chính là mơ ước tha thiết nhất của hần. Cùng Mộ Dung Tả Ý được trời đất chứng giám, kết tóc se duyên, từ nay suốt đời bầu bạn... Thế nhưng, hần biết đây là chuyện thế tục không cho phép, mà Mộ Dung thế gia tham gia vào võ lâm, sao có thể làm ra loại sự tình bị người ta nhục mạ chế nhạo này? Vậy nên, hần chưa bao giờ cho là giấc mơ này sẽ thành hiện thực, cũng bởi vậy đến nghĩ cũng không dám nghĩ tới. Thế nhưng ngày hôm nay, Mộ Dung Tả Ý đột nhiên cho hần kinh hỉ như vậy, Tư Diệc Hành hầu như cho rằng mình đang ở trong mộng.

Mộ Dung Tả Ý nở nụ cười, ôm lấy Tư Diệc Hành, vô số cái hôn khê rơi lên hai gò má.

“Ta đã đồng ý với Tùng Kinh và Di Hòa sẽ bảo vệ người... Người vì ta giải tán Xích vân cung, ta không có thứ gì có thể đền bù lại cho người, đành phải đem Mộ Dung thế gia cho người... Người yên tâm, đừng thấy đáng vẻ đám người giang hồ hình như cực kỳ kích động, bọn họ tự biết phân rõ nặng nhẹ. Xích vân cũng đã không còn là mối uy hiếp, người lại cùng ta, bọn họ tự đứng đi tìm phiền toái làm gì? Dù là có muốn tìm phiền toái, cũng không sao, người cùng ta, còn có thể sợ phiền phức gì?”

(anh làm như anh giỏi lắm ý ‘_____’ - võ công kém thấy mồ!)

Mộ Dung Tả Ý an ủi Tư Diệc Hành, hần biết Tư Diệc Hành kỳ thực vẫn còn mơ hồ bất an. Trước sau Tư Diệc Hành vẫn lo lắng sẽ mất hần, vẫn đối với phần ái tình này có âu lo. Hần không muốn người này có một chút lo lắng không vui nào, cho nên mới cố ý tặng một thứ có thể bảo chứng khiến Tư Diệc Hành an tâm.

Tư Diệc Hành cảm động ngược nhìn Mộ Dung Tả Ý, đột nhiên tiến sát tới, hôn lên môi Mộ Dung Tả Ý.

“Thế còn Kinh Diễm thì sao, người mặc kệ hần? Hai người kia có khi nào sẽ làm hần bị thương không?”

Bởi vì có liên quan đến Mộ Dung Tả Ý, Tư Diệc Hành tự nhiên cũng lo lắng cho Mộ Dung Kinh Diễm. Hơn nữa giờ hần đã là người nhà của Mộ Dung Kinh Diễm rồi a, quan tâm là đương nhiên.

‘Người nhà’. Nghĩ tới từ này, Tư Diệc Hành không nhịn được tràn đầy ôn nhu cùng thư thái. Chuyện cùng Mộ Dung Tả Ý thành thân quả thực gây cho hần một cảm giác được hòa nhập cùng an toàn, hoàn toàn tiêu

trừ sự ngăn cách với nơi bị coi như xa lạ này, hắn đương nhiên coi mình là một thành viên của Mộ Dung gia.

“Không cần lo lắng. Trên thế giới này, chỉ có người khác bị Kinh Diễm phụ bạc, không có chuyện hắn bị người khác khi dễ... Người có thể hại Kinh Diễm còn chưa sinh ra cũng nên. Người nha, chỉ cần lo lắng cho ta là đủ rồi.” Tay Mộ Dung Tả Ý bắt đầu không có quy củ, trượt vào trong y phục Tư Diệc Hành, trên da thịt trơn nhẵn của hắn xoa qua xoa lại.

“Thế nhưng...” Trên mặt Tư Diệc Hành nhiễm chút hồng. Sự vuốt ve của Mộ Dung Tả Ý khiến thanh âm hắn hơi có chút bất ổn.

“Hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta, người lại cứ nghĩ đến nam nhân khác, xem ra là ta chưa làm hết trách nhiệm.” Mộ Dung Tả Ý đem tay tham nhập vào hạ thân Tư Diệc Hành, tại chỗ vật nhỏ còn mềm mại nhéo nhẹ một cái.

Thỏa mãn khi nghe được tiếng thở dốc nho nhỏ của Tư Diệc Hành, lại xoa nhẹ bộ vị đã cứng lên trong tay, Mộ Dung Tả Ý ôm lấy Tư Diệc Hành bước lên long phượng hỉ sàng đỏ thẫm.

Tiện tay đem la trường đỏ rực hạ xuống, Mộ Dung Tả Ý áp lên thân thể mềm dẻo mảnh khảnh bên dưới. Sau lúc cúi đầu kinh hô, tiếp theo vang lên, chính là thanh âm đương nhiên phát sinh vào đêm động phòng...

– Hoàn kết –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-xuan-phong-gian-gioi>